

Josip Pečarić
PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**PROF. DR. SC.
BRANIMIR LUKŠIĆ**

ZAGREB, 2022.

© Josip Pečarić, 2022.

Urednica
Anđela Hodžić



*Uspomeni na dragog prijatelja velikog hrvatskog
domoljuba prof. dr. sc. Branimira Lukšića*

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	11
-------------------	-----------

LUKŠIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	15
KUDA IDU HRVATI	15
GOSTOVANJE NA MREŽI: FORUM CROATICUM	19

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE

BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	24
O MILI BUDAKU, OPET	24
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	41
GOSTOVANJE NA MREŽI HRVATI-AMAC	41
IZ GOSTOVANJA NA FORUMU	52

M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U

OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008. ...	54
PISMO THOMPSONU	54

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA

MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	59
---------------------------------	----

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA

VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	74
---	-----------

MATE KOVAČEVIĆ, PROSLOV	74
-------------------------------	----

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL

HKV-A, 2009.	78
--------------------------	-----------

NAJODVRATNIJI LJUDI I NJHOVI „ŽIVI MRTVACI“ . 78	
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. ..84	
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH	
NARODA	84
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012. 95	
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U</i>	
<i>HAAGU</i>	95
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. 101	
TUĐMAN I KOSOR PROTIV SVJETSKIH MOĆNIKA . 101	
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM	
GENERALIMA!	107
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O	
HRVATIMA BIH	115
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD	
SRBA, ZAGREB, 2014.128	
NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI	
MOĆNIKA	128
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB,	
2015. 136	
ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ, RECENZIJA KNJIGE	
<i>PROPADNE IM CRVENA HRVATSKA</i>	136
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH	
INTERESA	140
UMRO JE PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ	146
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ	
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 149	
TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG	
NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA	149
LUKŠIĆ NA PORTALU HKV-A	161
DR. BRANIMIR LUKŠIĆ: BLEIBURG - MRLJA NA	
BRITANSKOJ SAVJESTI	161
KOMUNIZAM I FAŠIZAM – JEDNOJAJČANI	
BLIZANCI	168
"UZMIMO U RUKE SUDBINU I SREĆU!"	180
„OLUJA“ I HRVATSKI NACIONALNI IDENTITET	183
MOJA MOLITVA ZA PREDSJEDNIKA DRŽAVE	186

JE LI KATOLIČKA CRKVA U HRVATSKOJ PROTUEUROPSKA?	188
HRVATSKI ANTIFAŠIZAM NIJE ISTO ŠTO I KOMUNISTIČKI ANTIFAŠIZAM	192
HRVATSKI MAZOHIZAM	196
„HIROŠIMA TUGO MOJA"	198
KUDA IDU DIVLJE SVINJE	201
„KARDINALE BOZANIĆU IDITE U ŠPILJU KAO SVETI JERONIM" (GLOBUS)	204
IZLAGANJE PROF.DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE „TUĐMANOVA BAŠTINA"	207
PROF. DR. BRANIMIR LUKŠIĆ: 11 GODINA POSLIJE - IDEALI I STVARNOST	216
"BJELOSJVETSKE ZAVJERE"	222
PISMO PROF. DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA SUCU HAAŠKOG SUDA ALPHONSEU ORIEU	225
PROVALA ČEŽNJE ZA SLOBODOM	229
RECIMO ISTINU O EUROPSKOJ UNIJI	240
NA TRAGU ISTINE O EUROPSKOJ UNIJI	247
KOMUNISTIČKI „ANTIFAŠIZAM“	265
ISTINA O EU	269
PREZENTACIJA KNJIGE „ZABRANJENI AKADEMIK. PRIJEVAROM U HAZU?!" AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	277
ZDRAVSTVENI ODGOJ I KATOLIČKI NAUK	287
SEKULARIZAM, DEMOKRACIJA, NIHILIZAM	291
STEPINAC I KOMUNIZAM	298
PRIKAZIVANJE KNJIGE "PROGRAMIRANJE ISTINE" PROF.MIROSLAVA TUĐMANA U SPLITU 26.2.2013.	307
S TRIBINE U SPLITU ODRŽANE 25. OŽUJKA 2013. ..	317
GOVOR DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA NA PROSVJEDU ZA UKIDANJE TITOVA TRGA	325
UZ 23. KOLOVOZA, DAN ŽRTAVA TOTALITARNIH I AUTORITARNIH REŽIMA	331

TRAGIČNI DOGAĐAJ U KAŠTEL SUĆURCU PRISILJAVA DA SE KAO NAROD ODREKNEMO POLITIČKOG ROMANTIZMA	349
HRVATSKA TUŽBA	358
KOMUNISTIČKI ANTIFAŠIZAM	367
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	374

UVOD



Prof. dr. sc. **Branimir pl. Lukšić** (Split, 23. listopada 1935. Split, 3. studenoga 2014.), bio je hrvatski pravni stručnjak, političar i publicist, katolički intelektualac. Jedan je od najistaknutijih hrvatskih intelektualaca kršćanskoga nadahnuća Bio je član je

Hrvatskog filozofskog društva i Hrvatskog udruženja za pomorsko pravo. Profesor je bio i povjerenik HKV-a za Split.

Životopis

Rodio se je u Splitu. Pravo je studirao u Zagrebu gdje je diplomirao 1959. godine. Magistrirao je 1967. a doktorirao 1974. godine. Studirao je filozofiju na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

Višegodišnji je profesor trgovačkog prava na Ekonomskom fakultetu u Splitu od 1986. sve do odlaska u mirovinu.

Politička karijera

Političar je koji je svoju političku djelatnost obnašao na nižim jedinicama lokalne samouprave - grada i županije. Bio je splitski gradski vijećnik 1990-ih. Obnašao je dužnost župana županije Splitsko-dalmatinske od 1997. do 2003. godine kao član HDZ-a.

Jednom je bio HDZ-ovim kandidatom za Sabor (izbori 2000.). 2001. je na lokalnim izborima bio nositelj zajedničke liste Hrvatskog bloka (HDZ, HKDU, HČSP, HDRS, HDD i SHP) za županijsku skupštinu Splitsko-dalmatinske županije.

Za vremena kad je Ivo Sanader 2003. i njemu poslušna garnitura napravila čistku uklanjajući konzervativne političare, prof. Lukšić je upao u nemilost te garniture koja je to sprovodila, a javnosti je bilo prikazivano kao europeiziranje HDZ-a i pretvaranje HDZ-a u stranku desnog centra. Branimir Lukšić je tada političkim trgovinama i unutarstranačkim podvalama smijenjen s mjesta župana.

Stoga je već za izbore 2003. bio kandidatom koalicije Hrvatski blok-Hrvatski istinski preporod (2. na listi HIP-a u 9. izbornoj jedinici).

Bio je 2. na HČSP-ovoj kandidatskoj listi 10. izborne jedinice na izborima za saborske zastupnike 2007. godine.

Od 2007. je godine članom Hrvatskog plemićkog zbora. Od 15. ožujka 2008. revizorom je Hrvatskog plemićkog zbora Južne Hrvatske.

Bio je član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) od samog početka, član Savjetodavnog vijeća **Hrvatske udruge Benedikt** i član Matice hrvatske.

Kolumnistička karijera

1990-ih je pisao kolumne za Slobodnu Dalmaciju. Poslije je pisao članke za časopis Fokus, Hrvatski fokus, internetski Portal Hrvatskog kulturnog vijeća i druge. Piše o aktualnim političkim pitanjima, odnosu kršćanskih vjernika i politike, odnosu Crkve i države, hrvatskoj povijesti i dr.

Članke je objavio u Crkvi u svijetu, Radovi - Sveučilište u Splitu. Ekonomski fakultet, Zborniku radova Pravnog fakulteta u Splitu, Synthesis philosophica, Zakonitosti, Usporednom pomorskom pravu, Političkoj misli, Pravu i porezima, Hrvatskim obzorjima iz Splita, Filozofskim istraživanjima, Našem moru iz Dubrovnika, Pomorskom zborniku, Pasijskoj baštini, te Zborniku radova Više ekonomske škole u Splitu (čijim je bio gl. i odg. urednikom). Osim pravnih tema, pisao je i o etičkoj dimenziji u gospodarstvu i potrebi nove ekonomske paradigme (postkapitalizam), etici u postutopijskom razdoblju, krizi suvremenog obrazovanja, dezideologiziranju države i dr.

Umro je 3. studenoga 2014. godine. Pokopan je na splitskom groblju Lovrinac 4. studenoga 2014.

Djela

- *Tegljenje u pomorskom pravu i pravu unutrašnje plovidbe*, 1976.
- *Pravo i etika: odnos bitka i vrijednosti*, 1995.,
- *Svjedok (ne)vremena*, 1998.,
- *Trgovačko pravo*, 2000. (2001., 2002., 2003.) (sveučilišni udžbenik),
- *Nedovršena Hrvatska*, 2008.,

Zastupljen je u zbornicima:

- *290 godina Klasične gimnazije u Splitu: 1700-1990.* (gl.ur. Stanko Piplović), 1990.
- *Crkva i država u društvima u tranziciji* (ur. Ivan Grubišić), 1997.,
- *Korak sutrašnjici* (gl.ur. Nikola Grabić), 1998.
- *Međunarodni znanstveni simpozij Muka kao nepresušno nadahnuće kulture*, 1998.
- *Stradanja Hrvata u Drugom svjetskom ratu i poraću*, 2007.,
- *Ustavne promjene Republike Hrvatske i Europska unija*, 2010.-

Citati o njemu

»To je i bio: plemić duhovnosti i filozof domoljublja. Otišao je jedan od najboljih.«

(Zapis novinara HR-Radio Splita Joška Krželja o profesoru Lukšiću.)

»Ono što je razlikovalo prof. Lukšića od mnogih drugih intelektualaca jeste bila njegova duhovnost. Uvijek je imao svoj osebujan način razmišljanja i dolaženja do istine koja je bila mu, temeljni životni gotovo moto, ja bih rekao, na jedan način, gotovo sokratovski.«

(Dr Goran Dodig)

https://hr.wikipedia.org/wiki/Branimir_Luk%C5%A1i%C4%87

U ovoj knjizi prvo dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima se spominje i prof. Lukšić ili ih je on sam napisao. Ti tekstovi govore i o našoj suradnji. Kako je on bio i istaknuti publicist taj njegov rad predstavio sam samo tekstovima s portala HKV-a.

PROFESOR LUKŠIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

KUDA IDU HRVATI

*Hrvatsko Slovo, 25. svibnja 2001.*¹

Akademik **Dubravko Jelčić** u *Hrvatskom Slovu* od 18. svibnja iznio je tvrdnju bitnu za razumijevanje deset HDZ-ovih godina: "U tom procesu nacionalnog oslobođenja i političko-ideološkog izbavljenja HDZ nije objektivno prosudio duhovno stanje jednog dijela naroda. Nitko u HDZ-u, doslovce nitko, nije vjerovao da u Hrvatskoj, čak i među Hrvatima, ima toliko onih koji - kako je izričito rekao **Petar Šegedin** - tako strasno mrze svoj narod." U stvari, to se moglo i očekivati, jer je bitna razlika između "strašnih" nacionalista i tzv. Europljana. Nacionalist si jer voliš svoj narod, pa

¹ Također: Spremnost, hrvatski tjednik, 5. lipnja 2001.

ne možeš ni pomisliti da tih o kojima je govorio veliki Petar Šegedin, doista ima.

S dolaskom šestorke na vlast počele su podjele upravo po formuli mržnje pojedinih dijelova hrvatskog naroda. Jasno je i zašto. Župan dr. **Branimir Lukšić** u istom broju Slova kaže:

"Nakon klevetanja Hercegovaca i Ličana, sada su Dalmatinci na redu. Mislim da je konačni cilj ovoga prozivanja sijanje razdora između Splita i Zagreba, sjeverne i južne Hrvatske, da bi se razjedinjene Hrvate lakše uvelo u neku treću Jugoslaviju." A da ne govorimo o podjelama u hrvatskoj vojsci, na one dobre (došle iz JNA), i loše. Imamo i u Crkvi u Hrvata dobre i loše (takvu podjelu hrvatskih biskupa je izvršila svojevremeno **Madelaine Albright**). Ne čudi onda što su pred izbore na tu temu diskutirali na Jelačić placu jedan Zagrepčanin i jedan Splitsčanin:

Zagrepčanin: Znaš li Ti što je Zagreb za Split?

Splitsčanin: Ne znam.

Zagrepčanin: Europa!!!

Splitsčanin: Jest, imaš pravo. A znaš li Ti što je Split za Zagreb?

Zagrepčanin: !?

Splitsčanin: HRVATSKA!

Zagrepčanin: Jest, imaš pravo.²

Na raskrižju

Osnovno u onome što je rekao akademik Jelčić jest - podijele postoje svo vrijeme. Grubo rečeno, imamo stalnu podjelu na tri velike grupacije u Hrvata. Prva grupa jest ova koju je definirao Šegedin: oni koji mrze svako hrvatstvo. Zagrebački izbori pokazali su da će se takvi u budućnosti okupiti oko predsjednice HNS-a **Vesne Pusić**. Jer nitko nije tako otvoreno pokazao svoje nehrvatstvo kao ona. Jasno je da u SDP-u ima puno takvih. Međutim SDP je bio uz HSLS i HSS i **Račan** se više ne može nositi s Pusićkom u tome. Pa u *Feralu* je stalno i bio na udaru **Tomac**. Zato je rast Pusićkine stranke uglavnom na račun SDP-a.. U Hrvatskoj tih mrzitelja svega hrvatskog ne može biti više od 20 posto, i to je krajni domet HNS-a.

² Po objavljivanju ovog teksta u TV emisiji "Latinica" g. Luka Podrug je ispričao ovu šalu kao razgovor Štefa i Stipa i rekao da se priča među našim ljudima.

Druga grupacija su Hrvati koji se uklapaju u definiciju jednog drugog velikog hrvatskog književnika, **Augusta Šenoa** (u "Branki" Šenoa kaže: Hrvati znaju biti samo sluge.). Dakle riječ je o Hrvatima koji to jesu, ali "znaju" da je Hrvatska mala, ne smije se suprotstaviti velikima, mora raditi ono što svjetski moćnici hoće. A svi znamo da oni hoće Jugu, pa bože moj, to nam je sudbina. Samo da se gazde ne naljute. Jasno je da su u ovoj grupaciji HSLŠ i HSS.

Liberali su po prirodi stvari anacionalni. Oni znaju da je svjetskom liberalizmu nacionalizam neprijatelj. Naravno, nacionalizam malih, a ne velikih naroda. A kako **Budiša** i još neki naši liberali jesu i Hrvati, prirodno je da su postali "drveno željezo".

HSS je danas nasljednica Mačekove linije u HSS-u. A **Maček** je uvijek smatrao da se treba pokoriti svjetskim moćnicima. Zato je i umro vjerujući da je Hrvatskoj mjesto u Jugoslaviji. Da ni njegovi današnji nasljednici nisu skrenuli s tog puta pokazuje njihov slogan za izbore od prije nekoliko godina: "Stvorili smo Banovinu bez kapi prolivene krvi!" Još tada su nam poručivali da bi s njima ostali u Jugi, a evo i danas kročimo k novoj Jugi, tj. Balkaniji.

Iako većina SDP-ovaca pripada onoj prvoj grupaciji, činjenica je da je SDP ponovo došao na vlast zahvaljujući upravo ovim strankama. Pače, kako su pokazali izbori u Zagrebu, SDP polako preuzima vodeću ulogu kod Hrvata iz ove grupacije. Zato su i HSLŠ i HSS pometen u Zagrebu.

Prirodna koalicija

Zato je šestorka prirodna, a ne neprirodna koalicija kako se obično tvrdi. To je koalicija onih koji su zaljubljenici u sve ono što je jugoslavenstvo i onih koji vjeruju da je to jedino rješenje. SDP-u treba bar jedna od ove dvije stranke (još bolje obje) tako da bi vremenom mogao u potpunosti za sebe osigurati ovaj sluganski dio hrvatskog naroda. Iako je HSS pometen u Zagrebu, nije u Zagrebačkoj županiji. Oni su partner koji više odgovara SDP-u. Uostalom, HSS je i povijesno više vezan za Jugu od HSLŠ-a.

Mnogima u HSLŠ-u je očito već jasno da SDP preuzima njihove birače. Ali oni imaju ministre i druge dužnosnike. Njima nikako ne odgovara oporba. A kada HSLŠ nestane s političke scene, oni mogu uvijek računati na SDP. Pa imaju i zasluge. Sjetimo se kako je

nedavno u sukobu oko *Slobodne Dalmacije* **Goran Granić** stao na stranu SDP-a, a protiv HSLŠ-a.

Istina, HSS se može zavaravati sjećajući se Banovine i praktično plebiscita hrvatskog naroda za HSS u to vrijeme. Pri tome zaboravljaju da u to vrijeme nije postojala ni NDH, a pogotovu ne Tuđmanova Hrvatska stvorena u pobjedničkom ratu.

Jasno je da su treća grupa Hrvata upravo državotvorni Hrvati, tj. oni Hrvati koji su za neovisnu hrvatsku državu. Svi oni Hrvati koji su doživjeli stvaranje Hrvatske u pobjedničkom obrambenom radu, i protiv volje svjetskih moćnika, koji su pomagali velikosrpskom fašizmu, više nikad neće prihvatiti slugansku Hrvatsku. Hrvatsku u Balkaniji.

Ako i odustane od svog sluganstva, tj. uvjerenja da Hrvatska i poslije velike pobjede u ratu mora ostati sluganska država, HSLŠ-u i HSS-u ostaje psihološki problem: udruživanje s HDZ-om. Upravo je HIP veoma pogodna druga-stranka kojoj se mogu pridružiti i HSLŠ i (manje vjerojatno) HSS, a preko toga i s hrvatskim blokom. Na taj način bi se osiguralo da Hrvatska doista postane hrvatska. A s vremenom bi iz nje nestali i oni koji tako strasno mrze svoj narod!

GOSTOVANJE NA MREŽI: FORUM CROATICUM³

Ovaj put čast mi je najaviti Vam svog profesora dr. Josipa Pečarića, čovjeka koji me kao studenta zadužio mnogim spoznajama o Hrvatstvu, čovjeka kojeg sam slijedila kao vlastitog oca ratnih zagrebačkih (hrvatskih) godina.

Sjećam se i nikada neću zaboraviti jedan događaj. Na Trgu se postavljao spomenik Banu Jelačiću. Imali smo redovna predavanja iz matematike. Oko 200 studenata iščekivalo je u dvorani predavanje prof. Pečarića. Ušetao je u dvoranu, pogledao nas čudno i rekao: «Što vi radite ovdje?» Začudeno smo ga promatrali i netko je progovorio: «Došli smo na predavanja!» Odgovorio je oštrim glasom: «Zar je moje predavanje danas bitnije od čina koji se događa na Trgu? Razočarali ste me. Izvolite svi napustiti ovu dvoranu, studenti su uvijek bili u prvim redovima kad se branila Hrvatska!» Napustio je dvoranu, a mi smo odšetali na Trg.

Akademik Josip Pečarić bit će gostom nekoliko dana na FORUMU CROATICUMU. Bez vremenskih ograničenja će se uključivati i nastojati svima odgovoriti na postavljena pitanja. Ovakav način gostovanja želja je gospodina Pečarića koji se nada da će nam pokušati dati odgovore na mnoga pitanja koja nas progone.

Dragi profesore, ovom zgodom želim Vam se za sve zahvaliti. Iako ovo gostovanje najavljujem kao jedan od urednika FORUMA CROATICUMA morala sam si dopustiti malo subjektivnosti. Hvala Vam i za Vaš posljednji govor koji ste održali u Imotskom povodom predstavljanja knjige «Kalvarija moga sela», Ljube Medvidovića, knjige svjedočanstva o Blajburgu, o stradanju i mučeništvu žitelja ovog zaseoka.

Vaša Suzana

³ U knjizi je dano skraćeno gostovanje na Forumu Croaticumu

O GOSTU FORUMA CROATICUMA: Akademik i sveučilišni profesor Josip Pečarić

Rođen je 1948. godine u Kotoru / Boka kotorska. (...) Dobitnik je Godišnje državne nagrade za prirodne znanosti 1997. godine. Dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je 1999. godine Redom Danice Hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Osim znanstvenih aktivnosti akademik Pečarić bavi se publicistikom: «**Borba za Boku kotorsku**», «**Srpski mit o Jasenovcu**»(I i II), «**Strossmayerova oporuka**», «**Za hrvatsku Hrvatsku**», «**Sramotni sud u Haagu**» i «**Pronađena polovica duše**»

Za ovaj dio njegovih aktivnosti vezana je i anegdota: Prijatelji su ga pitali zbog čega se ne bavi matematikom, a ne politikom, na što im je Josip Pečarić odgovorio odmahnuvši rukom: «*Pusti matematiku, ovo je sada važnije!*»

Drugi o knjigama akademika Josipa Pečarića

Borba za Boku kotorsku

Knjiga daje izbor članak publiciranih u posljednjih nekoliko godina. Članci su publicirani kako u dnevnim ili tjednim novinama tako i u časopisima i zbornicima. Naslov knjige je modificirani naslov prve sekcije, a ovaj naslov je u stvari naslov jednog od tekstova u kome se opisuje borba Hrvata - Bokelja nastanjenih u Hrvatskoj za povratak Boke kotorske, njenih hrvatskih pučana i njihove velike baštine u svijest i savjest hrvatskog naroda u cjelini i hrvatske države.

Srpski mit o Jasenovcu

Prošle godine u Srbiji je dr. Milan Bulajić objavio knjigu »Nezavisna Država Hrvatska JASENOVAC - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov jasenovački mit«. Na nju je knjigom »Srpski mit o Jasenovcu« odgovorio dr. Josip Pečarić detaljno raščlanjujući njene izmišljotine, falsifikate, pokazujući na njezinu primjeru kako izgleda krajnje tipičan i paradigmatičan velikosrpski »znanstveni« rad! A riječ znanstvenik i njezine izvedenice treba uvijek pisati u

navodnicima kad se stavljaju uz Bulajića, jer on je sve suprotno od toga pojma, zbog mnoštva kvazi istina ispisanim na pozamašnoj količini stranica što u nevježe budi strahopoštovanje. Iako takve knjige ne zavređuje našu pozornost, one su, kao što pokazuje povijest hrvatsko-srpskih odnosa, silno opasne, jer se njihovim idejama hrani srpska mitomanska svijest. (Ž. KLIMENT)

MISLI akademika Josipa Pečarića

Strossmayerovo apsolutno ne

...Strossmayerovo apsolutno ne, je značilo apsolutno ne bilo kakvom savezu sa Srbima. A ono njegovo "Rado bi doživio oslobođenje svoga naroda" zorno pokazuje gdje bi se on svrstao da je živio u vremenu kada je nada za slobodom postala realnost! To njegovo apsolutno ne vrijedi i danas. To je apsolutno ne carinskim unijama, tj. balkanijama, jugoslavijama, svemu sličnom što nam pripremaju bjelosvjetski sponzori velike Srbije.

(Prilog Tjedan, magazina Slobodne Dalmacije, 4. veljače 2001.)

Jasenovački mit

(...) Jasenovački mit, kao osnova u dokazivanju tzv. genocidnosti hrvatskog naroda (...) Da bi se mogao stvoriti Jasenovački mit kroz uvećavanje broja žrtava ovog logora za deset i više puta, moralo se ići i s uvećanjem ukupnih žrtava tijekom Drugog svjetskog rata. To je komunističkoj vlasti odgovaralo i stoga što je tako uvećavala svoj doprinos u pobjedi, kao i za dobivanje veće reparacije. Zato se pojavljuje famozna brojka od 1,700.000 žrtava rata, koju je Tito izgovorio još 1945. u Ljubljani, a Kardelj u Parizu 1947. Ali poslije popisa iz 1948. stručnjaci su mogli izračunati kolike su moguće žrtve.

(...) stvaranje i takav zločinački učinak srpskog mita o Jasenovcu ne bi bio moguć da nije podržavan i omogućavan u svijetu.

Velike sile i genocid

(...) U Hrvatskoj je uvriježeno mišljenje da svojim najnovijim postupcima svjetske sile žele skriti svoju odgovornost za genocid

koji su Srbi napravili u Domovinskom ratu, jer već sama činjenica da su mogli spriječiti genocid, a nisu, optužuje ih. Optužuje ih posredno čak i sud u Haagu, jer tamo se vodi proces jednom Hrvatu za navodno gledanje jednog silovanja koje je mogao spriječiti. I dok sud u Haagu ima problema u dokazivanju je li taj Hrvat doista gledao silovanje ili nije, za predsjednike velikih sila i njihove vlade to je unaprijed dokazano. Oni nisu gledali samo jedno silovanje već su dopustili mnogo, mnogo njih. Dapače, oni su gledali ubijanje cijelih gradova i sela, a mogli su to spriječiti. Oni su gledali etničko čišćenje, a mogli su ga spriječiti. Oni su gledali genocid, a mogli su ga spriječiti.

O sudu u Haagu

Kažnjavaju nekoga zbog oslobađanja svojih okupiranih teritorija, a brinu o onima koji su sudjelovali u genocidu!?
(...) Hrvati se ne smiju sjećati genocida počinjenog nad njima ni poslije dvije, tri godine. Jesu li njima Hrvati manje ljudi od Engleza, Rusa, Židova, Čeha? Radi li se o nekoj novoj vrsti rasnih zakona? Ne! Jednostavno se radi o dokazu da su svjetski moćnici itekako suodgovorni za genocid izvršen na ovim prostorima u Domovinskom ratu. Njihova odgovornost se ne sastoji samo u tome što su gledali genocid koji su mogli spriječiti, a nisu. Oni su odgovorni što su štiteći Jugoslaviju izravno sudjelovali i omogućili taj genocid. A to kao moćnici žele i mogu sakriti.

Povijesni udžbenici

(...) ako je tko oštećen u povijesnim udžbenicima - to su samo Hrvati!

(...)

Aurora, Gospodine Pečariću, da li su građani Hrvatske koji su izgubili povjerenje u HDZ pri prošlim izborima i svoj glas dali današnjoj vladajućoj strukturi (isključivo glasajući PROTIV), ponašanjem HDZ-a danas u prilici ponovnog stjecanja povjerenja (s pravom?) ili će se opet dogoditi glasanje hrvatskih građana po već ustaljenom i isprobanom načinu (jednostavno PROTIV)?

Čini li HDZ dovoljno da bi povratio izgubljeno povjerenje?

Postoji najmanje tri koncepta oko novih izbora.

Vladajućima ništa ne preostaje nego poznata pjesmica: HDZ su lopovi. Dovedi su novog državnog tužitelja za to. Njegovi prvi koraci to i pokazuju. Pitanje je smatraju li njihove gazde iz svijeta da je to dovoljno da bi ih do kraja podržali. Naravno, neće im potpuno okrenuti leđa i podržat će ih koliko mogu, jer boljih slugu ne mogu naći. Ali svjetski moćnici uvijek igraju na više karata.

Očito je da im Sanaderovski HDZ može odgovarati upravo za slučaj kada se glasačima toliko ogadi takva sluganska vlast da je spremna glasovati protiv. Izgleda mi da Sanader i oni oko njega računaju na takav rasplet situacije: glasovanje PROTIV + pomoć iz svijeta = formula pomoću koje su i ovi sada došli na vlast. Znam ljude iz HDZ-a koji su glasovali za njih na Saboru i odmah se pokajali kada su vidjeli da oni idu na obračun umjesto na jedinstvo. Jer obračun ukazuje na utjecaj gazdi, a zajedništvo - sto su sugerirali rezultati Sabora - na sigurnu pobjedu. Ova opcija u HDZ-u vodi ka mogućoj koaliciji sa Tušekom (Budišinim :)) HSLs-om i Tomčićevim HSS-om - dakle dokazanim slugama!

Treća mogućnost je onu koju nude Tuđmanovi nasljednici: Lukšić, Pašalić, generali, Šuker,....: Tuđmanova politika: Dakle voditi računa kako je to Tuđman znao lijepo reći da "živimo u tom i takvom svijetu", ali nikad ne popustiti kada su u pitanju bitni nacionalni interesi. Ova opcija vodi ka okupljanju svih državotvornih snaga - Hrvatskim blokom.

Pogledajte samo da su ti svjetski moćnici čekali 7 mjeseci da Tuđman umre i da HDZ siđe s vlasti da bi presudili Blaškiću 45 godina. Nova vlast je odmah - sva ushićena - donijela Deklaraciju o suradnji s tim sudom kojom joj je prepustila nadležnost nad "Bljeskom" i "Olujom". Sada im se to ushićenje lupa o glavu. Među Hrvatima može biti i ovaca, ali je Tuđman i tu bio u pravu - ne više od 20 posto izdajica

(...)

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.

O MILI BUDAKU, OPET DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU

U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja.

Evo najprije tih činjenica:

1) Mile Budak, zagrebački odvjetnik i član Hrvatske stranke prava, koji je pred kraljevskim sudom u Kraljevini SHS, svibnja 1925., branio komunističkog prvaka Vladimira Čopića, tada već i autor dviju zapaženih knjiga književne proze, “ličkih priča” *Pod gorom* i “zapisa jednog malog intelektualca” *Raspeće*, tiskanih u nakladi Matice hrvatske, napadnut je 7. lipnja 1932., oko podneva, u kućnoj veži zgrade u Ilici 10, po naredbi beogradske vlade a u organizaciji Uprave policije u Zagrebu. Atentat su izvela trojica

policijskih plaćenika zadavši mu nekoliko udaraca željeznom šipkom po glavi. Liječen je u zagrebačkoj bolnici 38 dana.

2) Sedam mjeseci kasnije, zajedno sa suprugom Ivkom, otišao je u emigraciju i pristupio Ustaškom pokretu.

3) U Zagreb se vratio, mimo suglasnosti Ante Pavelića, 6. srpnja 1938.

4) Odmah objavljuje roman u četiri knjige *Ognjište*. O tom romanu napisano je nekoliko desetaka najpohvalnijih prikaza kako u hrvatskoj tako i u srpskoj i u slovenskoj književnoj kritici, a jedan od njih napisao je i Josip Horvat u "Jutarnjem listu" 31. srpnja 1938. pod naslovom *Lička "Ilijada"*. *Reprezentativno djelo hrvatske književnosti*. Njegovu ocjenu do danas nitko nije osporio relevantnom književno-kritičkom prosudbom.

5) Obnavlja suradnju i prijateljstvo s Vlatkom Mačekom, ali poslije osnutka Banovine Hrvatske uhićen je 15. veljače 1940. i zadržan u zatvoru bez sudskog rješenja do 12. travnja.

6) Toga dana nađena je mrtva u zdencu Budakova vinograda njegova supruga Ivka. Ni do danas nisu rasvijetljene okolnosti njezine tragične smrti, koja ga je psihički utukla. Obolio na žuči i neposredno prije ustrojstva NDH operiran, tako da je 10. travnja 1941. dočekao u bolnici ne sudjelujući u proglašenju NDH.

7) U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavlacio koliko god je mogao i odgađao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak. Nije poznat ni jedan jedini slučaj, da je ikome izravno nanio ikakvo zlo. Njegov pomirljivi govor na velikom političkom zboru u Virovitici ocijenilo je i beogradsko (Nedićevo) "Novo vreme" 19. kolovoza 1941. "glasom razbora iz Hrvatske". Dok je obavljao ministarsku službu njegov osobni vozač bio je Židov, a cijelo vrijeme NDH održavao je prijateljske odnose s nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, pa ga je njemački policijski ataše denunciirao zbog toga svojoj vladi. Kao poslanik u Berlinu nije imao nikakva političkog utjecaja, a kao ministar vanjskih poslova uvjetovao je, dosta grubo i sasvim nediplomatski, uspostavu odnosa

s Mussolinijevom Talijanskom Socijalnom Republikom Mussolinijevim odricanjem od Rimskih ugovora, zbog čega je bio prisiljen podnijeti ostavku. Time prestaje njegova politička aktivnost u Hrvatskoj.

8) U svibnju 1945. nije bio zarobljen od partizana, kao što piše "Vjesnikov" novinar, nego su ga engleske vojne vlasti izručile jugoslavenskim partizanima 18. svibnja 1945.

9) Sudski proces vođen je protiv njega i još nekih suoptuženika pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu 6. lipnja 1945. Osuđen je na smrt vješanjem, a presuda je izvršena već sljedećeg dana, 7. lipnja 1945., na 13. obljetnicu zagrebačkog atentata na nj! Za grob mu se ni danas ne zna.

10) Dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predložena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima, niti je do danas proučena u cjelini.

A evo i pitanja:

1) Jesu li atentatori na Budaka 1932. i njihovi naredbodavci počinili zločin?

2) Je li cjelokupni proces, od istražnog postupka do suđenja pred Vojnim sudom II. armije u Zagrebu mogao biti korektan i pravno valjan s obzirom na činjenicu da je, uz tako tešku optužbu, istraga provedena za jedno popodne, a suđenje trajalo samo nekoliko sati, da su se i istraga i suđenje vodili bez branitelja i bez saslušavanja svjedoka obrane, čak i bez prava na žalbu, pa je tako teška kazna izvršena već sljedećeg dana, ni dvanaest sati nakon izricanja presude? Jesu li i danas, u Republici Hrvatskoj, pravno respektabilni i takav proces, i osuda koja je na njemu donesena, a najzad i njeno izvršenje?

3) Je li takvim suđenjem izvršen prema njemu ratni zločin, i to nakon završetka rata?

4) Je li bilo regularno ubojstvo njegove 20-godišnje kćeri Grozde? Nakon što su je rastavili od oca, vojne vlasti Jugoslavenske armije pogubile su je negdje kod Škofje Loke, a prema nekim glasovima i silovali, bez ikakve optužbe, bez ikakve istrage, bez ikakva suđenja. Ubijena je, očito, samo zato jer je njegova kći, a nikakva dokumentacija o tome ni danas nije poznata, kao što je

nepoznat i njezin grob. Je li takva likvidacija ratni zločin? I to ratni zločin izvršen poslije rata?

5) Je li uvjerljivo kad dokazani ratni zločinci svoju žrtvu svrstavaju bez ikakvih dokaza u red ratnih zločinaca?

6) Rečenica “Srbe na vrbe”, koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je “izletjela”, nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglasi ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameću sama po sebi?

7) Ako je proces Budaku bio politički proces, kao što su to bili i mnogi procesi pred komunističkim sudovima, uključujući i one poslije “hrvatskog proljeća”, a teško bi bilo dokazati da oni to nisu bili, po kojoj to logici neki tvrdi zagovornici pravne države i depolitizacije sudstva danas, u Hrvatskoj, istodobno odobravaju političke procese u razdoblju od 1945. do 1990., i prihvaćaju njihove osude, pa se štoviše osuđenike na njima usuđuju i kvalificirati najtežim izrazima, težim i od onih koji su bili navedeni i u optužnici i u osudi (što bi čak moglo biti i kažnjivo)? Ne otkrivaju li se time oni sami kao filokomunisti jugoslavenske orijentacije? A ako to doista jesu, a teško bi nas mogli uvjeriti da nisu, zašto se otvoreno ne očituju takvima, umjesto što se kukavički kamufliraju demokratskim načelima (koja, kad su bili u prilici, sve do 1990., *in praxi* ni sami ne samo da nisu poštovali nego su ih naprotiv svjesno gazili)? I nije li onda vrijeme da Republika Hrvatska, kao pravna država, koja ne primjenjuje političke kriterije u svome pravosuđu, izjavi, jednom zauvijek, da ne priznaje pravnu valjanost bilo kojeg političkog procesa u prošlosti, kao ni moralne i političke konzekvence koje iz njih proizlaze (uz pridržavanje prava da u pojedinim kaznenim predmetima, kao što je i ovaj, ako je potrebno, provede pravno regularnu obnovu procesa)?

8) Ima li među našim eminentnim pravnim ekspertima i znanstvenim autoritetima ikoga tko bi, danas i ovdje, bio voljan – ne *spособan* nego upravo *voljan!* – dokazati nevjerodostojnost komunističkog antifašizma zbog raskoraka između komunističke teorije, izražene u zakonima i javnim deklaracijama, i komunističke prakse, ispunjene svakodnevnim i različitim nasiljima i zločinima prema vlastitim građanima, što je potvrdio i sam Josip Broz znamenitom izjavom 1972. u Prištini, da se sudci ne moraju držati zakona “kao pijan plota” (doslovce tako!), čime je i sam priznao ne samo pravnu nevjerodostojnost nego i nezakonitost komunističkog sudstva, pa nepriznavanje komunističkog antifašizma i njegova pravosuđa ne znači i osporavanje antifašizma kao jednoga od temelja Republike Hrvatske, notificiranoga i u preambuli njezina Ustava, nego upravo obratno, znači priznavanje tih temelja, ali u izvornom, demokratskom značenju tog pojma?

9) Jesu li “Vjesnik”, “Novi list” i neke druge tiskovine, odlučivši pisati o Budaku, mogli naći novinare kvalificiranije za tu temu, novinare koji o Budaku nešto i znaju, novinare koji ne bi ponavljali stare i dubiozne kvalifikacije u pravnom smislu nevjerodostojnih sudova? Tako npr. ne bi novinar “Vjesnika”, očito ne razumijevajući pojmove o kojima piše, osporavao ono što nikada nitko nije ni tvrdio, naime da je Budak bio “reformator” hrvatske književnosti?

10) Hrvatska je danas pluralistička a ne jednodimenzionalna i nije li “Vjesnik”, kad je već želio čuti mišljenje hrvatskih građana o Budaku, mogao u onoj svojoj anketi zapitati nešto i građane koji nikada nisu bili integralni Jugoslaveni, a najmanje u presudnim godinama za hrvatsku slobodu 1989./1990.? Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji “u ono vrijeme” nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevci, niti su danas njihovi duhovni trabanti? I, najzad, zašto većina medija u Hrvatskoj danas dopušta čuti samo njihov glas? Skrivajući se iza demokratskih fraza, kriptokomunistička manjina u Hrvatskoj medijski je ovladala gotovo cijelim duhovnim prostorom, krivotvoreći naše javno mišljenje; je li njihova mimikrija “hrabrost” ili podlost? Je li teško razabrati njihov cilj?

Legitimni demokratski zahtjev glasi vrlo jednostavno: *audiatur et altera pars!*

*

Spomenik (ili spomen-ploča) Mili Budaku u Svetom Roku – da ili ne? To je pitanje samo povod ovome tekstu, ali ne i bitno pitanje koje ovoga trenutka traži urgentni odgovor. Štoviše, to pitanje se možda ne bi ni postavljalo, kad bi nam bio poznat grob Mile Budaka. Ali on je nepoznat i danas. A osnovno je ljudsko pravo svakoga čovjeka, da ima svoj grobni humak, da se za nj zna i da bude obilježen.

Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, *i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti*, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati.

Ovaj apel je otvoren za svakoga tko ga bude želio naknadno sotpisati.

U Zagrebu, kolovoza 2004.

Mirko Alilović, umirovljenik

Teo Andrić, dipl. ing. pričuvni bojnič HV

Akademik Ivan Aralica, književnik

Jakov Aralica, profesor

Rudolf Arapović, novinar i publicist

Dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Slavonski Brod

Stjepan Asić, dizajner, Tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik, bivši politički zatvorenik i ratni vojni kapelan

Branimir Babić

Mr. sc. fra Marko Babić, prof. teologije

Martin Babić

Dr. Jozo Badrov, spec. oralni kirurg

Marija Bakota, umirovljenica, Zagreb
Miro P. Bakrač, profesor
Mirsad Bakšić, dipl. iur., brigadir HV i predsjednik Udruge “Dr. Safvet beg Bašagić”
Mile Balen, književnik
Žarko Barač, prof. matematike i fizike
Miljenko Baloković, knjižničar Nacionalne i sveučilišne knjižnice
Josip Baotić, dipl. oec. kib., direktor INTERCON-a, međunarodnog savjetovanja za strateški razvitak društva
Tadija Barun, dožupan Splitsko-dalmatinske županije
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Mate Bašić, novinar
Vladimir Bebek, pukovnik u m.
Mr. sc. Ivan Bekavac, publicist
Ante Belas, VŠS ekonomist
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Josip Berić, hrvatski branitelj
Niko Bete, pjevač
Nada Beuc, profesor, tajnica Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Ivan Biondić, sveučilišni profesor
Goran Ante Blažeković, informatičar
Miroslav Boban, hrvatski branitelj
Akademik Rafo Bogišić
Đina Bonković, službenica
Milan Boras, dipl. ing.
Gojko Borić, novinar
Damir Borovčak, dip. ing. i publicist
Ante Bošnjak, iseljenik
Ivan Bošnjak, poduzetnik
Kruno Bošnjak, akademski kipar i profesor ALU u m.
Fra Frano Botica
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Frane Brajko, hrvatski branitelj
Josip Brkljačić, umirovljenik

- Nada Brkljačić, činovnica
Damir Brzica, utemeljitelj i predsjednik udruge "Ujedinjeni Hrvati svijeta"
Dr. Ivan Brzović, liječnik u Kupresu
Dinko Budić, dipl. ekonom.
Dr Marijo Budimir, stomatolog
Suzana Budimir, dipl. ing., profesorica
Gordan Bule, gospodarstvenik
Matija Bulić, domaćica
Mr. sc. Jure Burić dr. med., prvi župan Dubrovačko- neretvanski i bivši zastupnik u Hrvatskom Državnom Saboru
Jure Caktas, kapetan duge plovidbe, Savjetnik za pomorski i intermodalni transport
Nevenka Crnko, umirovljenica
Mladen Čataj, zubotehničar
Vladimir Čataj, dr. veterine
Emil Čić, publicist, muzikolog i glazbenik
Fra Milan (Karlo) Čirko
Dr. sc. Ivan Čizmić, znanstveni savjetnik
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željko Čop, hrvatski branitelj
Branka Čorak, službenica
Ivica Čapin, ekonomist
Marko Čavar, umirovljenik
dr. Ružica Čavar predsjednica hrvatskog pokreta za život i obitelj
Ivo Čoza, dipl. ing.
Dr Ante Čurić, spec. parodontolog, dentalni i oralni patolog
Daniel Dasović, ing. građevinarstva, Podaca
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, sveučilišni profesor
Miodrag Demo, brigadir HV
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, profesorica
Dr Ferdinand Diklan, stomatolog
Tonka-Marija Dobrinić, umirovljenica
Mira Donadini, socijalna djelatnica u m.
Zvonko Dragić, novinar, Mostar
Tomislav Držić, novinar

Dr. sc. Andrej Dujella, sveučilišni profesor
Mr. sc. Ivan Dujmović, umirovljenik
Dr. sc. Senadin Duraković, sveučilišni profesor
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut, član Predsjedništva
Ogranka Matice Hrvatske Makarska
Lepan Emil
Nela Eržišnik, glumica
Ivan Fičko, pukovnik u m.
Boris Flego, umirovljenik
Vlado Franjević, kulturno-likovni radnik, Lichtenstein
Vladimir Fuček, sudac u m., predsjednik URV "Hrvatski domobran"
Ivan Gabelica, dipl. iur.
Srećko Gabrilovac, dipl. ing.
Nikola Gadže
Marko Gale, obrtnik
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Anka Glavina Kovačić, umirovljenica
Dara Glavina, laborantica
Ivan Glibić, dipl. ing.
Vijana Grgurević, med. sestra
Branimir Grubelić, odvjetnik
Dr. sc. Petar Gugić, sveučilišni profesor
Rajka Gugić, dipl. iur.
Ante Gugo, novinar i publicist
Marijan Horvat-Mileković, književnik
Dr. Ivan Huljev
Mijo Ilić, hrvatski branitelj
Ivan Ivanda, profesor, član predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Dr. Luca Ivanda, specijalist školske medicine
Mr. sc. Nenad Ivanković, novinar, publicist i predsjednik HONOS-a
Ilija Ivezić, filmski i kazališni glumac
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Željko Jakić, politolog, Belgija, predstavnik HSK pri Vijeću Europe
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor

- Dr. sc. Jere Jareb, profesor emeritus Saint Francis University,
Loretto, USA
- Akademik Dubravko Jelčić, književnik, znanstveni savjetnik u m.
- Dr. Milan Jelić, dipl. oekon., ekonomist u m., Argentina
- Ivan Jindra, novinar
- Darinka Jonjić, politička uznica i nastavnica u m.
- Tomislav Jonjić, odvjetnik i publicist
- Dinko Jonjić, dugogodišnji politički zatvorenik, danas odvjetnik u
Imotskom
- Josip Jović, novinar i publicist
- Fra Ivan Jukić
- Dr. sc. Josip Jurčević, znanstveni savjetnik
- Anto Jurendić, predsjednik udruge Uzdanica 90. ATJ Lučko
- Marko Jurič, novinar
- Dr. Ivan Jurić, novinar, Metković
- Zdenko Jurinić, dipl. ing. kemije u m.
- Dr. sc. Fra Karlo Jurišić, umirov. profesor teologije i povijesti
- Marina Jurišić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
- Ivan Juroš, dipl. ing.
- Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
- Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
- Vinko Kalinić, književnik
- Halili Kamber, službenik
- Pajo Kanižaj, književnik
- Pavao Slavko Keserović, dip. ing., Melbourne, Australija
- Ing. Nikola Kirigin, prvi predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa
- Jure Knezović, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
- Marija Knezović, zubni tehničar
- Dr. Zlata Knezović
- Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
- Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
- Zdravko Kordić, prof. i književnik - pred. DHK HB – Mostar
- Ivica Korman, djelatnik HNK
- Zvonimir Kos, umirovljenik
- Dr. Tomo Kovač
- Mario Kovaček, student

Stjepan Kovaček, strojovođa
Tomica Kovaček, vet. tehničar
Verica Kovaček, med. sestra, narednik HV u m.
Mate Kovačević, novinar
Željko Kovačević, dipl. ing. el., savjetnik direktora HEP
Elektrodalmacija Split, član MENSE, Zmaj od Radobolje u
DBHZ, bivši predsjednik NK Hajduk
Ivan Krešić, dipl. ing.
Mijo Krešo-Lovrić, dipl. ing., politički zatvorenik
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Barbara Kovačić, prof.
Marko Krilić, ing., Busovača
Ante Krmpotić, profesor
Marijan Krmpotić, profesor
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. st Petar Kružić - Stuttgart
Ivan Kujundžić, akademski kipar
Dr. sc. Nedjeljko Kujundžić, sveučilišni profesor
Tonči Kunjašić, poduzetnik
Akademik Ivan Kušan, književnik
Vladimir Kürner. dipl. ing.
Ivan Lacković-Croata, slikar
Miro Laco, profesor, pukovnik HV u m.
Josip Laća, književnik
Fra Milan Lapić
Dr. P. Vjekoslav Lasić, dominikanac, politički zatvorenik
Ana Lemić, profesorica, ravnateljica gimnazije
Mate Lendić, ravnatelj Crvenog križa, Makarska
Dr. sc. Hrvoje Lorković, sveučilišni profesor
Ana Luetić, umirovljenica
Dr. sc. Branimir Lukšić, sveučilišni profesor
Zvonko Kajfeš, umirovljenik
Željko Keglević, umirovljenik, Chicago (Ill.), SAD
Dražen Keleminec
Dr. sc. Ivan Kordić, filozof i teolog, sveučilišni profesor i publicist
Mr. sc. Marica Kordić, nakladnik
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik

Dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
Ante Madunić, dipl. iur.
Mirjana Majnarić, umirovljenica, Zagreb
Dragutin Majstorović, ing.
Duško Malešević, akademski slikar i profesor
Ante Mandić, dipl. ing.
Vinko Mandurić, ekonomist
Ivan Maras, invalid Domovinskog rata
Mato Marčinko, dipl. iur, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Domagoj Margetić, novinar i publicist, predsjednik UNRH
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG,
Ansonia, SAD
Vlado Marić, odvjetnik
Žarko Marić, profesor i novinar
Ivica Marijačić, novinar
Slobodan Markić, dipl. ing.
Dr. sc. Ante F. Markotić, sveučilišni profesor
Dr. Vlatko Martinić
Frano Marušić, dipl. ing.
Mario Marušić, novinar i publicist
Mile Maslač, književnik
Marija Mataija, učiteljica u m.
Vlatko Mataija, učitelj u m.
Marko Matanović, umirovljenik
Mr. sc. Ivica Matičević, asistent
Jozo Matić, narednik HV-a u m., invalid Domovinskog rata
Marko Matić, dipl. prav. i književnik -Zagreb
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Vedran Meić, hrvatski branitelj
Vlatko Menix, predsjednik udruge povratnika u BiH
Dr. sc. Anđelko Mijatović, znanstveni istraživač i publicist
Dr. Martin Mikecin, spec. pedijatar i neuropedijatar
Vanja Mikecin, profesor
Marko Mikulandra, redatelj i dramski pisac
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Fra Stanko Milanović Litre (Jure)

Mile Milković - Production Operations Manager – Vancouver,
Kanada

Josip Miljak, poduzetnik

Fra Frano Mirković

Bosiljko Mišetić, odvjetnik

Đino Mladineo, prof., Komiža, otok Vis

Ratimir Mocnaj, dipl. ing.

Ana Mocnaj, profesorica, tajnica AMCA-e Kanada

Vladimir Mrkoci, profesor

Tinka Muradori, akademska glazbenica

Dr. sc. Jasmina Mužinić, znanstvena suradnica

Mislav Mužinić, dipl. ing.

Ante Naglič, hrvatski branitelj

Prof. dr. Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar

Igor Nikolić, umirovljenik, Clearwater (Florida), SAD

Mr. Boris Nikšić, povjesničar i latinist, Zagreb

Josip Nikšić, dipl. inž. kem. tehnologije, Šibenik

Ivan Nogalo, gospodarstvenik

Javor Novak, publicist

Zvonimir Novosel, str. tehničar

Iva Nuić, nastavnica i književnica - Drinovci

Tomislav Nuernberger, dipl. ing. matematike

Mato Obrul, djelatnik HNK

Željko Olujić, dipl.iur., odvjetnik

Ivan Orešković, profesor, ravnatelj strukovne škole Sebastijan Palić

Ivan Pandža, invalid Hrvatskog domovinskog rata

Marko Pandža

Ile Papić, dipl. ing. prometa

Tone Papić, dipl.ing.arh., akad. slikar

Ivo Paradžik, umirovljenik

Ivica Pavelić, hrvatski branitelj

Jelka Pavičić, knjižničarka

Josip Pavičić, književnik i nakladnik

Tomislav Pavičić, dipl. ing., menadžer, predsjednik Hrvatskog
Kulturnog Društva Uzajamne Pomoći sa Dock Sud-a,
Avellaneda, Argentina

Robert Pavičić, dipl. ing.
Dr. sc. Mate Pavković
Mladen Pavković, novinar i publicist
Dr. sc. Dragutin Pavličević, sveučilišni profesor
Pero Pavlović, mr. sci. i književnik - Neum Mostar
Don Pero Pavlović, katolički svećenik, Ravno
Dr. sc. Davor Pavuna, fizičar
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić, sveučilišni profesor
Jelena Pečarić, profesorica
Kornelija Pejčinović, javni radnik
Marija Pejić, članica predsjedništva Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Kaja Pereković, umirovljenica
Dragutin Perić, Konjic
Dr. sc. Nedjeljko Perić, sveučilišni profesor
Ratko Perković, umirovljenik
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Branimir Petener, dipl. ing. i publicist
Slavko Petračić, dipl. ing.
Petar Petric, dipl. ing.
Dora Petrić, službenica
Ivica Petrović, profesor na sveučilištu u Mostaru
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, dipl. iur.
Vlado Polgar, dipl. ing.
Valentin Pozaić, Družba isusova, profesor moralne teologije
Vlatko Previšić, profesor
Dr Ana Prolić, stomatologinja
Dr Luka Prolić, spec. oralni kirurg
Božo Protrka, ekonomist
Stipe Puđa, dipl. oec, ratni dopisnik HINE
Dr. sc. Zvonimir Puškaš, znanstveni suradnik u m.
Fra Dominik – Ratko Radić
Dr. sc. Zvonimir Radić, predsjednik Domagojeve zajednice
Tomislav Raguž, dipl. oec.

Juraj Rajčević, ugostitelj
Filip Rajčević, ugostitelj
Milka Rajčević, ugostiteljica
Ankica Ravlić, profesorica, predsjednica Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Tomislav Reškovac, poduzetnik
Dr. Milan Ribičić
Kocijan Rigert, bojnik u m. Antiterorističke jedinice – ATJ – Lučko
Dragutin Rotim, odvjetnik
Joso Rukavina, građ. tehničar, hrvatski branitelj, Sveti Rok
Maja Runje, profesorica
Martin Sagner, dramski umjetnik, zastupnik u Hrvatskom državnom
saboru od 1990. do 1995.
Mag. iur. Darko Sagrak, predsjednik Udruge “Dr. Milan Šufflay”
Ante Santini, hrvatski branitelj
Ivica Sentić, gospodarstvenik, pričuvni pukovnik HV
Dr.sc. Jadranka Sertić, sveučilišna profesorica
Magdalena Sever, studentica sociologije
Vjekoslav Sironić, HT tehničar
Marko Skejo, pukovnik u m.
Dr. sc. Marina Skrobica
Ružica Soldo, prof. i književnica - Široki Brijeg
Velimir Soldo, pričuvni poručnik HVO
Ekrem Spahić, novinar i publicist
Božidar Spitzer, profesor
Dr. Stjepan Sraka, stomatolog
Ing. Siniša Srzić, zamjenik gradonačelnika grada Makarske
Branko Stančić, dipl. ing.
Zdravko Stanišić, umirovljenik
Ivica Stepinac, umirovljenik
Dragutin Stilinović, dipl. ing. arh.
Dr. sc. Aleksandar Stipčević, sveučilišni profesor
Fra Miljenko Stojić, književnik – Mostar
Ivan Stržić
Matilda Šaban, tajnica u osn. šk.
Milan Šaban, nastavnik u m.
Kata Šamadan

- Jurica Šarić, tehničar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik
Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Stjepan Šešelj, književnik
Ilija Leopold Šikić, Basel
Ivanka Šimundić, med. sestra
Milan Šimunić, autoprijevoznik
Dr. sc. Ante Škegro, viši znanstveni suradnik
Ante Škrabić, nastavnik, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar, biolog
Dr. sc. Hrvoje Šošić
Adela Šubić, umirovljenica
Roman Šule, hrvatski branitelj
Vlado Tadej, redatelj
Fra Vladimir (Ante) Tadić
Branko Tinodi, dipl. pravnik
Branka Tinodi, profesorica
Marko Tokić, professor
Mijo Tokić, prof. i književnik, Tomislavgrad
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Dr. med. Berislav Tomac, Hagen, Njemačka
Zlatko Tomičić, književnik
Augustin Tomić, obrtnik
Dr. iur. Željko Tomašević, pričuvni časnik HV-a
Dr. sc. Luka Tomić, dopredsjednik Ogranka Matice Hrvatske
Makarska
Tomislav Tonšić, hrvatski branitelj
Goran Trdin, profesor
Tihomir Trdin, dipl.ing.preh.teh.
Dr. sc. Miroslav Tuđman, sveučilišni profesor
Nenad Udiljak, dipl. ing.
Fra Jakov Udovičić, Imotski
Dr. sc. Nikica Uglešić, sveučilišni profesor
Dr. sc. Đurđica Vasilj, sveučilišna profesorica
Ivo Vasilj, dipl. ing.

Mr. sc. Mario Vasilj, profesor na sveučilištu u Mostaru
Dr. Vlade Vicić, stomatolog, pjesnik, kantautor i politički uznik.
Đuro Vidmarović, književnik
Ivan Viluk, dipl. ing.
Julija Vojković, graf. urednica i dizajnerica
Dr. sc. Rudolf Vouk, sveučilišni profesor
Ivan Vragović, umirovljenik
Dr. sc. Vladimir Vratović, sveučilišni profesor u m.
Duje Vlastelica, ing. teh., pukovnik HV u m.
Zdenka Vratović, dipl. oec.
Mladenka Vrljićak, dipl. ing. arh.
Andrija Vučemil, književnik – Rijeka
Dr. sc. Petar Vučić, pravnik i politolog
Rudi Vučić, akademski glazbenik, ravnatelj glazbene škole "I. Lukačića", Šibenik
Ante Vukasović, sveučilišni profesor u m.
Nada Vukasović, profesor u m.
Ive Vukić, gradj. tehničar
Marija Vukić, med. sestra u m.
Ljubo Vukoja, ekonomist
Ante Vuković, Stuttgart
Bože Vukušić, publicist
Marija Vuletić, profesorica
Dr. Nikola Vuletić
Igor Zidić, ravnatelj Moderne galerije, predsjednik Matice hrvatske
Ivan Zlopaša, predsjednik Udruge za očuvanje hrvatskih nacionalnih interesa u BiH "Pogledi"
Dr. Milan Zoretić, dipl. ing., sveučilisni profesor, Argentina
Marin Zrilić, student prava
Emil Kazimir Žravica, hrvatski pisac i član DHK iz Pule
Dr. sc. fra Pavao Žmire
Dr. sc. Darko Žubrinić, sveučilišni profesor⁴

⁴ Dok je knjiga bila u tisku g. Darko Sagrak nas je obavijestio o pristigla potpisa još 403 osobe većinom iz Kanade. Također je čuo i s drugih strana (npr. iz Rijeke, Slavenskog Broda), da su i tamo neformalne grupe građana provodile akciju i dobile nove potpisnike Apela.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

GOSTOVANJE NA MREŽI HRVATI-AMAC

Uredništvo. Dr. Josip Pečarić rođen je 1948. u Kotoru (...) "Prolazeći" kroz povijest i politiku Hrvatske lomeći prepreke, uklanjajući magle, otkrivajući istinu u vječnoj ljubavi s Hrvatskom, boreći se umom i znanjem, energijom oluje prolazi kroz Peticiju za obnovu političkih procesa, a povodom uklanjanja spomenika Mili Budaku, ustaje i prekida drugu hrvatsku šutnju s brojnim hrvatskim intelektualcima i ne zaustavlja se.

Dr. Josip Pečarić ide dalje!

Od srca izražavamo iskrenu dobrodošlicu našem dragom gostu,
akademiku Josipu Pečariću
Uredništvo Hrvati AMAC

J.P. Zahvaljujem se uredništvu Hrvati AMAC!

EKSKLUZIVNO ZA HRVATI AMAC: AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ

Slažete li se s ocjenom da opća histerija koja u Hrvatskoj vlada u vezi početka pregovora o ulasku u EU zapravo služi kao paravan vlasti za potpunu neaktivnost oko promjene ekonomskog statusa i stanja u državi?

Dobro ste primijetili. Mnogi su i prije izbora upozoravali da je Sanader okupio oko sebe ljude koji žele vlast po svaku cijenu i da njegov HDZ neće ništa napraviti na poboljšanju ekonomskog statusa i stanja u zemlji. Očito je njihova strategija nastavak Račanove politike, s tim što je Sanader za svjetske moćnike odigrao mnogo značajniju ulogu od Račana. Naime, Račan je za sobom poveo onaj nedržavotvorni dio hrvatskog naroda, dok je Sanader uspio razbiti onaj državotvorni dio. Bez toga svjetski moćnici nikada ne bi mogli računati na uspjeh u Hrvatskoj, pa bi morali odustati od svoje antihrvatske politike.

Pri tome je važno uvijek imati na umu poziciju koju Hrvati imaju u svijetu. Naime, nitko u povijesti nije napravio ono što smo mi. Pobjedili smo u pravednom oslobodilačkom ratu u kome nisu sudjelovale samo velikosrpske horde već je veliku ulogu imao upravo zapadni svijet, bolje reći oni koji vladaju ovim svijetom. Smatram da su oni izravno sudjelovali u tom ratu oduzevši nam pravo na samoobranu (embargo na uvoz oružja) i na mnoge druge načine.

I Sud u Haagu je odmah i bio zamišljen kao nastavak neuspjele velikosrpske agresije na Hrvatsku, što je vidljivo iz činjenice da u Statutu tog suda nema najznačajnijeg ratnog zločina – zločina protiv mira!

Dakle, Hrvatsku su kao Isusa razapeli na križ i lažno optužili za taj isti zločin koji nisu stavili u Statutu Suda u Haagu: agresija na BiH (uz pomoć Mesićeva lažnog svjedočenja), za agresiju na izmišljenu državu Republiku srpsku krajinu (prva optužnica protiv generala Gotovine), pa im je oslobađanje okupiranih područja vlastite države – zločinački pothvat (uz pomoć falsificiranog dokumenta koji su dobili iz Mesićeva ureda), a za neuspjeh

velikosrpske agresije u BiH imamo optužbu za zločinački pothvat zločinačke organizacije.

Usporedba Hrvatske s takvim svijetom je nemoguća. Kao da uspoređujete Isusa s onima koji su izabrali Barabu. Zato sam odavno konstatirao da bi za ulazak u EU Hrvatska morala smanjiti svoje kriterije, jer smo mi mnogo iznad njih po onome što je mnogo važnije od materijalnog blagostanja. To primjećuju mnogi. Papa u svojim djelima zapisuje da Poljska, Slovačka i Hrvatska mogu pomoći EU ("Glas Koncila" od 13. ožujka 2005.), a nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Evo kako nas je nedavno opisao kanadski pisac i slikar Michael O'Brien ("Hrvatsko slovo" od 18. ožujka 2005.):

"Ono što mi se prvo nametnulo, kad sam došao kao čovjek iz drugog i dalekog svijeta, ali s otvorenim srcem, i s duhom otvorenim da nešto novo naučim i vidim, je činjenica da sam osjetio kako se ovdje događa nešto apsolutno unikatno. Bio sam u mnogim zemljama, imam prijatelje, pisce i umjetnike iz drugih različitih dijelova svijeta, ali kad sam prvi put došao ovdje, moj duh, moja svijest i moje srce, govorili su mi istu stvar: da je ovdje nešto iznimno živo, dinamično, puno vitaliteta, što nisam vidio drugdje. Ono što posebno karakterizira hrvatske ljude je vaš moralni karakter koji je vrlo snažan, iskušan u vatrama povijesne patnje i borbi! Ova nacija živi na granici između različitih svjetova, zapadnog i istočnog, i vi ste preživjeli u vrlo teškoj situaciji! I ono što je najvažnije i to fascinira u takvim uvjetima, sačuvali ste svijest o sebi, o onome što zapravo jeste. Papa Ivan Pavao II. je lijepo rekao u enciklici o obitelji: Obitelj vas čini onim što jeste. Što znači, mi moramo postati ono što zapravo jesmo! Vi Hrvati imate specifičnu misiju u svjetskoj povijesti, prolazite vatru čišćenja, i vi ovdje možete izgraditi izvornu i iskrenu demokraciju na temelju kršćanskih principa! Vaša misija je u tome da Europi donesete novo duhovno nadahnuće, jer ona vrlo brzo gubi svoju vjeru. Imate veliki poziv, mali ste u brojčanim i zemljopisnom smislu, ali Bog je uvijek one malene i najmanje birao za najveća djela."

Valjda je svima jasno da Papa nije slučajno izabrao da njegov stoti posjet bude Hrvatskoj, i da mu je prva poruka Hrvatima iz grada slobode iz Dubrovnika bila o slobodi!

Kako ocjenjujete osudu euroskepticizma od strane kardinala Bozanića? Odnosno, kako ocjenjujete da je i on vrlo sukladan trenutnoj političkoj atmosferi u kojoj se ni o čemu ne razgovara argumentirano već se bliska hrvatska budućnost uglavnom analizira kao da se radi o izboru između odlaska u pakao nasuprot usponu u raj – bez pravog razumijevanja o tome što se u raju zapravo nalazi?

U kontakt emisiji Hrvatskog radija 1 naš poznati kolumnist Milan Ivkošić konstatirao je kako Bozanićeva poslanica nije primjerena, jer je Uskrs blagdan mira, a Bozanićeva poslanica podstiče razjedinjenost. Uz sjajan komentar: "Bozaniću plješću oni koji nikada nisu bili njegova pastva, a bilo bi dobro da to postanu."

Pratim reakcije naših ljudi i vidim da su Bozanićeve riječi ljude najviše asocirale na nešto po čemu ga je zabilježio akademik Dubravko Jelčić u svojoj sjajnoj knjizi *100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*. A spomenuo ga je u epigramu:

SAPIENTI SAT!

Pije vodu, kakva je u zdencu.

Njegov zdenac zove se – Oplenac!

Usporedite ono što govori kanadski pisac i slikar s onim sto nam poručuje hrvatski kardinal. Zar ne bi bilo normalno da su poruke O'Briena poruke hrvatskog kardinala? Da jesu, nikome ne bi palo na pamet i pomisliti na Oplenac, zar ne?

Jasno je da on i ne misli o svom narodu ono što govori i Sveti otac i francuski biskup i Kanađanin. Inače, ne bi nikada poručio ovom narodu da svojevrsno zatvaranje i isključivanje iz zajedništva velike obitelji europskih naroda predstavlja bijeg u besperspektivnu samoizolaciju. Zar je besperspektivno biti onakav kakvi smo po Papi, biskupu i kanadskom piscu i slikaru? Zar je Švicarska besperspektivna zato što se po nečemu izdiže iznad onih koji je okružuju?

U svom komentaru biskup Mile Bogović kaže ("Novi list", 24. 3. 2005.): " I Sveti Otac i Bozanić naglašavaju važnost uključenja Hrvatske u zajednicu naroda i država, što se ne postavlja u pitanje

(...) Ono o čemu ja i neki drugi govorimo to je metoda na koji način se nas tretira. I o tome u poslanici Bozanić dosta jasno govori, ali on to ne stavlja sada u prvi plan nego misli da bismo svoja prava uspješnije branili kao članovi zajednice nego kad čekamo pred njezinim vratima. Ja mislim da se odnos prema gostu može otčitati i dok je pred vratima." I tu se vidi kako nas biskup Bogović, na svoj blagi način – kakav i dolikuje hrvatskom biskupu – uči kako smo mnogo civiliziraniji od tih u Europi koji nas žele podučiti što je to civilizacija! A to slijedi i iz onoga što je dano u njegovom komentaru:

Biskup gospičko-senjski zalaže se za borbu za jasnu pregovaračku poziciju, bez omalovažavanja i ucjene:

"Unaprijed odbijam kvalifikaciju da je Hrvat, Srbin, Bošnjak ili neki drugi tek onda nevin kada to dokaže u Haagu. Mislim da je – bar pravno – nevin dok mu se ne dokaže da je kriv. Ako se nekoga goni na temelju jedne optužnice, znači da se prihvaća ispravnost optužnice. A prema optužnicama iz Haaga, iza kojih je stala i EU – Hrvatska je nastala djelovanjem jedne zločinačke skupine. Može li se priznati legalitet takvoj tvorevini? Onda je Hrvatska kao država kopile, a ne zakonito dijete. Zašto EU ne traži da se ispravi ta kvalifikacija, zašto stoji bezuvjetno iza te tjeralice? Lansirana je jedna besmislena sintagma: bezuvjetna suradnja. Neprimjereno je da je Europa izrekla tu optuženičku sintagmu cijeloj Hrvatskoj u lice. Suradnja ne može biti bezuvjetna. To je naredba. Ja nisam ni za što sto je bezuvjetno. Takav nalog ne primam ni od koga osim od Boga. Po mojem ljudskom i kršćanskom moralu ne smije se nikoga krivo optužiti, odnosno da za krivu optužbu treba odgovarati."

A "bezuovjetna suradnja" je nešto o čemu govore mnogi. Tako u Hrvatskom bloku pozdravljaju to što Bozanić podsjeća "da je hrvatski narod i u komunističkom režimu očuvao svoj nacionalni identitet, pa upozorava da se treba pripremiti i za novu obranu vlastitoga identiteta u europskom zajedništvu".

Ali dalje kažu: "Upravo zbog toga zaprepastili su nas dominantni naglasci poslanice. Oni se doimaju kao da je kardinal Bozanić preuzeo vodstvo Mesić-Račan-Sanaderova kukavičkog «Saveza za Europu» koji zastupa bezuvjetan pristup Hrvatske Europskoj uniji.

Kardinal se, naime, mnogo žešće nego Mesić, Račan i Sanader obrušio na one koji drukčije misle. On im u ime Crkve osporava

ustavno pravo na javno iskazivanje mišljenja. «Naša se zakonita i opravdana borba za slobodu domovine», poručuje im kardinal, «ne dokazuje provocirajućim plakatima, čovjeka nedostojnim prijetnjama, niti jalovim prosvjedima, nego se brani i tumači koristeći i međunarodne institucije, premda im postupke i nakane ponekad u potpunosti možda i ne razumijemo.»

Što znači ta žalosno-konfuzna poruka?

Kardinal Bozanić kao da misli da je hrvatska legitimna borba za slobodu bila nezakonita, jer je kršila embargo na uvoz oružja. Ali onda su - nasuprot tomu - plakati i prosvjedi upravo zakonit oblik političke borbe u demokratskoj hrvatskoj državi. Glasine o prijetnjama kardinal uzima kao pouzdane vijesti. Što ako su posrijedi šuplje floskule koje brane nečistu savjest? Preporučuje slijepu vjeru u međunarodne institucije. A ona može biti pogubna, osobito kada im postupke i nakane u potpunosti ne razumijemo. Ponekad nije razborito vjerovati ni domaćim institucijama. Kako, primjerice, možemo vjerovati Nacionalnom odboru za pregovore s Europskom unijom pod vodstvom Ivice Račana ako znamo da je Račan, kao predsjednik Vlade, godinu dana uporno pokušavao Sloveniji darovati dio hrvatskoga državnog teritorija, obrazlažući svoj postupak tvrdnjom da naš put u Europu vodi preko te države?

U času kada je riječ o prevažnim interesima hrvatskoga naroda i njegove države nadali smo se da će kardinalova uskrсна poslanica pozvati hrvatske građane da u javnoj raspravi podrobno razmotre koristi i štete od pristupa Europskoj uniji, a Mesić-Račan-Sanaderovu «Savezu za Europu» poručiti da više ne odugovlači s utvrđivanjem autentičnosti Brijunskoga transkripta.

Umjesto toga kardinal je – na svoju sramotu i opću štetu - pozvao hrvatski narod da se poklopi ušima pred sudbinom koju mu drugi kroje."

Da, svi i govore o vrijednosti kršćanskog morala u Hrvata. A Bozanić? Kakav je moral onih koji žele žrtvovati jednog pravednika kakav je general Gotovina? Zar katoličkom kardinalu on ne bi trebao biti iznad svega?

Meni se čini da sam kardinalu odgovorio na njegovu poslanicu prije nego što ju je on i napisao. Odgovorio sam mu u onoj rečenici izrečenoj u Slavonskom Brodu na otvorenoj konvenciji *Zajednice*

udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije i koja je npr. u "Hrvatskom listu" od 15. ožujka 2005. i izdvojena kao izjava tjedna:

"Dakle, i Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponudenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: "Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!" Oni koji se ograđuju od ove izjave ograđuju se od Stepinca, ograđuju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"

Nije jasno razumije li Bozanić ono što govore i Papa i francuski vojni biskup i kanadski slikar i pisac. On navodi ono što je Sveti Otac rekao na Krku, 5. lipnja 2003.: "Hrvatska je nedavno predala zahtjev da postane sastavni dio, također u političkome i gospodarskome pogledu, velike obitelji europskih naroda. Ne mogu ne očitovati želju da se uspješno ostvari ta težnja. Bogata će baština Hrvatske sigurno pridonijeti učvršćenju Unije, bilo kao upravne i teritorijalne cjeline, bilo pak kao kulturne i duhovne stvarnosti." Da, Papa opet govori o onome što će Hrvatska pridonijeti EU. Hrvatska ima nešto što je iznad europskih standarda, a i nešto što je ispod (bogatstvo!). Hrvatska je potrebna Europi zbog onog prvog, a ona je hoće još ovako siromašnu i opljačkati. Hrvatska može i treba pomoći Europi, ali to ne može učiniti ako u nju uđe ponižena. Zato se euroskeptici, a ne Sanader, Mesić, Račan ili Bozanić, bore za Europu. Svoj "doprinos oblikovanju zajedničkoga europskog doma" ne može dati ponižena Hrvatska. Hrvatska koja je prisiljena pljuvati po svojim pravednicima, osloboditeljima. Po najvrjednijem što ima!

Njemačka i Austrija danas imaju više nezaposlenih nego što je bio slučaj prije njihova ulaska u EU. Kako ocjenjujete logiku hrvatske političke elite koja u članstvu u EU traži rješenje hrvatskih ekonomskih problema?

Jasno je da je to čudna neka logika. Sigurno je da oni time sigurno samo rješavaju svoju ekonomsku poziciju, koja im ni do sada i nije bila baš neki problem, zar ne? Ne treba biti apriori protiv EU, ako to shvatimo onako kako to kažu oni o kojima sam već govorio. Hrvatska treba pomoći Europi i mi tu trebamo slijediti Svetog Oca. Ali to treba jasno i glasno reći: Za početak, dovoljno bi bilo povući

nepravedne osude. Osloboditi Darija Kordića. Ali prije svega ispričati se hrvatskom narodu za njihovo sudjelovanje u velikosrpskoj agresiji na hrvatski narod. A hrvatske ekonomske probleme moraju rješavati Hrvati sami. Ako Hrvatska uđe u EU ponižena, kako žele Mesić-Sanader-Raćan-Bozanić, onda doista nema šanse za rješavanje hrvatskih ekonomskih problema. Istina, možda će Hrvati i bolje živjeti, upravo onoliko koliko sluge bolje žive ako nađu boljeg gospodara.

Kako ocjenjujete hrvatske mogućnosti odnosno njezinu političku težinu u međunarodnoj zajednici ako oba pola ('lijevi' i 'desni') širom otvaraju vrata stranim (britanskim) obavještajnim službama i to u mjeri koja je postojala jedino u vrijeme najcrnjeg britanskog kolonijalizma u 18. ili 19. stoljeću?

Ne znam koji su to "desni" koji širom otvaraju vrata stranim (britanskim) obavještajnim službama. Sanaderov HDZ to sigurno nije. Možda i nije tako loše da takav posao moraju u Hrvatskoj raditi stranci. Pokazuje li to da među Hrvatima teško mogu naći dovoljno ljudi koji bi obavljali tako prljav posao protiv vlastita naroda?

Vidite li kao mogućnost da je opća penetriranost hrvatskog političkog ambijenta 'agentima stranih interesa' uzrokom konfuzije u javnosti i potpune amoralnosti političkog procesa u Hrvatskoj? Kakva je to Hrvatska država u kojoj ljudi s popisa 'Labradora' rade u novinama i na televiziji dok se novinari čije su komunikacije sa stranim obavještajnim službama zabilježene i objavljene i dalje bore protiv države kao žrtve neopravdanog 'praćenja'?

Jadna je takva država. Tu moramo znati kako je velika naivnost hrvatskih ljudi. Nedavno je hrvatski književnik Nenad Piskač u Podlisku "Vjesnika" koji još uvijek izlazi, napisao kako je Vuk Stefanović Karadžić poručio Srbima: "Idite među Hrvate, jer Hrvati ne znaju ni krasti ni lagati. Vi lažete i kradite i uspjete u svojim nakanama." O tome kako hrvatski intelektualci nisu dorasli svojoj zadaći sjajno je progovorio akademik Jelčić u spomenutoj knjizi. Meni je posebno drag sam početak. Naime, "Jelčić svoj pogled na XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati*, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo

narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje i da smo na putu da postanemo Srbi, gdje je i zlokobna sintagma "do istrage naše ili vaše". Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Jelčić nas dalje upozorava kako Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: "Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!" Ima krivice i u nama. Zašto kupujemo novine u kojima se izruguje svim hrvatskim vrednotama i hrvatskim velikanima?

Kako tumačite interes hrvatske političke elite za ulazak u NATO? Dok Europa uz sve veću nelagodnost podnosi američke jedinice na svojem teritoriju (koje su danas posvemašnji relikv prošlosti i bez i najmanjeg opravdanja), SAD polako premješta težište boravka svojih trupa u istočnu Europu. Hrvatska je potpisala s SAD jedan potpuno besmislen i 'protuzakonit' ugovor o suradnji kojim se Hrvatska odriče svih zakona na vlastitom teritoriju. Vidite li u ovome sporazumu s SAD neki interes za Hrvatsku?

Vidimo da se u ime tog ulaska u NATO uništava Hrvatska vojska. Vojska koja je stasala u oslobodilačkom ratu i koja je uživala respekt i zahvaljujući sjajnim pobjedama u "Bljesku", "Oluji" i u ratu u BiH bila ideal svim vojnicima svijeta. Upravo je zapovjednik NATO-a, general Clarke, u Zagrebu rekao 1998. godine za generala Gotovinu, a sigurno je znao da su se u Haagu za našeg generala počeli interesirati prethodne 1997. godine: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Trećejanuarska vlast je uspjela od takve vojske napraviti to da je njihov ministar sam konstatirao kako nas ona nebi mogla obraniti od nikoga. Kakve su namjere onih koji unište ono čemu se dive da bi im se pridružio?

Što mislite o sličnosti 1967 (Deklaracija o hrvatskom jeziku) i današnjih dana (Izjave hrvatskih intelektualaca...)? Ne čini li

vam se da je u doba tzv. totalitarizma bilo lakše boriti se za hrvatske interese? Nije li u to vrijeme bilo jasnije na kojem političkom polu netko stoji, tko je ‘neprijatelj’ a tko nije?

Čini mi se da su isti protivnici bili i onda i sada. Uvijek im je "neprijatelj" bila neovisna hrvatska država. A doista je problem danas u tome što je tada bio svijet podijeljen, pa si se mogao nadati potpori onog drugog bloka. Danas imamo samo jednog vladara svijeta, a kroz priču o EU pokazao sam, čini mi se, što možemo misliti o njemu.

Danas, u vrijeme tzv. liberalizma svatko može biti što hoće, koliko hoće i kad hoće. Komunisti postaju socijalisti, desnica postaje centar, a cijeli politički proces naliči na karneval. Strani špijuni su borci za ljudska prava, predsjednik države ponaša se poput srednjevjekovnog feudalca koji traži muža za svoju preružnu i ušljivu kćer. Kamo to vodi?

Ne smije nas voditi tamo gdje nas žele odvesti. Zato sam toliko puta ponovio i toliko puno pisao o onome što mi jesmo, i što se od nas danas očekuje. Evo zgodnog komentara iz najnovijeg "Hrvatskog lista": "Amerikanci, koji su uz Britance najzagorljiviji ucjenjivači Hrvatske zbog neizručenja Gotovine Haagu, i zbog, kako kažu, nedostatka vladavine prava, ne žele otići iz nje kada jednom dožive ovu zemlju. Tako je, primjerice, s bivšim američkim veleposlanikom. Montgomery, koji je za vrijeme svog mandata Zagrebu dijelio lekcije, po isteku veleposlaničkog mandata trajno se nastanio u Cavtatu, i Hrvatskoj preko noći počeo dijeliti komplimente." Za razliku od njega, jedan drugi američki diplomat Thomas Patrick Melady napisao je knjigu *Tuđman i budućnost Hrvatske*; Zagreb, 2003.

Slično stanje stvari je opće mjesto u europskoj politici. Iako su Španjolci i Talijani gotovo listom protiv angažmana u Iraku, njihovi političari (sada doduše samo talijanski) najžešći su američki saveznici. Je li sadašnja situacija (gotovo potpunog raskola između popularne volje i političke akcije ili između tzv. naroda i njihovih političkih zastupnika) zabilježena gdjekad u prošlosti? Nije li politički proces postao nešto poput novog i nesavladivog virusa, živog stvora koji je ‘mutirao’ i pretvorio se od ‘sluge’ u ‘gospodara’ koji izmiče svakoj kontroli?

Ali i Talijani misle uskoro otići, ili se varam? Naša situacija nije usporediva s njihovom. Oni ipak nisu na tako prljav način poniženi kao mi. Nikad svoju prljavštinu svjetski moćnici nisu tako jasno pokazali kao danas sa Sodom u Haagu. Iako se moja knjiga o tom sudištu zove *Sramotni sud u Haagu*, podsjetit ću, po tko zna koji put, kako je još u vrijeme kada je stigla prva optužnica protiv Gotovine vojni ordinarij, mons. Juraj Jezerinac upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta". Kao što vidimo, uvijek se o Hrvatskoj razmišlja kao o onoj koja treba pomoći!

Vidite li neku nadu za Hrvatsku koja je zapravo suočena s izborom da nestane tj. odrekne se svih svojih bitnih interesa (jadranskog ribarskog pojasa, samostalne i dostatne poljoprivrede, vlastitog bankarskog sustava) kako bi ušla u Europu čemu stoji alternativa 'Zapadnog Balkana'? I je li to prava alternativa ili se ona najvažnija – alternativa neutralne Hrvatske – sustavno izbjegava zbog posvemašne nesposobnosti i korumpiranosti političke elite?

Ta priča o navodno jedinoj alternativici je još jedna uvreda na račun našeg naroda. To sam nedavno u "Hrvatskom slovu" prokomentirao kako oni izgleda vjeruju kako mi nismo ni živi tijekom ovih godina dok smo samostalni. Alternativa je EU ili neutralnost. A ovo drugo je sve drugo samo ne izolacija. Zahvaljujući tome što su se svjetski moćnici do kraja razotkrili, zahvaljujući euroskepticima, danas se u Hrvatskoj može govoriti o toj alternativici. Samo ona je ono što Papa zagovara, i njegovo uvjerenje je da EU treba Hrvatsku. Međutim, ako se ustraje u želji da Hrvatska mora u tu zajednicu, i to ponižena i osramočena, onda će se samo potvrditi ono što sam rekao na promociji nedavno uništene knjige Domagoja Margetića:

"Nas ucjenjuju s onim najvrjednijim što imamo. Očito su toga svjesni kada nam u stvari kažu da im mi svi skupa nismo vrijedni koliko naš general. A hrvatski narod im odgovara: 'U pravu ste, ali još i više: naš general je vrjedniji od svih vas skupa – koliko god vas ima i koliko god ste bogati!'"

Razgovarao A. KARLOVIĆ

IZ GOSTOVANJA NA FORUMU⁵

Cijenjeni gosti, slijede vaša pitanja.

(...)

Crocop. Zaboravio sam ovo pitanje,

- Kako je to V. Šeks (Sova) zaustavio lustraciju?

Moj je dojam i utisak da su domoljubne stranke dobro kontrolirane i dobro podrovnane.

Hvala još jednom. S poštovanjem i velikim hrvatskim pozdravima vama g. Pečarić i Uredništvu ovog jedinstvenog hrvatskog foruma.

J.P. - Mislim da sam prenio ono čega se sjećam da je Pašalić govorio na nekoj od naših televizija tijekom predizbornih pitanja. Ako se dobro sjećam on je išao u Klub zastupnika HDZ-a s Tuđmanovom porukom da se ide s lustracijom, ali je Šeks prije nego što je on došao na istom klubu izborio odluku da se ne ide.

- Sigurno. Prijašnje strukture su znale što ih čeka, i nema dvojbe da se nisu "osigurale" upravo na način o kome Vi govorite.

Nadam se da ste pogledali ono što sam odgovorio g. Karloviću. I današnji "Hrvatski list" pun je sličnih komentara. Tekst prof. dr. Branimira Lukšića je *Gospodine Bozaniću, pokojni kardinal Kuharić je znao braniti čast Domovinskog rata i njegovih junaka!*, a onaj Dunje Ujević *Sljedbenici Poncija Pilata ili Isusa Krista?*. Zoran Vukman je uvijek i iznova sjajan. U tekstu *Čiji Bog sjedi u Bruxellesu?* posebno si izdvojeni ovi dijelovi:

"Uzoriti kardinal Bozanić očito EU shvaća kao dogmu, i tu je još jedan problem njegove političke poslanice: ona se ne obraća vjerničkom puku i ne stavlja na prvo mjesto Uskrslog Krista, nego se obraća Bruxellesu i EU, kao da tamo sjedi neki bog ili neko božanstvo. EU nije ni idol ni kumir kojemu se trebamo klanjati, a kardinal nije svjestan kakve podjele u našoj Crkvi može potaknuti prozivanjem vjernika euroskeptika kao izolacionista i u kakvu poziciju stavlja vjernike koje proziva samo zbog njihova stava.

⁵ Izbor pitanja i odgovora.

Kardinal Bozanić zlorabljuje Papine poruke kako bi dio svojih vjernika, koji su euroskeptici, neizravno prozvao izolacionistima! A to je već, ne zabrinjavajuće, nego sablažnjujuće! Nastupio je s retorikom koja više pristaje jednom Stipi Mesiću nego zagrebačkom nadbiskupu.

Treba nam kardinal koji bi u moralnom smislu bio primas Hrvatske, i koji kad govori o Uskrsu, onda govori o Uskrsu, koji ne osuđuje, ne politizira, nego razumije i pomiruje. I na kraju krajeva, koji bi imao što reći. S jasnoćom i proročkim nadahnućem."

Evo i dva podnaslova iz istog broja "Hrvatskog lista": "Bozanić ne sluti bilo svog naroda" iz teksta admirala Davora Domazeta Loše i "Je li Bozanić zaboravio Bibliju?" iz teksta generala Markice Rebića. Koliko su samo naši generali i u borbi za Hrvatsku perom jači od našega kardinala!

Već sam upozorio koliko bi riječi Michaela O'Briena više odgovarale hrvatskom kardinalu od onih koje jesu njegove. Ne čudi što su jednu sličnu izjavu kanadskog slikara i pisca stavili i kao izjavu tjedna: "Još možete sačuvati snagu koju smo mi na Zapadu, bit ću izravan – prodali vragu. Kao stranac u stranoj zemlji, molim vas: ne budite slični nama na Zapadu! Budite ono što jeste jer tako nam možete pomoći da se i sami vratimo u život!"

Sigurno ćete uočiti u mojim odgovorima, g. Karloviću, kako sam ja Papine riječi protumačio srodno ovome što govori Kanađanin, i ne samo on. Bozanić to radi na potpuno suprotan način, pa ne čude ovakve reakcije kod onih koji vole ovu zemlju.

(...)

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
ZAGREB, 2008.**

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prijavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić⁶
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić⁷
General Ljubo Česić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.
misija u Švicarskoj
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić⁸, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.

⁶ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobričić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

⁷ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

⁸ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» (Taj tekst je dan u slijedećem poglavlju.)

Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog
zatvorenika
Josip Jović⁹, kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić¹⁰
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

⁹ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

¹⁰ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić¹¹
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov¹²
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić¹³
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik

¹¹ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

¹² Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

¹³ Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slaviti.»

Branko Šerić, odvjetnik

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Akademik Nenad Trinajstić

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar

Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija

Boris Vinčić, odvjetnik

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik¹⁴

Olga Asić, domaćica

Akademik Smiljko Ašperger

¹⁴ Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić, trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u
mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist
Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
Jozo Čikeš, predsjednik Pasijske baštine
Tomislav Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić¹⁵

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik

Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica

Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.

Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS

Prof. Ikica Čuvalo

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Mate Ćavar, umirovljenik

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.

General Ljubo Ćesić Rojs

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj¹⁶

¹⁵ I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- **A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?**

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je čaća govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.

- **Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •**

- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali,. što Thompson ima s njima!?! Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!?! To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

¹⁶ Dragi Josipe,

eto jos jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
 Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
 Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
 Mira Ćurić, novinar
 Vlado Dadić, prof.dr.sc
 Akademik Žarko Dadić
 Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv.
 veleposlanik u m.¹⁷
 Ivan Debeljak, dipl. iuris
 Zlata Derossi, prof.
 Julije Derossi, književnik
 Ivan Devčić, mornar
 Prof. dr. sc. Goran Dodig
 Admiral Davor Domazet Lošo
 Željko Dorotić, gospodarstvenik
 Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
 Tomislav Dragaš, tapetar
 Mate Drmić, prof.
 Branka Dundović, umirovljenik
 Vladimir Dundović, umirovljenik
 Dr. sc. Tomislav Dragun¹⁸
 Anđelka Dražić, njegovateljica
 Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
 Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja¹⁹

Prijateljski,

fra Šito

¹⁷ Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

¹⁸ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

¹⁹ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!! "Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Tompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!

Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i

Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Čipa Dukić kat. Svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik
Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih
branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

Prof.dr. Petar Gugić

Rajka Gugić, pravnica

Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»

Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.²⁰

Mate Herman, ugostitelj

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća

Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj

Fra Mladen Hrkač

Mr. sc. Dubravko Hunjet

Srećko Ilić, odvjetnik

Mons. Ante Ivas, biskup

Ilija Ivezić, glumac

Lovro Ivin, prof. povijesti

Kornelija Ivos, službenica

Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica

Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.

Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.

Akademik Dubravko Jelčić

Jakov Jelić dr.sc.

Vinka Jelić, prof.

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika

Josip Jović, kolumnist i publicist

Juraj Jug, umirovljenik

Zdenka Jug, umirovljenik

Prof. dr. sc. Vlado Jukić

Marko Jurić, novinar

Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne

²⁰ Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlič²¹
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.²²
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić²³
Ljerka Koren, službenik-lektor

²¹ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademice,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razasla e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

²² Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me moz'es' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu punomoc'.

²³ Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!

I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
 Zvonimir Kos, profesor
 Prof. dr. sc. Manja Kovačević
 Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
 Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago²⁴
 General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
 zbor
 Prof. dr. sc. Šimun Križanac
 Dr. sc. Mario Krnić, docent
 Katarina Kronja, viša laborantica u m.
 Ankica Krpina, dipl. iur.
 Radoslav Krpina, ing. šumarstva
 Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
 Vjekoslav Krsnik, novinar
 Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog
 pokreta Stuttgart
 časna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštan²⁵
 Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
 Prof. dr. sc. Slobodan Lang
 Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
 Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
 Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
 Grozdana Leskošek, umirovljenik
 Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
 Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
 Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
 Dr. Stjepan Lončarević
 Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

²⁴ Podupirem umjetnicke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

²⁵ Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić²⁶
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,²⁷
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić

²⁶ **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

²⁷ Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice jos 1953. godine, i pokazao komunistickim zlocincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovica Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj sluzbenoj duznosti informiranja. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika vecina, a ne samo jedna cetvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjednickim izborima!

Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrтко-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog
društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,

Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik²⁸
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik
Domagoj Ante Petrić, novinar
dipl.ing Zlatko Pintarić
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško²⁹

²⁸ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

²⁹ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevaču, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thompsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji. Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene. Molim Vas, možda možete saznati koliko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

Nada Pomper, književnica
 Stjepan Pomper, slikar
 Akademik Stanko Popović
 Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
 J. Ivan Prcela, urednik i publicist³⁰
 Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.³¹
 Dr. Antun Predanić, ginekolog
 Gordana Primižić, prof. u m.
 Zlatko Prtenjača, odvjetnik
 Davor Prtenjača, odvjetnik
 Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog
 savjetodavnog poduzeća
 Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
 Ozana Ramljak, profesor
 Toni Ramljak, dipl. oec.
 Prof. Markica Rebić, general u mirovini
 Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
 Ivica Relković, publicist
 Domagoj Rešetar, odvjetnik
 Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
 Zagrebačke županije
 Miljenko Romić, akademski slikar
 Mladen Roth, eur.ing
 Marko Roša, dipl.ek
 Nedjeljka Roša, dipl.ek
 Fra Nikola Mate Roščić
 Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik

³⁰ Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

³¹ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

Božidar Ručević, dipl. inž.³²
general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufflay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner³³
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić³⁴
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava
Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Stržić, književnik

³² Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijeđivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!/? Nasuprot tome, ne suprotstaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!/? Pitanje je sad?

Do tada podpisujemo i dalje!

³³ Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

³⁴ Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronađe one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra

Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

PROSLOV

Knjigu „Kraj vremena veleizdajnika?“, koja već u svom naslovu nudi odgovor s upitnikom, valja postupno otkrivati kao niz problema koji svakodnevno opterećuju aktualnu hrvatsku zbiljnost. No ti se problemi, kao što to sugerira i naslov knjige, nipošto ne mogu rješavati, a kamoli riješiti, bez djelatne činidbe i zajedničkoga sudioništva čitatelja. Zato su je priređivači razdijelili u dvije cjeline: prva donosi cijeli niz informacija iz hrvatskoga političkog i kulturnog života, kojima se, zahvaljujući političkoj eliti i njezinoj moći, odnosno nemoći, sustavno manipulira već desetak godina. Pozadinu tih manipulacija valja tražiti manje-više u skrivenim političkim koncepcijama, čiji je cilj, jednako kao i 1918., odnosno 1945. godine, gurnuti Hrvatsku u jednu novu balkansku državnu zajednicu. Zato i nema službene potpore istraživanjima o broju žrtava rata i poraća, pa bivši ratni i poratni logor u Jasenovcu, na štetu istinskih žrtava, u službenoj propagandi postaje svojevrsni

malj, kojim se, svaki put kad pokažu određeni smisao za uređenje vlastite državne samostalnosti vitla ponad hrvatskih glava. Jasenovački mit, na što je upozorio hrvatski povjesničar Ivan Mužić, osmislio je, očito u dogovoru s komunističkim vlastima, srpski predratni političar Dušan Tomić. On je u poratnim godinama na francuskom jeziku, u Parizu, sastavio tri strogo tajna izvješća, kojima je htio jednu moćnu međunarodnu organizaciju, kako kaže, upozoriti na krivicu Katoličke crkve i Hrvata u Drugom svjetskom ratu. Te njegove teze preuzeli su Viktor Novak i srpski akademici, a one su im početkom devedesetih godina poslužile kao podloga za agresiju na Republiku Hrvatsku i BiH. Danas pak, s nešto umanjnijim brojkama žrtava, mnogi se predstavnici političke i medijske elite u Hrvatskoj održavaju na vlasti upravo uz pomoć Tomićeva pariškog mita. Svojom akribičnošću, matematičkom jednostavnošću i publicističkim stilom na dnevni je red sve te manipulacije i politikantske prijevare stavio akademik Josip Pečarić. Koliko je bio u pravu pokazuju i aktualni napadaji na kardinala Bozanića, koji je upravo posjetio Jasenovac, ali u njem nije mogao prešutjeti komunističke žrtve, što ih, kao zmija noge, skrivaju novi jugoslavenski mitomani. No ta akribija i jednostavnost Pečarićeva izlaganja ponajviše su ipak došle do izražaja u živom tv-razgovoru s profesorom Tomcem na zagrebačkoj televiziji Z1, u emisiji „Oči u oči sa Zdravkom Tomcom“, a tekst tog razgovora uvršten je i u ovu knjigu. Suočen s nedostatkom javnoga prostora, rastrojenim i nemoćnim državnim ustanovama te nizom već otvorenih zagovaranja srpsko-hrvatskog zajedništva, auktor vidi izlaz iz tog teatra apsurdna u novim predsjedničkim izborima. Zato i smatra kako je moguće zaustaviti antituđmanovsku politiku, iza koje se bjelodano skriva proces povratka Hrvatske u Jugoslaviju, samo izborom novoga Tuđmana. Od svih predsjedničkih kandidata, pozicije hrvatske suverenističke politike, kako ističe akademik Pečarić, jedino zastupa profesor Miroslav Tuđman. Iz tog stajališta proistječe i niz tekstova o drugim kandidatima, njihovoj politici te usporedba njihovih političkih programa s programom dr. Miroslava Tuđmana. S druge pak strane valja podsjetiti, kako unatoč tomu, što su mnogi tekstovi pisani za javne nastupe, oni ništa ne gube na strastvenoj istraživačkoj težini, polemičnost i zanimljivosti, koju može pružiti

samo um iskrena zaljubljenika u istinu, pravdu i pravo svoga naroda na postojanje i vlastito državno ustrojstvo. Ovdje nije samo riječ o tekstovima akademika Pečarića nego i vrsnom izlaganju don Josipa Čorića te bivšega splitsko-dalmatinskog župana Branimira Lukšića, čiji tekstovi u obrani istine zajedno s Pečarićevim čine cjelovito intelektualno bojno polje. Nedavno je gostujući na Hrvatskoj televiziji jedan od zagovornika orjunaške politike pozvao na stvaranje federalne zajednice Hrvata i Srba, ustvrdivši kako su Hrvati i Srbi dva plemena istoga naroda. U jednom pak regionalnom listu, istodobno se pojavio pamflet, u kojem auktor veliča Vuka Karadžića kao tvorca hrvatskoga jezika, a hrvatskoga pjesnika Petra Preradovića proglašava pripadnikom srpske nacije. U tom tekstu, kao i u onima, koji po crti Virovitica, Karlovac, Karlobag dijele Hrvatsku na istočnu, ili kako ju karakteriziraju kao lijenu i primitivnu te zapadnu, odnosno naprednu, nije teško razaznati odsjaje dviju srpskih strategija – obnovu Jugoslavije ili uspostavu Velike Srbije. Zanimljivo je podsjetiti i dokle seže ta mržnja hrvatskih Jugoslavena. U jednoj polemici između dvojice predstavnika različitih srpskih strategija, splitski se protivnik svom zagrebačkom Velikosrbinu opravdavao, kako on, za razliku od njega, ne mrzi Hrvatsku samo do zamišljene granice Virovitica, Karlovac, Karlobag, nego da bi ga natkrililo, sve do granice sa Slovenijom. Prošlostoljetne ideološke smicalice nadiđene su u povijesnoj i društvenoj znanosti, ali, unatoč tomu, u Hrvatskoj još uvijek egzistiraju. U pozadini javnoga bijesa tih suvremenih karadžićista ne nalazi se ništa drugo do li obnova jugorasističke politike, koja je rezultirala nepreglednim tragedijama hrvatskoga naroda u 20. stoljeću. Glede hrvatske nacionalne svijesti pojedinih pravoslavaca u Hrvatskoj, koje spomenuti auktori, unatoč vlastitu izboru, proglašavaju Srbima, nije teško zaključiti kako je i to „srbijančenje“ tek dio karadžićevskih politika o troimenom narodu. Naime, do uspostave jugoslavenskih država, u dijelu pravoslavnoga pučanstva u Hrvatskoj, postojala je svijest o pripadnosti hrvatskoj naciji, što svjedoči i cijeli niz pravoslavnih časnika hrvatske domovinske vojske iz Drugog svjetskog rata. Nije li uostalom komunistička Jugoslavija uništila cjelokupnu Hrvatsku pravoslavnu crkvu, a nad pravoslavnim Hrvatima počinila apsolutni genocid? Zato je drsko, bezobrazno ali i očito s podlogom rasističkih primjesa,

u genima različitih etničkih skupina utjelovljenih u sastav hrvatske nacije tražiti vjerska krvna zrnca. U pozadini svakoga laganja uvijek se skriva određena namjera, a u prvom dijelu knjige uvršteni su tekstovi koji temeljito raskrinkavaju lašce, metodologiju laganja i njihove nakane. Koliko su rašireni pipci te lažljive nemani pokazuje i pokušaj Pantovčaka da se umiješa čak i u matematički prijepor te u Zagrebu, beogradskoga lažljivca, u izočnosti akademika Pečarića, promovira u tragača za znanstvenom istinom. Tekstovi u prvom dijelu knjige upozoravaju hrvatsku javnost na procese koji se odvijaju na različitim poljima društvene i političke stvarnosti, a konačni im je cilj rastrojavanje Hrvatske. U drugom dijelu knjige predstavljeni su javni istupi, odnosno politički program predsjedničkoga kandidata dr. Miroslava Tuđmana, a treći, nenapisani dio zapravo je u rukama čitatelja. Naime, bez obzira na njihovu brojnost, samo oni mogu odlučivati o sudbini svoje zemlje. Dakle, na njima je izbor!

Mate Kovačević

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“

Javlaju mi prijatelji kako je na portalu www.vijesti.net Tomislav Klauški komentirao kampanju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana pišući o živim mrtvacima iliti zombijima. Čak nas i nabraja. To su mu Aralica, Krpina, Beljo, Joško Čelan, Josip Jović, Domazet Lošo, Kostović i Lang, Branimir Lukšić i Milan Vuković, Jakov Sedlar i Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đurđa Šušak, Zoran Vukman i Marin Mileta.

Prijatelji su bijesni, a ja sretan što sam u takovom društvu. Pa za skupinu ljudi koja podržavaju kandidaturu prof. Tuđmana veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je na portalu HKV-a napisao kako je „sve ono najbolje što u ovom trenutku postoji u Hrvatskoj”. Treba li uspoređivati tamo nekog Klauškog i Hitreca? Možda budalama.

Da, prijatelji se ljute na Klauškog, a meni čovjeka žao.

Zašto? Pa svi – koji iole hrvatski misle – slažu se da je današnju Hrvatsku najbolje opisao kineski filozof i publicist Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem

polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle, Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najodvratnijim ljudima». Ali takovi - upravo zbog toga - i moraju živjeti u strahu od povratka hrvatskog dostojanstva u hrvatskom narodu. Zato je ovaj tekst sjajno opisao i taj njihov strah - strah najodvratnijih među nama. Nije prošlo dovoljno vremena da njihova odvratnost bude zaboravljena! Sjetimo se da su pred izbore 2000 išli s parolom: Oni su nama oprostili - mi njima nećemo! Da, premalo je vremena prošlo da bi oni mogli vjerovati u toliku zaboravnost da bi im opet bilo oprošteno.

Pa kako tek onda oni najstrašljiviji među takvima – kakav je očiti Klauški - mogu doživjeti pojavu onih koji su njihova suprotnost? Pa kao nešto najstrašnije što mogu zamisliti. Vidimo da se naš jadničak Klauški najviše boji zombija. I onda se moji prijatelji ljude na njega, umjesto da im ga je žao.

U tom svom strahu Klauški ponovno pokazuje i da baš nije puno inteligentan. Zadaću koju su dobili najbolje je opisao u Šibeniku sam profesor Tuđman kada je kao najveći hrvatski stručnjak informatičkih znanosti pokazao kakva je zastupljenost u glavnim hrvatskim medijima u zadnjih mjesec dana svih predsjedničkih kandidata. Njegova se kretala od 0.01 do 0.06 posto. Dakle, dok je strategija u vrijeme kada se pojavio HDZ bila napadati njegova oca, sada su izvukli pouku i odlučili se na potpuno prešućivanje. "Odvratni ljudi" u medijima očito apsolutno slušaju svoje gazde. Jedino se Klauški toliko uplašio, jadničak naš mali, pa je morao sebi dati oduška.

Možda nekome neće biti pravo što se sprdam s njim pišući o njemu kao o malom jadničku. Ali, zar on nije svoj tekst završio glagolom "sprdati"? Pa zar mu u tom njegovom strahu ne treba pomoći i ponašati se onako kako on želi?

Istina, njegovo pisanje i jest takovo da izaziva želju za sprdanjem. Kad god sam komentirao neki njegov tekst, to je bilo

sprdanje. Zato ću ovdje dati svoj tekst u kome sam se sprdao s njegovim zahtjevom da me se kazneno goni.

Pismo Slobodnoj Dalmaciji poslano 31. kolovoza 2004.

Na osnovu Zakona o medijima pozivam vas da objavite ovaj moj tekst u vašem Magazinu, u kome je objavljen i tekst Tomislava Klauškog "Zreo za kaznenu prijavu" (Slobodna Dalmacija, 28. kolovoza 2004.).

Tekst g. Klauškog nam zorno pokazuje zašto je komunistički režim u drugoj Jugoslaviji zaslužio da ga i danas britanski The independent uzima kao primjer s kojim se uspoređuje logor Guantanamo: "Tadašnja jugoslavenska obavještajna služba koristila je Staljinove metode pri mučenju zatočenika optuženih za staljinizam a svi preživjeli zatočenici Golog otoka slažu se da bi nakon dužeg mučenja priznali, napisali i potpisali sve što se od njih tražilo..." Istina g. Klauški još nije stigao u fazu mučenja, ali se zato služi falsificiranjem mojih izjava iz interviua Slobodnoj Dalmaciji, koji je objavljen iako sam tražio autorizaciju, koja mi nije omogućena.

Klauški tvrdi: "Pečarić je, doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja, izjavio: 'Hrvati nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje (...) Trebali su podržati NDH kao najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata".

A evo kako izgleda dio koji Klauški daje "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja":

"- Po mom sudu nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje da bi 'spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda'.

Hrvati su, ako sam Vas dobro razumio, trebali bezrezervno podržati fašističku NDH jer je to bilo najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda?

- Naravno. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata, a na kraju bi bilo isto kao i u zemljama gdje toga nije bilo."

Treba li uopće govoriti koliko je priglupo tvrditi da nešto daješ bez kraćenja a onda koristiš oznaku "(...)"? Ili pak da nešto daješ "doslovno, bez redigiranja i uljepšavanja", a onda tvrditi

da je ono što je rečeno u pitanju tvrdiš da je dio odgovora? Može li se pretpostaviti da je Klauški toliko nepismen, pa nije sposoban točno prepisati ono što piše, kad već tvrdi da to radi? Ili je vjerojatnije da on, kao kolumnist Slobodne Dalmacije, samo falsificira? Može li se pretpostaviti da je takvo "novinarstvo" zapravo politika Slobodne Dalmacije, kada ne ispunjava moj zahtjev za autorizaciju, ali tiska ovakva falsifikate g. Klauškog?

Imalo pismenijem jasno je zašto je Klauški izostavio dio o "spašavanju plemenite krvi sovjetskih naroda".

Doista bi svi vidjeli koliko bi bila priglupa njegova konstrukcija jer bi bilo očito kako on tvrdi da su se "po istoj logici, Britanci, Francuzi, Rusi i ostali narodi Europe" digli protiv Hitlera da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda".

Kaže dalje g. Klauški: "Doduše, čovjek koji se predstavlja akademikom upravo kad govori o povijesti, iako je titulu dobio za matematiku, servirao je u tom interviewu i druge poslastice. Na primjer, Mile Budak nije ratni zločinac, budući da nije nikoga ubio. Kao da Hitler jest. Ili Himler. Ili Rudolf Hess."

I tako kolumnist Slobodne Dalmacije ne zna da početak svakog interviewa piše novinar, pa je tako i ovaj sa mnom počeo ovako: "Akademika Josipa Pečarića...". Očito Đuričić, za razliku od Klauškog, zna da se titule koriste u predstavljanju osobe s kojom novinari razgovaraju. Da Klauški čita druge novine vidio bi da je to uobičajeno. Recimo, u Vjesnikovim Stajalištima to će obavezno napisati. Dapače meni dodaju i da sam sveučilišni profesor.

Ne čudi me da Klauški uspoređuje Budaka s Hitlerom, Himlerom, Hessom i Speerom jer nisam dvojio da i on pripada u one koji misle da su Hrvati genocidan narod koji zakonom o kulturi ubijaju ljude. Zato su valjda svi Pavelićevi ministri ratni zločinci, a Hitlerovi nisu! Kao što sam u interviewu i rekao laž je kada mnogi naši novinari tvrde da je Budak potpisao "rasne zakone" - u množini. Jedan od njih je i Klauški (vidjeti Slobodnu Dalmaciju, 25.8.2004). Znao sam da Klauškog neće uznemiriti to što je uhvaćen u laži. Pa poglavlje jedne moje knjige se i zove:

"Jugokomunisti – ljubitelji laži". Čudi me što je to očito i politika Slobodne Dalmacije.

Klauški također piše: "dok je slogan "Tjeraj psine preko Drine", akademik Pečarić usporedio s američkim sloganom 'Voli ili napusti'. To je za njega 'humana poruka'. Ovdje doista dopuštano da razina inteligencije g. Klauškog nije tako visoka da bi on razumio dio teksta:

"A 'Tjeraj psine preko Drine'?"

- To mu se pripisuje i u procesu spominje, ali njegova izreka je posve drukčija. A kad već govorimo o tome, onda valja reći da i Amerikanci koriste sličnu, odnosno istu sintagmu koja glasi: "Voli ili napusti!" To je za mene humana poruka jer za onoga tko mrzi zemlju u kojoj živi, bolje je da iz nje ode."

Sigurno je da treba malo veći kvocijent inteligencije da bi se razumjelo kako nisam uspoređivao sintagmu koja se Budaku pripisuje, već onu koju on jest rekao s onom američkom. A Budakova je: "Ili se pokloni, ili se ukloni." Za razliku od Amerikanaca, Budak ne traži da se zemlja u kojoj živiš voli, ali traži da je poštuješ.

Klauški dalje spominje "kaznenu prijavu za poticanje rasne i nacionalne mržnje". Valjda mu je najveći argument to što je javnosti "malo poznato da je novopečeni Hrvat iz Boke sve do 1991. godine živio u Beogradu, gdje je diplomirao i predavao na fakultetu". Čim Klauški zna da sam novopečeni Hrvat, očito je da koristi arhiv UDBE. Oni su znali o ljudima ono što ni oni sami nisu znali. Ali ni da UDBA nije sveznajuća potvrđuje ovaj podatak o godini. Nekome će se učiniti priglasno optuživati nekoga za "poticanje rasne i nacionalne mržnje" i spominjanje ovakvog podatka koji je više puta bio dan i na televiziji i u novinama. Kako je Klauški komentator Slobodne Dalmacije očito mu je ovaj podatak o Beogradu dokaz "genocidnosti" hrvatskog naroda. Kad "doznaju" Hrvati taj podatak sigurno će ispuniti želju g. Klauškog: proces Pečariću, osuda i izvršenje u roku od 12 sati. Kao i Budaku!

Pita se Klauški "srame li se ostali hrvatski akademici zbog svog akademskog kolege Josipa Pečarića". Ja predlažem svojim kolegama u HAZU da umjesto mene izaberu g. Klauškog. Pa on

zna da sam "stručnjak za matematičko izvođenje teorije vjerojatnosti". A ja to ne znam. Kad on bolje zna od mene u čemu sam stručnjak, zar ne bi on trebao biti akademik, a ne ja.

Vjerujem da je g. Klauški član HND-a. Moraju biti ponosni na ovakvog člana. Ovakvog krivotvoritelja i "inteligentnog" prikazivača tuđih tekstova sigurno odavno nisu imali. A kako tek izvrsno zna "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja" prepisati tuđi tekst. Uvjeren sam da će mu ove godine dodijeliti svoju nagradu zbog toga.

Naravno, „Slobodna Dalmacija“ nije objavila moj tekst. Objavljen je u "Hrvatskom slovu", 17. rujna 2004. Jasno je i zašto. Pa kako mogu objaviti tekst iz koga je razvidna tako niska inteligencija njihova kolumniste. Pa kakvi kolumnisti, takva i novina, zar ne?

A s obzirom na takovu inteligenciju Klauškog možda je on pomislio da je njegov poziv da me se kazneno goni uslišen i doista sam prošao kao Budak: u 20 sati je podignuta optužnica, osuđen sam i pogubljen. I kada me je vidio u spomenutom društvu, jadničak naš uplašeni je povjerovao da nisam samo ja zombi, nego i svi ostali?

Akademik Josip Pečarić

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavenskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća

muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić³⁵

Supotpisnici

- prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina,
Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti
prof. dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-
geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split

³⁵ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

- prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
- prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
- prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
- prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj
- prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
- prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
- prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
- prof. dr. sc. Vlado Dadić
- prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
- prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta
u Splitu
- dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
- dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
- prof. dr. sc. Goran Dodig
- prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
- prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
- admiral Davor Domazet Lošo
- profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor
Universidad de Chile, Santiago de Chile
- dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog
sabora
- dr. sc. Pero Draganić, dr.med
- prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
- prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
- prof. dr. sc. Andrej Dujella
- Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
- prof. dr. sc. Boris Dželalija
- prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
- docent dr. sc. Srećko Favro
- prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
- prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
- prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
- Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog
sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina

- Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris
- dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
- prof. dr. sc. Željko Grabarević
- prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
- doc. dr. sc. Mario Grčević
- prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.
- prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
- dr. sc. Željko Hanjš
- dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
- prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
- prof. dr. sc. Dubravko Horvat
- dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest umjetnosti, Zagreb
- prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor
- dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space Sciences, Columbus State University
- prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
- dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
- prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
- dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
- dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
- doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
- dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
- dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
- dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
- dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
- dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
- dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
- prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti profesor
- prof. dr. sc. Damir Ježek
- doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
- prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska

- dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga
inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State
University, Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni profesor KB fakulteta
Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar

- prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora
universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
- prof. dr. sc. Branimir Lukšić
- dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
- dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
- prof. dr. sc. Mate Ljubičić
- prof. dr. sc. Ivan Malčić
- dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
- prof. dr. sc. Jozo Marević
- dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
- dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
- prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
- dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
- dr. sc. Josip Matjan, die
- prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
- dr. sc. Anita Matković, docent
- dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
- dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
- prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut
društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
- dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
- dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
- prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
- prof. dr. Zlatko Miliša
- dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
- dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb
- prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist, predsjednik
Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219
napretkovaca iz Mostara)
- prof. dr. sc. Milan Nosić
- prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
- dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne
znanosti HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u
Mostaru
- dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta,
Zagreb

- dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom
zvanju, upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i
matematičkih znanosti HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel
za fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u
Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad
Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En
Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog
fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general bojnič

- Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de Rosario, República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt, Chile
Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
prof. dr. sc. Denis K. Sunko
docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano
prof. dr. sc. Sanja Varošaneć
prof. dr. sc. Đurđica Vasilj
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović, umirovljeni profesor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu

- doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljićak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor,
Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of
Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši
predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni profesor,
Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
(...)

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*

Split, 29. rujna 2008.

Dopustite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige, u ovoj kulturnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši, i sigurno vaš ponajbolji župan, uživao je veliku potporu u Tuđmanovu HDZ-u, i sigurno je mogao i dan-danas biti visoko plasirani političar u toj stranci, da se je pomirio s „novim kursom“ vodstva HDZ-a, kojim se ova stranka u svom podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu i prema svjetskim moćnicima, izjednačila s SDP-om.

Ali ima kod nas i onih koji su najprije ljudi i tek potom političari, a takav je zasigurno i prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao i tamo:

...Profesor dr. don Josip Čorić je, uz akademika Dubravka Jelčića, pisao i jedan od dva predgovora ove moje knjige, na čemu sam mu posebno zahvalan.

Ipak moram nešto iskreno reći i priznati. Jest, istina je i skrušeno priznajem da sam, na dragog mi imenjaka, malčice i ljubomorani. Zna li zbog čega?

Jer ima, vjerujte mi na riječ, mnogo više od mene tekstova, koje su „naše demokratski orijentirane novine“, odbile tiskati.

Danas je ovdje, na moju veliku radost i ponos, zbog iskazane mi časti, tu među nama i predstavlja ovu moju knjigu. Predstavljao sam i ja njegove knjige, pa znam iz iskustva, da je to mnogo ugodnija pozicija od ove, u kojoj on predstavlja moju knjigu. A zašto?

Pa kada govorite prije njega, još vas netko i sluša, ali tko će vas slušati poslije njega?

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i) na njezinoj zainteresiranosti za moju malenkost...

Doznao sam, naime, da ih je posebno interesiralo prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina, ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 300 i još 50-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast svojom nazočnošću, svim tim brojnim posjetiteljima, i meni osobno.

Koristim zato ovu prigodu, da i ovdje – ako im nije bilo dovoljno u Zagrebu – pozdravim sve one koji su ovdje „svojim poslom“.

Priča mi je posebno draga i intrigantna, jer je jedan njen (Sigurnosno obavještajne agencije) dobronamjerni djelatnik, dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja, kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom i tom...skupu.

Podsjetilo me je to na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac, pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom, spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan s cijelom svojom obitelji. Jedan moj dobronamjerni prijatelj, koji je radio u miliciji, kako se tada zvala policija, poslije toga mi je rekao:

„Što si išao tamo, pa znaš da su vas, ovi moji, sve zabilježili.“

„I što mi mogu napraviti?“ upitao sam ga. – „Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se tamo drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!“

Na našu žalost, tu prestaje svaka sličnost ove i one države.

Zar ima onda netko opasan ovim vlastima, kada im je problem – predstavljanje knjige jednoga hrvatskog akademika?

I to baš u godini, u kojoj je u Trogiru, u čast tog istog akademika, organizirana međunarodna konferencija na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja; u godini u kojoj je jedan međunarodni časopis posvetio cijeli jedan broj njemu – akademiku svjetskog glasa i ugleda, i u kome su mu, isto tako ugledni svjetski matematičari, posvetili svoje članke.

Misle li oni, doista, da to nije tako, samo zato, što navodne hrvatske novine o tomu nisu izvješćivale, kao što, uostalom, nisu napisale ni retka o predstavljanju u Zagrebu.

Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru objavila tekst samo Slobodna Dalmacija, ali netočno, jer se nisu usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a u povodu mog rođendana, nego je rečeno:

Inače je u Trogiru, za trajanja skupa, proslavio svoj 60. rođendan.

I što reći više? Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan u rujnu.

Ali ni to nije ono najgore. Naime, među predstavljačima u Zagrebu bili su prof. dr. Zdravko Tomac – bivši ministar, saborski

zastupnik i predsjednički kandidat; prof. dr. Slobodan Lang – bivši saborski zastupnik i savjetnik Predsjednika RH; akademik Dubravko Jelčić – bivši saborski zastupnik.

Što reći o zemlji, i o vlasti te iste zemlje, u kojoj su takvi sumnjivi?!

S druge pak strane, to samo potvrđuje da je pogođen naslov moje knjige, jer u njoj nisu objelodanjeni samo tekstovi o Haagu, nego svi moji najnoviji tekstovi, a osnovna poruka je:

Cijeli naš život i naša budućnost – u sjeni su tog suda.

Zato je i prirodno da u njoj idu i tekstovi o znanosti, a posebice o toj konferenciji, kao i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca, a dva od njih su u svezi s onim što se događa s našim najpopularnijim hrvatskim pjevačem, Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome i sam pisao u više navrata, ovdje ću vas samo podsjetiti, što je u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008., odgovorio na jedno pitanje, veliki hrvatski književnik Ivan Aralica:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana? Njemu ne daju pjevati kao nekad i Vici Vukovu.

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progona ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kada Thompson dođe na trg i skupi onoliko masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi

zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikada nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on, čak ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona, može se prenijeti i na ovakva predstavljanja, i na još mnogobrojne „nepoćudne“ knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju.

A kad je to doista tako, onda je, doista, i velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja, zaslužila njihovu pozornost, zar ne? Jer njihova nazočnost je istinska i ponajbolja preporuka za samu knjigu.

Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji, borili i izborili, u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše o čudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke.

Evo jednog očitog primjera. Prema Hininoj vijesti od 19. lipnja 2008., u povodu Međunarodnog dana izbjeglica, 20. lipnja, Predsjednik ove države je izjavio:

...Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim čišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog čišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama. Možete li zamisliti neku drugu državu, čiji predsjednik optužuje, i to lažno, tu istu državu, za „etničko čišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanje stanovnika na nacionalnoj osnovi“, a da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku, nego o nekakvim predstavljanjima knjiga –

koje, usput budi rečeno, ukazuju upravo na te i takve koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevač?!

Da! U takvoj zemlji čudesa – mi danas živimo!!!

Hvala!

Prof. dr. Branimir Lukšić
SIMBOL PONOSNE HRVATSKE

(Predstavljanje knjige „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“, autora Mate Kovačevića i Josipa Pečarića, u Splitu 29. 4. 2009.)

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

TUĐMAN I KOSOR PROTIV SVJETSKIH MOĆNIKA

Povratak HDZ-a na pozicije Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana noćna je mora mnogima u Hrvatskoj i izvan nje. Zato svi protivnici neovisne i samosvjesne hrvatske države visoki položaj prof. dr. Miroslava Tuđmana na izbornoj listi HDZ-a doživljavaju kao veliku opasnost. O tome piše Mate Kovačević u tekstu *Medijski vikend ratnici protiv Tuđmana* (HRSvijet 25. 11. 2011.).

Kovačević konstatira kako se je u kampanju napada na Tuđmana uključio i predsjednik Josipović:

Izvrtnjem činjenica kako srpsko zakonodavstvo omogućuje zaštitu hrvatskim braniteljima od međunarodnog progona, predsjednik je nedavno opetovao kako njegovi stručnjaci pripremaju tužbu Ustavnom sudu radi poništenja već u Hrvatskom saboru prihvaćena Zakona o ništavnosti srbijanskih i JNA pravnih akata, čime na međunarodnoj razini pokušava dovesti u pitanje legitimnost provedbe donesena zakona, koji je predložila Vlada na čelu s predsjednicom HDZ-a.

Ne treba dvojiti da će, ako “kurikavci” dođu na vlast, to i ostvariti. Ne zaboravimo da je Josipović autor i Deklaracije Sabora iz 2000. kojom je omogućeno suđenje hrvatskim generalima u Haagu. Ovo što najavljuje istovjetno je tomu. Generali su, znamo, osuđeni. Ostaje mu jedino potpuno oslobađanje njegovih srbijanskih uzora od bilo kakve krivnje za agresiju!

Naravno, svim ozbiljnijim komentatorima bilo je jasno da će takvu reakciju među tzv. ljevičarima izazvati Tuđmanov visoki položaj i vjerojatni ulazak u Sabor. Mnogo je zanimljivije kako to doživljavaju državotvorni Hrvati. Pogotovu zato što je teško razabrati radi li se tu o nerazumijevanju, nepovjerenju (s pravom zbog dosadašnje politike) u gđu Jadranku Kosor, ili zbog vlastitih ambicija.

Različitost tumačenja poteza prof. Tuđmana vidi se i u tekstu **Lukšić, Jonjić, Marušić, Richter i Buretić o Tuđmanovoj potpori HDZ-u** (Portal HKV-a, 28. 11. 2011.). Iako većina pokazuje duboko razumijevanje tog poteza, ovdje bih izdvoji samo komentar g. Vinka Buretića:

Angažman prof. Miroslava Tuđmana na strani HDZ-a, te niza javnosti poznatih osoba kao što su Ivan Aralica, Josip Pečarić, Dubravko Jelčić, Zdravko Tomac, Damir Krstičević i mnoštvo drugih nije nikakvo iznenađenje. Nakon što je predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor podržala zahtjev 2200 hrvatskih intelektualaca Ban Ki-Moonu i Vijeću sigurnosti da puste na slobodu Gotovinu i Markača, i nakon što je Kukuriku koalicija najavila kako će dvotrećinskom većinom “zacrvenjeti” Hrvatsku, bilo je razumno očekivati okupljanje oko HDZ-a svih onih kojima je na srcu normalna, višebojna Hrvatska.

Sve što bih više od toga rekao bilo bi ponavljanje onoga što su drugi već rekli o tomu.

Zapravo, g. Buretić očito vjeruje kako to mora svima biti očito. Istina je da sam dobio niz poruka koje pokazuju da to doista i jest mnogim državotvornim Hrvatima. Ali nije svima.

A priča se vrti oko naših brojnih otvorenih pisama, a slobodno možemo reći kako je ona nastavak onoga što se događalo na

predsjedničkim izborima. Tada je poslije naših pisama podrške Thompsonu mnogima postalo jasno da se radi o skupini hrvatskih intelektualaca koja može ponuditi predsjedničkog kandidata kojega bi podržali državotvorni Hrvati. Kada sam ja u razgovoru za *Večernji list* potvrdio da mi doista o tome i razmišljamo i da imamo svoga kandidata, akademik Aralica je u *Hrvatskom listu* jasno stavio na znanje da smo, rukovodeći se načelom sv. Franje, mislili nagovoriti prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana na to. Potom je Aralica ponudio HDZ-u da predlože kao zajedničkog kandidata prof. dr. sc. Andriju Hebranga, što je glatko odbijeno. A željeli smo samo da kroz takvu kandidaturu pokažu želju za povratkom na Tuđmanove pozicije!

O tome sam svojevrjeme polemizirao s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem. U emisiji "Oči u oči sa Zdravkom Tomcem" obrazlagao sam zašto sam bio za odlazak HDZ-a u oporbu:

Ali ja sam protiv njih (...) zato što smatram da je za Hrvatsku bolje da oni nisu na vlasti, i da se među njima probude oni koji su protiv Pusićkine Hrvatske, da počnu govoriti, da se bore za pravu, istinsku Hrvatsku i za hrvatske vrijednosti, za hrvatske vrjednote. Bez toga vi imate jednu stalnu politiku u kojoj se ruši i ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda.

Dakle, konstanta našeg djelovanja jest želja da Hrvatska ima jaku stranku na Tuđmanovim (zapravo na hrvatskim) pozicijama. Ili tuđmanovski HDZ ili okupljanje svih koji su na takvim pozicijama.

Zato sam još tada i sam obrazlagao kako nam, bez obzira na činjenicu što je Tuđman najbolji kandidat, puno može pomoći u očekivanoj medijskoj blokadi sama činjenica da se radi o jednom Tuđmanu. To i okupljanje svih državotvornih Hrvata oko tog prijedloga.

Naravno ni tada, kao ni sada, mnogi nisu imali razumijevanja za naš prijedlog. Najviše su nam zapravo odmgli Katolička crkva u BiH i naši gospodarstvenici koji su svoje nade polagali u Milana Bandića. Dakle, u osobu, a ne u namjeru stvaranja jake državotvorne opcije u Hrvatskoj. Da su oni podržali hrvatske akademike, naši mnogobrojni "lideri" ne bi se ni javljali. Naravno, da su ti naši "lideri" podržali naš prijedlog, možda bi i ovi drugi odustali od Bandića i priklonili se nama. Tko to zna, ali činjenica je da sam odavno rekao, a ponovio i prije najnovijih pokušaja okupljanja državotvornih Hrvata:

“Oni su svi za zajednički nastup pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa!”

Vidjeli smo kako je to izgledalo i pred ove izbore. Nisu svi “lideri” čak ni potpisali naše *Pismo Vijeću sigurnosti UN-a*.

Za razliku od njih, cijelu priču je razumjela ona od koje sam to najmanje očekivao – gđa Jadranka Kosor.

Ona je došla na vlast u trenutku kada su svjetski moćnici naredili Sanaderu da ode. Vjerujem da je to bilo zbog njegovih predsjedničkih ambicija. Ipak im je samo izbor Josipovića garantirao podršku u osudi naših generala. I doista su je i dobili.

Sa Sanaderovim nasljeđem, s dolaskom na vlast kako je ona i došla i s takvom sudbinom onoga koga je do tada slijedila, gđa Kosor nije ni mogla nego nastaviti politiku koju su vodili do tada. Kandidat za predsjednika postao im je “naš” Hebrang, koji se “ubio” dokazujući kako su mu gledišta bliska Mesićevim. Dakle, sve je govorilo da nema šanse da se HDZ približi tuđmanistima.

Ipak, opet je u središtu priče, kako je spomenuo i g. Buretić, bilo jedno naše otvoreno pismo. I to kakvo pismo. U njemu izrijeckom kažemo kako je napisano “povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.” i u njemu kažemo za naše generale:

Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Podrška našem pismu od strane Predsjednice popraćena je i javnom objavom te podrške, što je poruka svima i vani (gđa Kosor je bila upoznata s činjenicom da je Pismo VS-u UN-u poslano i svim relevantnim veleposlanstvima i u Hrvatskoj i u UN-u) i doma o nevjerojatnom zaokretu. Od stranke koju je obilježilo provođenje britanske politike kroz one čuvene četiri riječi servirane od britanskih tajnih službi (*locirati, identificirati, uhititi, transferirati*) do podrške stavu o rasizmu svjetskih moćnika i javne objave iste!

Koliko je to snažna poruka svjedoči i činjenica da su svi mediji u Hrvatskoj prešutjeli tu njenu potporu Pismu i potpisnicima istog!

Slučajna podudarnost ili ne, odmah potom dolazi do osude cijelog HDZ-a. Odgovor HDZ-a jest kandidatura prof. Tuđmana. I dok je

nama njegovo prezime trebalo pomoći u razbijanju medijske blokade, sada HDZ-u treba pomoći u medijskom linču kojemu je izložen. I mnogo više. Mate Kovačević u svom tekstu kaže:

Dovođenjem Kukuriku koalicije na Markov trg pokušava se uvesti novu ljevičarska diktatura, koja bi trebala realizirati bez otpora planove o uspostavi nove balkanske zajednice naroda. Na tom putu opet im se ispriječio jedan Tuđman pa ga, očito, po svaku cijenu treba spriječiti u njegovu naumu.

Naravno, tu posebne zasluge ima i gđa Kosor, koja se odvažila suprotstaviti se svjetskim moćnicima. Napadi na nju nastavit će se. Zato se već sada najavljuju (priželjkuje) njena smjena poslije (željenog im) izbornog poraza.

Za nju postoje dvije mogućnosti

– Vratiti se na Sanaderovu politiku i, možda, malo produljiti svoju eru u HDZ-u. Međutim, nema dvojbe da joj moćnici ne će zaboraviti ovu epizodu i da će možda završi kao Sanader.

– Nastaviti povratak tuđmanizmu i daljnje suprotstavljanje svjetskim moćnicima. Čak im treba staviti do znanja da im i planirani ulazak Hrvatske u EU ne će ići lako, ako nastave s takvom antihrvatskom politikom. Na predavanju na tribini Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika 19. listopada 2011. nešto takvo sam i predlagao:

Zato ponavljam ono što sam zahtijevao još 2002. godine na predavanju “Sramotni sud u Haagu” u Dubrovniku:

Hrvatska mora zatražiti od EU-a da ispuni samo jedan uvjet da bi mu se priključila:

Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Vidimo da ta agresija traje i danas, kao i njihovo sudjelovanje u njoj.

(...)

Čak bi i hrvatska Vlada – i pored svega što su dosada učinili – mogla postaviti takav uvjet. Jednostavno mogu reći kako su pokazali da oni mogu učiniti sve što je od njih traženo, dakle i

ono najteže, a sada postavljaju i oni EU-u samo taj mali/veliki uvjet: traženje isprike. Da, gospodo iz EU-a, pokažite da su i vama, kao nama, važni ljudi!

Od Jadranke Kosor, koja je prihvatila tvrdnje o rasizmu svjetskih moćnika i prof. Miroslava Tuđmana koji je bio inicijator sakupljanja potpisa za to pismo, moglo bi se očekivati i tako nešto.

Neka svjetski moćnici shvate da dolazi vrijeme nove Hrvatske u kojoj mogu mrziti pojedine protagoniste, ali ih moraju i poštovati kada im pokažu kako imaju kralježnicu!

HRSvijet, 30. studenog 2011.

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: *“Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozilo suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!”*

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobodilačke operacije “Oluja”, pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragu Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mjesta? Je li “zajednički zločinački pothvat” planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojskih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim

potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočnoslavonsko mjesto Čelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom beščašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Čini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korištenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europi stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj “sud” odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: “Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.” Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.*

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To

najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihvaćale nakaradne poglede na osnovne vrijednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrijednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihvaćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrijednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referenduma i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljani, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeravalo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske

građane da na referendumu pokažu i jednima i drugima da, slično francuskom vojnom biskupu, puno više cijene hrvatske vrjednote od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru (+ 20. 03. 2012.)
mons. Vlado Košić, sisački biskup
prof. dr. sc. Stjepan Marčelja, dopisni član HAZU, full member of
Australian Academy of Science, Australia
akademik Josip Pečarić
Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Umjetnosti
Znanosti i Literature (EASL), Paris
dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu,
član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
managementa, FESB, Split
mr. sc. Željko Sačić, general u miru
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Sveučilište u Zadru
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu

- dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. sc. Snjezana Braić, Prirodoslovno matematički fakultet,
Split
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
dr. sc. Miljenko Buljac
dr. sc. Krešimir Bušić
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. sc. Alojz Čubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. sc. Borislav Dadić
prof. dr. sc. Vlado Dadić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata,
Grubišno Polje
dr. sc. Ivo Derado, Max-Planck-Institut fuer Physik, Munchen,
Germany
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi- Masnjak, redovita profesorica
Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
dr. sc. Nikša Glavić
doc. dr. sci. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies),
Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu,
bivši veleposlanik
prof. dr. sc. Borka Jadrijević

- dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik
dr.sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Ivan Karlić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton,
OH USA
doc. dr. sc. Marijan Kirin
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj
Pokreta Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u
Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos
Aires, Argentina
prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč.profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split

- dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr.sc. Zvonimir Medvedović
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr.sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
dr. sc. Vida Vukoja, lingvist
dr.sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska

prof. dr. sc. Tomislav Živković

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Antonio Žuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina

(...)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako “znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!” To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš “Sud” određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.
Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.
Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanadanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad*.

1. Taj tužitelj suda, Kanadanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrijebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom

narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.

- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.

- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.

- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.

- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.

- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.

- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve

+ 3 000 automobila. Ne sam.

- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.

- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.

- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.

- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.

- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljkoovo ponašanje u Sunji ću preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova “Fausta” – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrata od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobođajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike...u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i

društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.

b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.

c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.

d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i

e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića,

jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger

akademik Slaven Barišić

akademik Boris Bućan

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni

član HAZU-a

Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Dario Vretenar

Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des

Sciences, des Arts et des Lettres

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u

Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar,

Split

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog

management, FESB, Split

prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. cc. Vanda Babić

prof. dr. sc. Ivan Bakran

doc. dr. sc. Senka Banić

- doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzoni
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čiviljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata,
Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta
u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang

- dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof., dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta
krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet,
Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju
Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom
fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marčelić, Split

- prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik

prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington, D.C. USA
(...)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

OTVORENO

Akademik Josip Pečarić o knjizi *Zabranjeni akademik*, (ne)izborima u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti te zašto je generala Antu Gotovinu predlagao za Nobelovu nagradu

NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI MOĆNIKA

■ Iako sam u nekim medijima napadan osobno, kao i Akademija, nisu mi htjeli tiskati odgovore. Zato sam ih tiskao osobno.

Piše Gordana Igrac

Akademik Josip Pečarić magistar je elektrotehnike i doktor matematičkih znanosti te redoviti profesor u trajnom zvanju. Osnivač je i voditelj seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta. Zahvaljujući (i) Pečarićevom zalaganju pokrenuto je nekoliko međunarodnih časopisa od kojih su tri na SCIE listi poznatih svjetskih časopisa i dva na CC listi, a organizirane su do sada tri

međunarodne konferencije u Hrvatskoj, Pakistanu i Južnoj Koreji. Sljedeća konferencija opet će se održati u Hrvatskoj, a bit će posvećena Pečarićevu tisućitom radu u znanstvenim časopisima. Zbog zasluga u matematici međunarodni časopis Banach journal of mathematical analysis, koji je na SCIE i CC listama, posvetio je jedan broj upravo akademiku Pečariću.

No više od njegovog rada na području matematike, pozornost u javnosti izazivaju Pečarićeva promišljanja starije i posebice novije povijesti te aktualnih događanja koje je dijelom objavio u knjizi "Zabranjeni akademik".

O knjizi

Zašto Zabranjeni akademik?

Knjiga je nastala povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU, a zapravo govori o tome kakve su danas medijske slobode u Hrvatskoj. Iako sam u nekim medijima napadan, osobno, kao i Akademija, nisu htjeli tiskati moje odgovore. Zato sam ih tiskao osobno. Podnaslov je posebno zanimljiv: *Prijevarom u HAZU!?*

Odakle tako oštra konstatacija?

Sve je na neki način počelo kada sam se podrugljivim pismom obratio Predsjedništvu Akademije povodom prijedloga da prof. Goldstein postane akademik. Na to pismo je odgovorio sam kandidat, što je neuobičajeno za Akademiju. Još neobičnije je bilo to da mi nije dan njegov odgovor. Zato sam tek kasnije mogao pokazati kolegama akademikima kako ih je kandidat u tom svom odgovoru pokušao obmanuti. To, međutim, nije neuobičajeno za njega. Prije desetak godina doživio sam slično u tekstu oca i sina Goldstein u Slobodnoj Dalmaciji. Ni tada nisu htjeli objaviti moj tekst gdje sam ukazao na njihovu prijevaru. I profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) je o njemu govorio kao o čovjeku pripravnim na falsificiranje i znanstveno nepoštenje. Najveći dio moje knjige su prilozi hrvatskih povjesničara koji su u svojim znanstvenim i publicističkim radovima pokazali i dokazali koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Koje su vaše osnovne zamjerke radu prof. Ive Goldsteina i njegovog oca Slavka Goldsteina? U knjizi govorite o "antitolerantnim revizionistima".

To se odnosilo na Goldsteinovu tvrdnju koju je izrekao na HTV-u poslije neizbora. Naime, danas imamo dvije paradigme u hrvatskoj povijesti: jugokomunističku i hrvatsku. Goldsteinu su netolerantni tzv. revizionisti tj. oni koji žele da se u Hrvatskoj uči i proučava istinita povijest, a ne jugo-komunistička povijest, a on je tolerantan jer smatra da ovi drugi ne smiju objavljivati svoja istraživanja.

Protiv Goldsteina

Treba li po vašem sudu prof. Ivo Goldstein postati član HAZU-a?

Jasno je da bi to bila sramota Akademije. Pa i na ovim izborima je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije. A nisam uopće mogao upozoriti kolege akademike na njegovu prijevaru koju sada već imaju i na koricama moje knjige. Međutim, ponajbolji odgovor na to pitanje sadržan je u komentaru jednog našeg povjesničara koji mi je poslao u svezi s jednim mojim pismom danim u knjizi, a koje, naravno, nije moglo biti objavljeno u tisku:

"Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula"

Odakle vaše zanimanje za povijest?

Ako ništa ne naučite iz vlastite povijesti, osuđeni ste da je ponavljate. To se danas i događa u Hrvatskoj, pa ima na vlasti i u većini medija onih koji nisu željeni hrvatsku državu. Najzabavnije je kada političari pričaju kako povijest treba prepustiti povjesničarima, ali kada o povijesti počne pričati povjesničar dr. sc. Stjepan Razum, direktor arhiva na Kaptolu, onda svoj glas protiv toga dignu ponajbolji "povjesničari" u Hrvatskoj: veleposlanik Srbije i predsjednik Ivo Josipović, a zapravo su zorno pokazali čije interese provodi današnja hrvatska vlast. Zato su i Razumov tekst i komentar napada na njega koji je napisao Ivica Marijačić dani u knjizi.

Osobno ste pisali pismo premijeru Milanoviću. Zbog čega?

Zapravo je bilo jedanaest pisama o potrebi pokretanja postupka da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir. Nevjerojatno je kako sustavno i političari, i mediji, i Sud u Haagu i obrane naših generala prešućuju glavni rezultat operacije Oluja. Naime, poslije srpskog genocida u Srebrenici spremao se još veći u Bihaću, gdje je u okruženju bilo 160 do 180 tisuća muslimana. No, Oluja i general Gotovina spasili su Bihać od genocida, kako reče tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata. Prvostupanjska presuda za to generalu Gotovini je bila 24 godine zatvora, ali je ta nepravda na kraju ipak ispravljena. Milanović je u Srebrenici prekinuo šutnju političara spomenuvši Bihać, ali je očito kako se zbog toga proveo kada čak na jedanaest pisama nije odgovorio. A Hrvatska je trebala, kako reče svojevremeno biskup Jezerinac, i po cijenu žrtve pokazati svijetu da su muslimani u Bihaću ljudi i da se za spašavanje toliko velikog broja ljudi dodjeljuje Nobelova nagrada za mir, a ne ovo sramotno što rade u Haagu.

O povijesti

Zašto je objavljivanje Vaše najnovije knjige "*Zabranjeni akademik*" naišlo na slab odaziv u medijima?

Zbog svega onoga o čemu sam već govorio.

Kada ste se zapravo počeli baviti poviješću, odnosno objavili povijesnu knjigu?

Moja prva povijesno-publicistička knjiga "Srpski mit o Jasenovcu" ima podnaslov "Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima". Naime, bilo je više beogradskih logora smrti. Sa Sajmišta su odvodili Židove u "plinskim" vozilima i ubijali ih u vožnji ulicama Beograda. Srbi su se hvalili kako je Beograd bio prvi veliki grad u Europi "očišćen od Židova". O tome malo znamo jer je Jugoslavija bila Srboslavija i sve je činjeno da se ona očuva. Nikomu nije važna istina, nego ostvarenje interesa svjetskih moćnika.

Zašto hrvatski narod prati stigma ustašoidnog naroda?

Iz istog razloga. Prvo se silnim preuveličavanjem ocrne zbivanja tijekom II. svjetskog rata, a onda s takvom stigmom svi oni koji su za neovisnu Hrvatsku. Tako im je bilo lakše očuvati Jugoslaviju, a i danas obnoviti prevlast Beograda na ovim prostorima.

Je li nužna podjela Hrvata i u 21. stoljeću na partizane i na ustaše? Znači kako pjeva splitska grupa TBF " A u Saboru isti debilizam, čiji je stari bio ustaša, a čiji partizan... " ?

Jest onima koji još uvijek ne žele neovisnu hrvatsku državu. Danas se sve i radi na tome da nam Beograd opet bude gazda bilo u EU bilo van nje. Ne zaboravimo da treba ocrniti "Oluju" i zato treba zaboraviti da su Srbi tada bježali, kako im reče Slobodan Milošević, kao zečevi!

Franjo Tuđman govorio je o "ispremiješanju kostiju"? Što doista, dakle, znači za hrvatski narod ideja pomirbe potomaka partizana i ustaša? I je li to moguće?

Ta je ideja ostvarena, jer su doista današnju Hrvatsku stvarali potomci partizana i ustaša. Vi vjerojatno mislite na Jugoslavena, ali teško je ostvarivati pomirbu s nekakvim drugim narodom, pa bio to i izmišljeni narod kao što to jesu Jugoslaveni. O tome Vam najbolji odgovor nudi moja pitalica: "Znači li koja je razlika između četnika i Jugoslavena? Četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!"

II. svjetski rat

Kako bi se kod nas trebao tretirati Bleiburg? I je li Hrvatski sabor bio u pravu kada je ukinuo dosadašnji datum obilježavanja Bleiburške tragedije?

U pravu? To je sramota Hrvatskog sabora! Ne zaboravimo da su prvo sin i tata Goldstein napisali knjigu "Jasenovac i Bleiburg nije isto", pa je onda stric Ivin pisao Saboru koji je pod hitno donio tu sramotnu odluku. Ali je zato Sabor pokrovitelj u Jadovnom, gdje je navodno u jamu bačeno 40.000 Srba, a u njoj nema niti jedan kostur, ali zato u susjednoj jami ima, ali tamo su žrtve partizana. Zato je danas i ukinuta komisija o poslijeratnim žrtvama koja je počela pokazivati koliko je lažna jugo-komunistička povjesnica.

Hana Arend je izjavila "Svaki iskreni antifašista mora biti i antikomunista". Kakav je, dakle, oblik doista imala antifašistička borba na području bivše Jugoslavije tijekom II. svjetskog rata? Borba za komunističku Jugoslaviju ili...? Koliko je u svemu tome bilo iskrenog antifašizma?

Samo borba za vlast uz stravične zločine.

Kako se u tom kontekstu Hrvatska našla u "raljama fašizma i nacizma"?

Hitler je napao SSSR, a Staljin je pozvao komuniste na ustanak tako da zadrže što više njemačkih trupa kod nas. Dakle, žrtvovan je vlastiti narod da bi se spasila „prva zemlja komunizma“.

Spominjete i "industrijalizaciju Holokausta". Što pod time podrazumijevate?

Ne ja, već američki Židov Norman G. Finkelstein koji je objavio knjigu *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*, New York 1999. Ta knjiga je u Americi i u židovstvu općenito pokrenula raspravu o smislu velikoga inzistiranja na holokaustu.

Goldsteini kod nas čine još goru stvar jer njima su židovske žrtve svete, a hrvatske nisu ni najmanje. Pogledajte samo naslov teksta prof. dr. sc. Branimira Lukšića na portalu HKV-a: "Kroatofobni naboj obitelji Goldstein".

Hrvati i Srbi

Odnosimo li se na dostojan način prema bližoj prošlosti – Domovinski rat? Ili smo i tu "ispod razine događaja"? Što je bitno znati u tom slučaju posebno za mlade ljude?

Odnos prema Domovinskom ratu i onim koji su najzaslužniji što uopće imamo državu sramotan je. Nijedna zemlja ne bi izručila stranom sudu generale pobjedničke vojske koji su oslobodili okupirane dijelove svoje države i koji su spasili od genocida toliki broj ljudi u susjednoj državi. Mladim ljudima treba stalno ukazivati koliko je veliki narod koji je učinio tako nešto i da se uvijek moraju ponositi time. A to danas nije jednostavno, kada znamo da je tekst saborske deklaracije koja je to omogućila sastavio današnji predsjednik RH.

Jesu li, Hrvati, doista ksenofobični kako su stigmatizirani? Odnosno: mrze li Srbe ili se kroz cijelu povijest bore protiv velikosrpske politike?

Zašto bi mrzili nekoga koje smo pobijedili u ratu u kome su oni bili do zuba naoružani, a nas su prije toga razoružali i zabranili nam naoružavati se? A kao što rekoh, taj rat je završio njihovom bježanjom poput zečeva. Zar takve ne bi prije trebalo sažalijevati, a ne mrziti? Naš je veći problem sadržan u onoj mojoj pitalici – imamo previše onih kojima je služenje drugima mnogo vrjednije od ljubavi prema vlastitom narodu.

Zašto Slavko Goldstein nije smio ići u Beograd predstavljati svoju knjigu "Godina '41 je godina koja se uvijek iznova vraća"?

Prvo treba naglasiti da on nije povjesničar i nije završio nikakav fakultet, ali jest savjetnik predsjednika Vlade. I sam naslov knjige je očit pokušaj obmane. Dakle, 1991. nije godina velikosrpske agresije već suprotno godina razaranja njegove ljubljene Jugoslavije. Izvrstan komentar o tome dao je Zvonimir Hodak u mjesječniku "Nacija" za listopada 2012. godine, a dan je i u spomenutom tekstu prof. Lukšića: "Oni koji su došli na prezentaciju, a 1991. godine bacali cvijeće na tenkove koji su kretali na Vukovar i Hrvatsku, cvali su u dvorani od sreće. Goldsteinova im je knjiga napokon priznanje, da su 1991.

pravilno nanjušili Hrvate i krenuli u sveti rat protiv ustaša. Goldstein je Židov, pa zamislite da se neki židovski pisac domisli napisati knjigu koja opisuje sve židovske zločine u izraelsko-arapskim ratovima. Presentaciju ovakve knjige zamislite da održi u nekoj dvorani koja se nalazi u pojasu Gaze, a u kojoj bi sjedili zajedno pripadnici Hamasa, Al Fataha i Hezbolaha! Nagradno pitanje glasi: kako bi on bio dočekan u Izraelu? Danas i apolitična mladež zna da je Srbija sa svojom JNA izvršila agresiju na Hrvatsku, okupirala trećinu hrvatskog teritorija, napravila teške zločine od Vukovara do Škabrnje tako da je čak i međunarodna zajednica bila prisiljena proglasiti Miloševića balkanskim krvnikom. Sve to ipak nije omelo nezavršenog studenta Goldsteina da odleprša u Srbiju i da svojom tobože povijesnom knjigom dade njima za pravo sve što su radili Hrvatima u Domovinskom ratu!" Zapravo tu je i najmanji problem sam Goldstein, jer nam taj primjer daje sliku današnjih hrvatskih vlasti.

Suživot

Koliko se s poviješću kao znanošću može politički ili kulturološki manipulirati? Od nje stvarati ideologiju?

Hrvatsko iskustvo nudi nedvosmisleni odgovor: mnogo! Da nije tako ne bi nam stalno poručivali da će nam Sud u Haagu pisati povijest. A zapravo samo pišu povijest sramote međunarodnog prava.

Koliko je moguć u Hrvatskoj, pa potom i šire između Srbije i RH skladan suživot? I tko je u tom slučaju remetilački faktor?

Uvijek je moguć. Na žalost u Srbiji nisu odustali od velikosrpskih pretenzija, a u tome imaju i dalje potporu Velike Britanije i ne samo nje. Naravno epizoda s Olujom i Srbima kao zečevima im je doista veliki problem. S druge strane, prof. dr. sc. Slobodan Lang je napisao otvoreno pismo predsjedniku Srbije u kome mu govori kako takav suživot može početi odmah ukoliko on pozove sud u Haagu da oslobodi naše generale jer su nevin. Naravno, prof. Lang nije mislio da će to Nikolić učiniti, kao što nije ni Milanović odgovorio na moja pisma. Ipak svi oni provode istu politiku koja nije u interesu hrvatskog naroda, zar ne?

Regionalni tjednik, 11. prosinca 2012.

**PROPADE IM CRVENA HRVATSKA,
ZAGREB, 2015.**

Dr. Zvonimir Šeparović
Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta

RECENZIJA KNJIGE

**Josip Pečarić „Propadne im crvena Hrvatska“,
Zagreb 2015.**

Akademik Josip Pečarić daruje nam opet jedan novi naslov, jednu od svojih publicističkih knjiga. Taj Hrvat iz Boke Kotorske, akademik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti svjetski autoritet u matematici (teorija nejednakosti), Hrvat koji dobar dio vremena provodi u velikom svijetu koji ima svoje studente i doktorande u Pakistanu i Australiji, ali koji je i član *The New York Academy of Scidence*, koji objavljuje u svjetskim časopisima i za kojega kažu da je „veliko ime u teoriji nejednakosti“, pa je tako izrastao u svjetsku figuru matematičara koji je prošle godine proslavio objavljivanje tisuću objavljenih znanstvenih radova. Naš akademik Pečarić nije se zadržao samo na istraživanju i objavljivanju knjiga iz područja svoje

znanosti, u kojoj je svjetska klasa već se, osobito posljednjih desetak godina, posvetio društvenim temama od velike važnosti za razumijevanje stvaranja i očuvanja Hrvatske države. Već sami naslovi njegovih publicističkih dijela govore o njegovoj djelatnosti i širini njegovih interesa: *Srpski mit o Jasenovcu - o Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, „*Sramotni sud u Haagu*“, „*Pronađena polovica duše: deset godina s australskim Hrvatima*“, napisao je dvije knjige o „*Trijumfu tuđmanizma*“, o Budaku, o diskusiji s Goldsteinom, o Thompsonu, o rasizmu svjetskih moćnika i domaćih slugu, o Vukovaru i njegovom Stožeru. Posljednja knjiga prije ove bila je ona „*Ako voliš Hrvatsku svoju*“, 2014. godine.

Posebna mu je ljubav njegova rodna Boka. O Boki kotorskoj napisao je izvanredne tekstove: „*Borba za Boku kotorsku: U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*“. 1999., „*Hercegovac iz Boke: Što sam govorio o Hrvatima BiH*“, 2003.. U dodatku na kraju ove knjige, pod naslovom: „*Zaljev hrvatskih akademika*“ piše o tome kako je predsjednik *Hrvatske bratovštine* „*Bokeljska mornarica 809*“ po uzoru na poznati naziv *Zaljev hrvatskih svetaca*, Boku nazvao Zaljev hrvatskih akademika. Pečarić u svom tekstu spominje znamenite bokeljske akademike među kojima su da spomenem samo trojicu. Prof. Dr. Karlo Radoničić, rektor Sveučilišta u Zagrebu Vladislav Brajković koji je i mene i mnoge druge generacije učio Pomorsko pravo i Ivan Brkanović skladatelj koji je napisao između ostalog simfonijsku pjesmu *Zemljo Hrvatska*, operu oratorij *Zlato Zadra*, pet simfonija i veličanstvenu operu Ekvinocij prema Vojnovićevoj drami. Ovoj plejadi pridružio se i veliki Bokelj naš akademik Josip Pečarić.

Njegova najnovija knjiga *Propade im crvena Hrvatska* krajnje je aktualno djelo u kojoj objavljuje i tekstove o nedavnim zbivanjima. Posebno ga je ponijela tema izdaje nacionalnih interesa i veleizdaja u Hrvatskoj. Nije ni čudo jer on je jedan od osnivača i najistaknutijih članova uz akademika Slobodana Novaka, Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES). U pisanju naš autor ne šteti protivnike (*Josipović je glup ili bolestan u glavu?*) kad piše o ispadu Ive Josipovića, koji je za profesore Zdravka Tomca i Josipa Jurčevića, koji su iznijeli u javnost etičku osudu HNES-a protiv Ive Josipovića,

izjavio da su oni bolesnici i da su luđaci. Popratio je i smrt istaknutog člana HNES-a prof. dr. Branimira Lukšića. Pečarić se pita tko je najveći veleizdajnik Hrvatske, i ima teškoća odlučiti se između svih pet etički optuženih (Josipović, Mesić, Pusićeva i Pupovac) Jedno poglavlje glasi: „*Znate li da je predsjednik RH osuđen za veleizdaju*“. U slijedećem naslovu kaže „*Veleizdajnik stalno pokazuje kako ne voli ni Hrvate ni Hrvatsku*“. Posebno ga impresionira javna djelatnost sisačkog biskupa Vlade Košića za kojeg kaže da je „*hrvatska vertikala*“. U prilogu knjige objavljuje tekst biskupa Košića: „*Možda su Milanović, Josipović krenuli putem obraćenja, ali neka mi ne dolaze na božićnu misu*“. Ovaj prvi dio završava čestitkama na pobjedi prve predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović pod naslovom „*Pobijedila je ljubav za hrvatski narod i svoju državu*“. U svojoj aktivnosti akademik piše pisma upozoravajući na različite pojave: tako predsjedniku Vlade šalje već trinaesto pismo, a objavljuje zajedno s nama „*Otvoreno pismo potpore i Domovinske zahvalnosti Božidaru Aliću*“ piše i tekst: „*Hrvatski velikan Željko Sačić: Zagrebačko županijsko državno odvjetništvo u agresiji na Domovinski rat*“ .*Na kraju* i objavljuje predgovor knjige; „*100 posto za Hrvatsku*“.

U prilogu ove knjige ponavlja i svoje dvije tematske velike ljubavi, u poglavljima s naslovom: „*Ako voliš Hrvatsku svoju*“ i „*Hajka na Thompsona*“. U prvom piše: „*Josipović je izdao svoj narod, državu i svoju struku*“. Objavljuje i tekst Zdravka Tomca: „*Josipović ne samo da ne voli Hrvatski narod, on ga prezire – u Srbu rekao kako je crvena zvijezda petokraka i kapa partizanka simbol demokracije, slobode i ljubavi*“. Prikazuje i predstavljanja svoje knjige u Mostaru u suradnji s Matom Kovačevićem.

Hajka na Thompsona je prava riječ o ovom našem junaku. Akademik piše da nitko nije kao Thompson, navodeći i i tekstove Damira Pešorde i don Anđelka Kačunka. Nije propustio registrirati da su novinari Jutarnjeg lista priznali pisanje neistina i ispričali se Thompsonu i da je čak „*The Jerusalem Post*“ odao veliko priznanje Thompsonu. Knjiga završava naslovom Čavoglave ili Knin/Thompson ili protudruštvo. Thompsona prikazuje i u odnosu s

Franjom Tuđmanom zatim „*Hrvatskim šovinistom Aleksandrom Stankovićem*“ bavi se Thompsonom i međunarodnom politikom, navodi i tekst mladog Mladena Kostića, uspješnog Hrvata iz Stuttgarta, s njegovim tekstom: „*Sramotna šutnja hrvatskih diplomatskih predstavništava u Njemačkoj o sustavnom širenju laži o Marku Perkoviću Thompsonu*“. Naš je autor uvijek na strani Thompsona kad piše udar na Thompsona – udar je na Hrvatsku i kako ubiti domoljubnog pjevača ili kako ubiti Hrvatsku.

U jednom tekstu na internetu objavljen je tekst: „*Hrvatski nacionalist akademik Josip Pečarić*“ Kada ga proglašavaju nacionalistom oni ne misle da je to nešto dobro. Oni ga kude, oni mu predbacuju to što u svojim publicističkim radovima istupa uvijek u zaštitu i s ljubavlju za Hrvatsku. Taj „nacionalist“ nije ništa negativno to je samo potvrda da je akademik Pečarić prepoznat kao onaj koji uvijek štiti i ljubi svoj narod i svoju Hrvatsku. Da ima velike ljudske kvalitete vidi se i po tome što mu je jedan od studenata dr. G. Hulan Farid, kada je proglašen doktorom znanosti, pročitao svoju pjesmu na engleskom jeziku: „*Kada pričam s Vama (posvećeno akademiku Josipu Pečariću)*“. To je dirljivo. Nitko od nas drugih koji smo imali sreću odgojiti i unaprijediti mlade doktore znanosti ne može se pohvaliti da mu je njegov doktorand napisao pjesmu zahvale koja počinje dirljivo:

„*Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s Vama
Dobijam neopisivi mir, kada pričam s Vama
Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepšate...*“

Pjesma završava stihom:

„*Kada pričam s Vama, uviđam da ste savršeni čovjek*“.

Lijepo je dobiti tako rijetko produhovljeno priznanje. Mi koji imamo sreću i zadovoljstvo surađivati s akademikom Josipom Pečarićem uživamo u njegovoj blizini, u njegovoj mudrosti u njegovoj veličini i posebno u njegovom rodoljublju.

Najtoplije preporučam knjigu Josipa Pečarića, Propade im crvena Hrvatska, jer je to istina. Crvene Hrvatske nema, nadajmo se više biti neće. U tome je i značajan doprinos i akademika Josipa Pečarića kao pisca i kao člana Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.

PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:

1. veleizdajničkim pojavama u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvih etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojavama i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr.dr.h.c, dipl.pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Iljkić, izlaganjem pod nazivom "Kronologija izdaje Vukovara" u ime "Stožera za obranu hrvatskog Vukovara.

Prvoj radnoj sjednici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okolice.

Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof. dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski, fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:

dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je iznio tužbu za Vesnu Pusić,
odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof.em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof.dr. Branimir Lukšić, St

Prof.dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof.dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof.dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik,Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad.slikar, St
Miljenko Romić, akad.slikar, Zg/Vu
prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja
Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog
rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Iljkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu
Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV
Tomo Medved, brigadni general HV, Zg
Dražen Šantić,veterani 7. GBr HV,
Dr. Mario Sošić, Pula
Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli
Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik,Knin
Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin
Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar
Zvonimir Zorić, žrtva komunizma
Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara.

Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odveženi u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačen i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOZ ORUŽJA

Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.

Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpane i neizmjereno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju. U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke
2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.

Moratorij 1- na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada

Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma

i danas izazivaju različita tumačenja i prijepore. Proteklih godinu i pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracije u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo – na uštrb toga da ta prava proiziđu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate odgovornost dijela srpske manjine za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru. Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNIŠTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smišljeno se zadržava postojeće stanje nesređenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvođenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolitičkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednačavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarom i Vukovarcima nadvije mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru

- neprocesuirani masakri hrvatskih policajca, zarobljenika i ranjenika, pojedinačna i grupna ubojstva, silovanja, divljačko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.

2. Nepriznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mučenja, ubojstva, silovanja)

3. Mukotržno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etničkog čišćenja, izbjegavanje pravosudnog procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnošću procesa

Sve navedeno usmjereno je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskrivljavanja i krivotvorenja istine o onome što se u Vukovaru događalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i „politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA

1. Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske

2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvođenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu

3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudski procesi koji su u tijeku.

Slučaj Pajičić i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerena prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

UMRO JE PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ

<http://hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-politika/34335-umro-prof-branimir-luksic>

<http://www.portaloko.hr/clanak/-preminuo-profesor-branimir-luksic-0/66721/>

<http://slobodnadalmacija.hr/Dalmacija/Splitzupanija/tabid/76/articleType/ArticleView/articleId/262992/Default.aspx>

U Splitu je u ponedjeljak u 80. godini života umro prof. dr. sc. Branimir Lukšić.

Branimir Lukšić bio je poznati pravni stručnjak, političar i publicist, a za mnoge je i jedan od najistaknutijih hrvatskih intelektualaca kršćanskoga nadahnuća. Član je Hrvatskog filozofskog društva i Hrvatskog udruženja za pomorsko pravo

Životopis

Rodio se je u Splitu. Pravo je studirao u Zagrebu gdje je diplomirao 1959. godine. Magistrirao je 1967. a doktorirao 1974. godine. Studirao je filozofiju na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

Višegodišnji je profesor trgovačkog prava na Ekonomskom fakultetu u Splitu od 1986. sve do odlaska u mirovinu i Pravnom fakultetu Sveučilišta u Mostaru.

Politička karijera

Političar je koji je svoju političku djelatnost obnašao na nižim jedinicama lokalne samouprave - grada i županije. Bio je splitski gradski vijećnik 1990-ih. Obnašao je dužnost župana županije Splitsko-dalmatinske od 1997. do 2003. godine kao član HDZ-a.

Jednom je bio HDZ-ovim kandidatom za Sabor (izbori 2000.). 2001. je na lokalnim izborima bio nositelj zajedničke liste Hrvatskog bloka (HDZ, HKDU, HČSP, HDRS, HDD i SHP) za županijsku skupštinu Splitsko-dalmatinske županije.

Za vremena kad je Ivo Sanader 2003. i njemu poslušna garnitura napravila čistku uklanjajući konzervativne političare, prof. Lukšić je upao u nemilost te garniture koja je to sprovodila, a javnosti je bilo

prikazivano kao europeiziranje HDZ-a i pretvaranje HDZ-a u stranku desnog centra. Branimir Lukšić je tada političkim trgovinama i unutarstranačkim podvalama smijenjen s mjesta župana.

Stoga je već za izbore 2003. bio kandidatom koalicije Hrvatski blok-Hrvatski istinski preporod (2. na listi HIP-a u 9. izbornoj jedinici).

Bio je 2. na HČSP-ovoj kandidatskoj listi 10. izborne jedinice na izborima za saborske zastupnike 2007. godine.

Od 2007. je godine članom Hrvatskog plemićkog zbora. Od 15. ožujka 2008. revizorom je Hrvatskog plemićkog zbora Južne Hrvatske.

Kolumnistička karijera

1990-ih je pisao kolumne za Slobodnu Dalmaciju. Poslije je pisao članke za časopis Fokus, Hrvatski fokus, internetski portal Hrvatskog kulturnog vijeća i druge. Piše o aktualnim političkim pitanjima, odnosu kršćanskih vjernika i politike, odnosu Crkve i države, hrvatskoj povijesti i dr.

Članke je objavio u Crkvi u svijetu, Radovi - Sveučilište u Splitu, Zborniku radova Pravnog fakulteta u Splitu, Synthesis philosophica, Zakonitosti, Uporednom pomorskom pravu, Političkoj misli, Pravu i porezima, Hrvatskim obzorjima iz Splita, Filozofskim istraživanjima, Našem moru iz Dubrovnika, Pomorskom zborniku, Pasijskoj baštini, te Zborniku radova Više ekonomske škole u Splitu (čijim je bio gl. i odg. urednikom).

Djela

- Tegljenje u pomorskom pravu i pravu unutrašnje plovidbe, 1976.
- Pravo i etika: odnos bitka i vrijednosti, 1995.
- Svjedok (ne)vremena, 1998.
- Trgovačko pravo, 2000. (2001., 2002., 2003.) (sveučilišni udžbenik)
- Nedovršena Hrvatska, 2008.

Posljednji ispraćaj prof. Lukšića će biti utorak, 4. studenog 2014., s početkom u 12 sati na groblju Lovrinac. Sveta misa zadušnica službit će se u 14 sati u Crkvi svetog Josipa na Sukošanskoj ulici.

Dragi prijatelju, dragi Branimire,

**Veliko Ti hvala na svemu sto si dao našoj domovini i društvu.
Počivao u miru Božjem! Neka Ti je laka hrvatska zemlja!**

Sućut obitelji dragog nam Branimira.
Josip Pečarić s obitelji

Dragovoljac.com, 04. 11. 2014.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**TREĆA JAVNA SJEDNICA HRVATSKOG
NACIONALNOG ETIČKOG SUDIŠTA**

O medijima u RH sve govori činjenica da na Trećoj javnoj sjednici Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta njih nije bilo. Zato se o samoj sjednici s priopćenjem javnosti obratio sam predsjednik HNES-a profesor emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović:

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

e-mail: eticko.sudiste@gmail.com

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST (18. 4. 2015.)

(Etička osuda: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac)

U Zagrebu je u prepunoj Maloj dvorani KD Vatroslav Lisinski održana Treća javna sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, na kojoj su donesene Odluke kojima su Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac etički osuđeni za veleizdaju hrvatskih nacionalnih

interesa. Dispozitiv Odluke o etičkoj osudi Milorada Pupovca pročitao je Nenad Vlahović, predsjednik Srpske pravedne stranke u Republici Hrvatskoj i pri tome ukazao na samu suštinu problema koje Milorad Pupovac i njegovi istomišljenici stvaraju u hrvatskom javnom i političkom životu. Oduševljeni takvim javnim govorom čelnika javnosti posve nepoznate političke stranke, koja u Republici Hrvatskoj okuplja pripadnike srpske zajednice, svi su u prenapučenoj dvorani ustali na noge te s dugim pljeskom pozdravili gospodina Nenada Vlahovića.

Pored toga, na sjednici su i obrazložene podignute etičke optužbe protiv Zorana Milanovića, Budimira Lončara, Vesne Teršelić i Carla Bildta te su istodobno javno pozvani da aktivno sudjeluju u postupku svoje obrane. Odluka o etičkim osudama za ove etički optužene osobe očekuje se do kraja godine.

Počasni gosti bili su predstavnici Udruge 100 – postotnih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata odnosno hrvatskih branitelja iz Savske 66, Udruge udovica poginulih hrvatskih branitelja te Stožera za obranu hrvatskog Vukovara. Pozdrave i potporu Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu uputili su brojni Hrvati iz zemlje i svijeta. Izdvajamo pismo potpore predsjednika Hrvatske demokratske zajednice gospodina Tomislava Karamarka kao i poruke s potporama europskih parlamentaraca Ruže Tomašić i Davora Stiera.

Najavljene su tematski specijalizirane konferencije o kulturocidu, kao obliku uništavanja hrvatskog identiteta te jugoslavenskom komunističkom totalitarizmu odnosno odgovornosti diktatora i ratnog zločinca Josipa Broza Tita, a koje će se održati uoči obilježavanja 70. obljetnice Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, u kojem djeluje više od trideset akademika, profesora, odvjetnika, pravnika, književnika, istraživača i predstavnika domoljubnih udruga, predstavilo je i svoju drugu knjigu *Hrvatske veleizdaje II.* U knjizi su objavljene sve do sada donesene etičke osude i podignute etičke optužbe s obrazloženjima

uključujući i etičku osudu Ive Josipovića za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa donesenu krajem prošle godine.

Unatoč prekršajnoj prijavi, ovu sjednicu ipak nije zasjenila policija, a koja je intervenirala na poziv osoblja Koncertne dvorane nakon što je mnoštvo ljudi ostalo ispred ulaznih vrata. Pokušaj zabrane ulaska u dvoranu, osoblje opravdava prevelikom zainteresiranošću javnosti i sigurnosnim razlozima.

U zagrebu, 19. travnja 2015.

PREDSJEDNIK HNES-a

Dr. sc. Zvonimir Šeparović, v. r.

Nije bilo medija, ali je bilo ljudi. Bilo ih je toliko da je Mala dvorana u Lisinskom u potpunosti opravdala svoje ime. Doista je bila premala, pa puno ljudi koji su po kišnom vremenu ipak došli u Lisinski nisu mogli ući u dvoranu. Srećom, snimak sjednice načinio je, po običaju, neumorni Oskar Šarunić:

<https://www.youtube.com/watch?v=zYbE9K1dQE4>

Naravno, ne smijemo biti nepravedni prema hrvatskim državotvornim portalima. Oni su pisali o sjednici, Npr. Portal HKV-a:

<http://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/20142-eticko-sudiste-osudeni-mesic-pusic-i-pupovac.html>

Nisam slučajno spomenuo samo taj portal. Na njemu je Karolina Mueller opisala sjednicu na doista izuzetan način:

Hvaljen Isus i Marija,

čula sam jučer u Lisinskom,

izrekla je Bartolić, predstavnica Udruge udovica Domovinskog rata, što je odjeknulo jer zagrajali su sudionici skupa na kojem se etički sudilo veleizdajnicima. Pozdravila je tako i Nada Prkačin na

predstavljanju svoga filma "In odium fidei" u Širokom Brijegu, vidjela ovdje na portalu, i moje bake i djedovi tako su govorili...

Kiša je padala jučer u Zagrebu i ja zakasnila, a u Lisinskom me dočekala gužva na vratima Male dvorane, i nije bilo nade da ću ući, srećom su zakasnila i dva poznata lika, Iljkić i Tomislav Josić koji su morali ući. I onda sam se ja lijepo njima prikorpala i sretno dospjela negdje na sredinu dvorane gdje sam se morala izvaliti, u punoj opremi, na pod. Tako sam pratila događaj, s poda, iako nisam uopće primijetila jer je bilo zanimljivo.

Vodio je Šeparović, čitao pozdravna pisma nekih ljudi iz Australije, Kanade, Berlina... Karamarko se ispričao da ne može doći, javio se Slobodan Novak, pismeno blagoslovio skup biskup Košić (Pozaić?, JP)...

Onda su krenuli čitati optužnicu Mesiću, to je dramatično pročitao B. Alić.

Protiv Bude Lončara, ovaj put su rekli poimence koga je ubio u Preku, on je bio oznaš (tako bi mogli odraditi i lustraciju, napisati knjigu koja će kolati, kad dođe zgodan čas, pomesti udbaše).

Doznali smo da je 900 stanovnika mjesta Preko, gdje se zločinački lik rodio, potpisalo peticiju da je nepoželjan u tom mjestu. A meni je tata pričao da su Lončaru 90-te namazali rodnu kuću drekom i tako izrazili osjećaje. Prečesto, jadan naš narod, radi krepanog sudstva mora posegnuti za tim smrdljivim sredstvima. Mislim da je tu optužnicu čitao Hodak.

Pusićkinu optužnicu je čitala Bartolić, mislim. Bile su dvije žene, Bartolić i Nekić. Moram reći da žene svemu daju poseban ton, sami njihovi glasovi su osvježanje u ovim turobnim vremenima političke prevlasti, nažalost, nesposobnoga muškoga roda.

Ne znam više tko je čitao protiv Teršelič. Za nju su rekli da je NEPOŽELJNA u Hrvatskoj. Mislim da je Ante Beljo čitao protiv Carla Bildta. I taj je NEPOŽELJAN. Ima vikendicu na Korčuli pa mu mnogi imaju prilike poći viknuti da je nepoželjan, ili izraziti osjećaje kao u Preku.

Na skupu se dogodila senzacija. Neki Nenad Vlahović je pročitao optužnicu protiv Pupovca. Rekao je da je on predstavnik "Srpske prave stranke" i onda....svašta nevjerovatnoga rekao, što je zapravo trebalo sva ova stoljeća biti vjerojatno, ali radi utjecaja stranih sila stalno se protezala ta nesreća da su Srbi protiv nas Hrvata.

Ljudi su se digli i dugo mu pljeskali.

Čovjek je govorio nadahnuto.

Šeparović se izljubio s njim na kraju i sve je zapravo izgledalo kao znanstvena fantastika. Ja ne poznajem normalnog Srbina tj. pravoslavca. Iako ih sigurno ima u Hrvatskoj. Ali da bi baš tako mislio i govorio kao Vlahović? Netko je viknuo – Kod Bujanca... valjda da dođe u emisiju i da ga svi čuju.

Šeparović je rekao da se s Vlahovićem događa ono što je Tesla rekao – da je on Hrvat pravoslavne vjere.

Nadam se jako da je to sve tako. A zašto ne bi bilo?

Moraju i pravoslavci jednom mirno živjeti u Hrvatskoj.

Pa su optužili Nulanovića. Sve ono što je taj nesposobnjaković "napravio" su nabrojili. Doduše ne znam kako su okarakterizirali to što je taj nulanović napravio, je li veleizdaja ili...

Skupu se obratio Iljkić, Josić....

Šeparović je poveo skandiranje – Vukovar! Vukovar! Moj Bože kako je bilo lijepo! Kako smo se liječili dva sata.

Ante Beljo je govorio.... Nekić je govorila što će obraditi sljedeći put, mislim kulturocid, optužit će ustanove i institucije, jedan je najavio skup o zločincu Titu, mislim Nikola Debelić, svi su nešto pročitali, ali se ne mogu sjetiti baš tko što i kojim redoslijedom govorio.

Što je još bilo? Pjevao je 100% invalid Domovinskog rata – Iz moje krvi raste trava.

Onda je nastupio Tomac koji je održao vatreni govor, al je prije plakao nad tom pjesmom i zaželio da Hrvatska bude sretna. Kazao je da će biti, al da prvo moramo odglasati pametno.

Svi su plakali, čak je i debeljuškasta fotografkinja, koja se muvala naokolo po pozornici, brisala suze. Na pozornici na podu je sjedila Ozana Bašić.

Jel ono Ozana? – pitao me jedan do mene. Svi znaju Ozanu.

Mala dvorana KD Vatroslav Lisinski bila je puna ljudi (....) Njih stalno srećem na hrvatskim skupovima. I da nema njih....ne znam što bi bilo s nama... Neki djedice su se dizali i gromkim glasom nešto zapitkivali i izjavljivali, drugi su ih stišavali.

Koliko naš narod želi govoriti, držati govorancije, koliko smo se mi hrvatski likovi sami informirali u tišini svoga doma, anonimni, i sad bismo samo željeli održati neki naš maljušni govorčić, o tome što mi zamo, bar na tv kad nazovemo, ali ne... ne daju nam.... :)

Nekoj ženi je zazvonio mobitel i ona se opušteno s nekim dogovarala i govorila kako još malo pa je skup gotov....ha, ha, ha...

A imali smo i incident. Koji će u novinama biti okarakteriziran kao ustaški, ako se usude izvijestiti o suđenju za veleizdaju čitavom današnjem vodstvu Hrvatske.

Toga nema na svijetu, ovo je povijesni čin, da se optuži čitavo vodstvo jedne države, rekao je Šeparović. Zaista!

Neki je čovjek počeo glasno govoriti usred govorancija i počeo spominjati policiju. Onda su ga počeli stišavati s pozornice. Tajnik je izašao van i tek na kraju objasnio narodu, da nije radila ventilacija u dvorani, ljudi su otvarali vrata, a čuvari i garderobijeri su uporno zatvarali vrata, valjda su nas htjeli ugušiti, rekao je tajnik, kojemu sam zaboravila ime. Onda su ovi pozvali policiju koje je bila "dobrohotna" pa nisu ništa poduzeli. Molim te?!

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Oprostite što sam se ovako naložila, ali Saga je htjela da idem, pa sam išla iako mi se nije išlo. Sreća da sam poslušala jer bilo je za sjećanje.

Hvaljen Isus i Marija....

S druge strane i g. Gojmir Milat mi je na veoma originalan način komentirao tu sjednicu. Poslao mi je svoju pjesmu:

"Imamo svoj/u (Bankomat) Hrvatsku"

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Hrvatsku kakvu ste sanjali.
Da, upravo takvu ste sanjali.
Raseljenu, oglođanu,
bijednu i poniženu!

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Sanjali ste bankomat,
snovi vam se ispunili.
Hrvatsku ste pretvorili,
u svoj osobni bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ljubite je i grlite, ma da,
to je vaša Hrvatska!
Tko da je ne ljubi, ne grli,
kad je tako darežljiva.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ona je, vaš osobni bankomat.
Celofan je jako dobar,
nepropustan materijal.
Služite se jako dobro njime,
da sakrijete od očiju puka, bankomat.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Poradi bankomata,
vi izvrćete aktualne teme.
Tražite krivca za sve današnje teme.
Gle čuda, uvijek, ama baš uvijek,
nađete dežurnog krivca.
Dežurnog krivca za sve nastale probleme.
A tkoga drugog, već onog što vam puškom,
devedesetih osigurali udobne fotelje.

Da vi imate svoju Hrvatsku!
Bilo bi vrlo zabavno,
jako, jako smiješno.
Kada za sve svoje problema,
ne biste režirali, dežurnog krivca.
Da vi imate svoju Hrvatsku!
Ta Hrvatska je,
vaš privatni bankomat!

Osobno sam posebno ponosan, a vjerujem i svi ostali članovi utemeljitelji HNES-s što je među nama i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak. Sjećam se osnivanja Sudišta. Ozana Bašić, koju spominje i Karolina u svom opisu sjednice, tada je uspjela nemoguće. Za njenu emisiju "Oluja" snimila je njegovu izjavu. Poznato je da akademik Novak ne voli javno nastupati. Nije da nije pokušao i tada, ali tko može odoljeti Ozani. Zbog bolesti akademik Novak nije nazočio ni ovoj našoj sjednici. Ali ona nije prošla bez njega. Poslao nam je slijedeće pismo:

Prva optužnica Etičkog suda protiv četvoro prononsiranih hrvatskih herostrata, zbog svoje čvrste utemeljenosti i preciznosti, sažeta je do same jezgre zločina, a istovremeno i sumarna, pa donekle i oskudna (gdje je Mesićevo sramotno cincarsko manipuliranje državnim tajnim arhivom?), ali je više nego dostatna da bi dozvala ruku pravde, da bi slabovidnima razbistrila vid, i da bi onima u kojih su

neki od obilježenih najpopularniji hrvatski političari – barem zaustavila glasačku ruku. U vakuumu između očiglednih činjenica i prosudba naivnih ljudi zjapi još jedan zastrašujući vakuum: šutnja države, letargija institucija, oportunistički misleći građana. U Beogradu se pišu memorandumi, u Novom Sadu prisvaja dubrovačka književnost, na pučkim tribinama prisvaja Vukovar, izcrtavaju se granice Velike Srbije. Neupućenim se našim državicima podmeće zagrebačko kukavičje jaje – Micićev hrvatožderski Zenit uz judin trostruki poljubac. Jer neki, da, pa i naši, imaju i treće lice. Gdje su hrvatske institucije, gdje osviješteni pojedinci? Gdje Ujedinjeni narodi, gdje Europska unija? Gdje rezolucije, deklaracije, štitoonoše i kišobrani? Zločinci mitingaše po Balkanu, igraju kolo s agresorima na Krimu. Mi ih podržavamo pred Europom. A u nas – branitelji su sami na poprištu, pod šatorom, njih se u Hrvatskoj tretira kao eksczesne i kapriciozne. Zločin je u Hrvatskoj prešućen, pa će, bojim se, i presuda Etičkog suda biti eksczesna.

Karolina je u svom komentaru spomenula i novu knjigu koju smo izdali:

Vani sam kupila knjigu Veleizdaje II. To je neka nesretna nadaljevanka kojoj se ne vidi kraja. Tko zna koliko će biti brojeva.

Moj zadatak je bio predstaviti tu knjigu. Evo kako je to izgledalo:

Predstavljanje knjige *Hrvatske Veleizdaje II.*

Knjiga *Hrvatske veleizdaje II.* / Josipović – Mesić – Milanović; Pusić – Pupovac – Lončar – Teršelić – Bildt sadrži sve etičke osude i optužbe koje su danas izložene na ovom skupu (ETIČKE OSUDE ZA VELEIZDAJU: Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac; ETIČKE OPTUŽBE ZA VELEIZDAJU: Zoran Milanović, Budimir Lončar, Vesna Teršelić i Karl Bildt; kao i *Kulturocid kao oblik uništavanja hrvatskog identiteta; Jugoslavenski komunistički totalitarizam i Titovo zatiranje hrvatskog roda i imena*). Knjiga sadrži i osudu bivšeg predsjednika Josipovića, koja je već dana u našoj prvoj knjižici. S obzirom da se radilo o knjižici mi smo u ovoj knjizi prenijeli sve što je bilo u njoj, ali su dani i tekstovi Josipa

Botterija Dinija: OBNOVITI SE ILI UMRIJETI! s predstavljanja te knjižice u Splitu u kome se Botteri prigodno sjetio pok. Branimira Lukšića, člana utemeljitelja HNES-a. i Zvonimira Hodaka: TUŽBA PROTIV IVE JOSIPOVIĆA ZA KLEVETU NA ŠTETU ZDRAVKA TOMCA I JOSIPA JURČEVIĆA, koja baca posebno svijetlo na naš rad. Naime, jedini odgovor koji je mogao naći bivši predsjednik na našu optužbu bile su sramotne uvrede na račun naših istaknutih članova. Zapravo to je bilo njegovo priznanje da ne može odgovoriti na našu optužbu, pa je prirodno slijedila i naša osuda.

Današnji Predsjednik Vlade, danas optužen za etičku veleizdaju, definirao je sve riječima: Mi ili oni! Doista Hrvatska je podijeljena na one koji su za jugoslavensku bolje reći srpsku Hrvatsku i nas koji smo za hrvatsku Hrvatsku. Slijedeći primjer nam sve kaže:

"U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od "29. novembra 2007.", koji je za Josipovića "slavan datum". Cvetičanin (srpski veleposlanik u RH, JP) će Josipoviću:

– *Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Rokvić kazavši da dio Hrvata u njedrima njeguje ustašku zmiju: 'Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!'*

– *Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamtit ću to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu!*

Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne?" Inače, sastanak su završili tako što je Josipović odsvirao ekselenciji: MARŠ NA DRINU!

Svojevremeno smo profesor Tomac i ja u našem poznatom otvorenom pismu naglasili kako *Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!* Treba naglasiti da je pred predsjedničke izbore na svoj način to isto govorila i Crkva u Hrvata. A danas to isto poručuje i naša predsjednica Kolinda Grabar Kitarović kada kaže:

Gospodinu Milanoviću poručujem da interese države stavi ispred vlastitih interesa i da počne obnašati odgovorno dužnost predsjednika Vlade prema svim građanima Hrvatske.

Naravno, nama je jasno da on i njemu slični to ne mogu poslušati jer njihov interes je jugoslavenska tj. srpska Hrvatska, a to je ono što i čini njihovu politiku veleizdajničkom.

Svoju mržnju prema narodu i državi koja ih i dovodi do veleizdaje pogotovo ne mogu sakriti kada su u pitanju oni koji su najzaslužniji što imamo državu – hrvatski branitelji. Vidimo koliko mržnju otvoreno pokazuju prema Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara i stopostotnim ratnim invalidima iz šatora u Savskoj 66. Pa i u najnovijem Hrvatskom tjedniku imate članak Tomislava Držića o tome kako je Vlada RH agresore izjednačila s braniteljima.

A da stvar bude još gora, zbog slučaja hrvatskog stradalnika Veljka Marića (s pravom Ivica Marijačić naslovljava svoju kolumnu u najnovijem Hrvatskom tjedniku Bijeda države u slučaju Veljka Marića; <http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20137-i-marijacic-bijeda-drzave-u-slucaju-veljka-marica.html>) napisao sam dva otvorena pisma Predsjednici RH upozoravajući na fašistički karakter velikosrpske agresije na Hrvatsku, kao što je to nedavno u Bujici učinio i prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Osim jednog ili dva portala nitko se nije usudio objaviti pisma! Dodajmo tome da sam također upozorio i kako su istinski antifašisti upravo hrvatski branitelji koji su se suprotstavili tom fašizmu i pobijedili ga. Potpuno je u pravu Marko Curać kada u najnovijem Hrvatskom tjedniku za mogući susret Predsjednice s Predsjednikom Srbije kaže: najbolje je da se on uopće ne dogodi ako ne bude rezultirao spasom za zatočenoga hrvatskog branitelja Veljka Marića.

Naši branitelji su istinska SAVJEST našeg naroda i naše države. Smiješno je kada osuđeni veleizdajnik Josipović tvrdi da je to danas optužena ravnateljica "Dokumente". Još smješnije je kada se zna kako ta ista "Dokumenta" radi po njegovim uputama, pa je – zapravo – on za samog sebe rekao da je savjest naroda čije ime ne voli ni izgovoriti. Vjerovali ili ne: VELEIZDAJNICI KAO SAVJEST NARODA!

Ne dvojim da će glavni mediji prešutjeti i ovu knjigu i današnje optužbe i osude. Međutim, znamo da istinu ne mogu sakriti. Uostalom članovi HNES-a predsjednik Zvonimir Šeparović, i članovi predsjedništva Zvonimir Hodak, Josip Jurčević, Željko Olujčić, Zdravko Tomac a i drugi stalno sudjeluju u najgledanijim emisijama lokalnih televizija, pišu za državotvorne novine i portale, a često ih pozivaju da komentiraju razne događaje.

Zato ne dvojim da će osude i optužbe koje su dane u ovoj knjizi i sama knjiga odigrati veliku ulogu u sljedećem razdoblju u kojem trebamo osigurati da Hrvatsku ponovno vode ljudi koje vole ovu državu i hrvatski narod!

HVALA!

Poslije sastanka mi je jedan prijatelj rekao da je pokušao pronaći odakle su u 7Dnevno prenijeli spomenuti razgovor između srpskog veleposlanika i Josipovića. Pogledao je u Cvetićaninovoj knjizi i taj dio nije našao. Zapravo, u cijeloj priči to nije ni bitno. Sama priča pogađa u bit Josipovićeve sudjelovanja u realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2. 7Dnevno je veoma čitani tjednik, a priča je tiskana u jeku predsjedničke kampanje. I nije demantirana! Vjerojatno zato što se i samom Josipoviću sviđjela. A kada se sviđa i njemu i meni, zašto je ne bi navodili kad god je to moguće.

Glas Brotnja, 20. 4. 2015.

Kamenjar.com, 20. 4. 2015.

LUKŠIĆ NA PORTALU HKV-A

Bleiburg - mrlja na britanskoj savjesti

04. lipnja 2007.

DR. BRANIMIR LUKŠIĆ: BLEIBURG - MRLJA NA BRITANSKOJ SAVJESTI

Četvrtoga svibnja 1945. započeo je egzodus velikoga dijela hrvatskih oružanih snaga i hrvatskog pučanstva prema zapadu da bi se predali saveznicima pred nastupajućim partizansko-komunističkim snagama. Prema britanskom vojnom arhivu (War Office 1704465) kod Bleiburga na austrijsko-jugoslavenskoj granici primicalo se ukupno 200.000 hrvatskih vojnika koji su štitili i pratili oko 500.000 civilnog pučanstva koje se htjelo prebaciti na englesko područje, da bi se predali i stavili pod britansku zaštitu. Ovaj dio hrvatskoga masovnog egzodusa pristigao je na Loibaško polje pred Bleiburgom u popodnevним satima 14. svibnja gdje je zapovjedništvo HOS-a na čelu s generalom Herenčićem stupilo u kontakt sa zapovjedništvom

tamošnje britanske postrojbe i izjavilo da su došli predati se britanskoj vojsci i staviti pod njihovu zaštitu civilno pučanstvo.

Što se dogodilo na Bleiburgu 14, 15. i 16. svibnja 1945?

Britanski zapovjednik je rekao da je obaviješten o hrvatskom dolasku, da će sutra Hrvati moći krenuti dalje prema zapadu i da mogu zadržati svoje oružje. Međutim, sutradan 15. svibnja cijela se situacija na terenu izmijenila. Do obrata je došlo nakon što je politički savjetnik vrhovnog savezničkog zapovjednika za Sredozemlje feldmaršala Harolda Alexandera, sa sjedištem u Caserti kraj Napulja, Harold MacMillan, izravno odgovoran predsjedniku britanske vlade Winstonu Churchill, 13. svibnja 1945. u Klagenfurtu usmeno naredio zapovjedniku 5. korpusa britanske 8. armije generalu Charlesu Keightleyu da "velik broj otpadničkih jugoslavenskih trupa, izuzevši četnike, izruči jugoslavenskim partizanima". Ta je zapovijed bila u suprotnosti sa obećanjem koje je dao feldmaršal Alexander da će saveznici primiti u zarobljeništvo hrvatske vojnike nakon što ovi njima predaju svoje oružje. To je obećanje dao Alexander predstavniku Svete Stolice kada je papa Pio XII, zamoljen od kardinala Stepinca, intervenirao kod savezničkog zapovjednika da spasi hrvatski narod u bijegu.

Da je nakana zapovjedništva partizanske vojske bila spriječiti predaju hrvatskih izbjeglica saveznicima, svjedoči i slijedeći brzozav Josipa Broza Tita kao vrhovnog zapovjednika te vojske, koji je on poslao kao zapovijed 13. svibnja 1945. godine, dakle **nakon završetka rata**. Taj brzozav glasi: "Treća armija izvještava da se na prostoru Konjice-Šoštanj prema Dravogradu nalazi grupa ustaša i nešto četnika, ukupno preko 50.000 ljudi. S njima se nalaze Pavelić, Maček, hrvatska vlada i veliki broj zlikovaca. Pokušavaju preko Dravograda predati se Englezima. Jedna Kostina divizija drži prostoriju Neravosinrodo, a druga je kod Šentilja presjekla cestu Velenje i Dravograd. Treba da najhitnije krenete sa vašim snagama iz rajona Celja pravcem Šoštanj-Slovenj Gradec, kako bi koncentrirali napad na **uništenje** ove grupe. Tito." (Izvornik toga brzozava nalazi se u "Vojno-istorijskom institutu" u Beogradu). Dodajmo tome izjavu Titova generala Koste Nađa, čija je treća

armija bila odgovorna za sudbinu hrvatskih vojnika i civila koje je britanska vojska u Austriji predala Titovim partizanima. U beogradskom tjedniku "Reporter" od 13. siječnja 1985. (str. 26) Nađ izjavljuje da je 150.000 protivnika vlasti palo u njegove ruke i da "prirodno, na kraju smo ih likvidirali". Nađ dodaje da je odmah javio Titu o ovom "uspjehu" i da je to bio "zadnji ratni izvještaj u Drugom svjetskom ratu".

Pregovori na Bleiburgu

Zapovjednik 8. britanske armije koja je okupirala te dijelove Austrije bio je general sir Richard McCreery, a zapovjednik britanskog 5. korpusa bio je general Charles Keightley. Dvije hrvatske armije, koje su se sa civilnim pučanstvom povlačile prema britanskim trupama u Austriji, imale su 13. svibnja 1945. godine 17 divizija (više od 200.000 ljudi). U 9 sati 14. 5. 1945. hrvatski časnik za vezu židovskog podrijetla Deutsch-Maceljski ponudio je Britancima predaju tih dviju hrvatskih armija zajedno sa civilnim pučanstvom. Treba napomenuti da je Drugi svjetski rat već bio završen. Britanci su otezali s pregovorima, sve dok Titov pregovarač komesar Milan Basta i britanski pregovarač brigadir Patrick Scott nisu uspjeli prevariti i prijetnjama prisiliti generala Herenčića da hrvatska vojska položi svoje oružje i da podigne bijele zastave predaje. Predaja komunistima je započela 15. svibnja u 16 sati. Time je zapovijed MacMillana i Harolda Alexandera o izručenju Hrvata Titovim komunistima bila izvršena.

Da britansko vjerolomstvo bude još veće, feldmaršal Alexander šalje Titu strogo povjerljiv brzojav 16. svibnja, dakle dan nakon predaje Hrvata jugoslavenskim komunistima, da bi Britanci željeli predati hrvatske zarobljenike Titu i pita Tita slaže li se on s tim prijedlogom. Tito mu odgovara 17. svibnja da je primio njegov brzojav o ponudi predaje 200.000 "Jugoslavena", i da se sa zahvalnošću slaže s tim prijedlogom. Sve se to događa nakon što su Hrvati već bili predani Titovim komunistima i mnogi od njih već pobijeni.

Krvavi 15. svibnja

Što se pak događalo na sam dan predaje, 15. svibnja 1945? Kada su nakon polaganja hrvatskog oružja Titovi partizani bili sigurni da se njihove žrtve više ne mogu braniti i da Britanci ne namjeravaju intervenirati (Britanci su, naime, zaprijetili da će bombardirati hrvatsku vojsku i civile ako odmah ne polože oružje), partizanski komesar Milan Basta, lički Srbin, izdao je zapovijed. Što je nakon toga uslijedilo mogu opisati samo oni koji su bili nazočni tom apokaliptičkom klanju. Evo svjedočanstva jednog očevica: "Muškarci, žene i djeca padali su u svežnjevima dok su partizani kosili svojim mitraljezima lijevo-desno po otvorenome polju. Vrlo brzo je toliko ljudi bilo pobijeno da su se partizani usudili spustiti među preživjele pa su ih s vidljivom nasladom stali na smrt tući, udarati čizmama i probadati bajunetama." (Izjava očevica Teda Pavića u knjizi "The minister and the massacres" Nikolaja Tolstoja, London 1986, str. 104.)

Kada je 16. svibnja bio dovršen pokolj na Bleiburgu, preostala masa razoružanih i prestravljenih Hrvata bila je gonjena u Jugoslaviju prema stratištima Kočevskog roga i dalje u kolonama smrti na "križni put".

Stratište Kočevski rog

Slovenac Franc Perme u svojoj dokumentarnoj knjizi "Prešućeni grobovi i njihove žrtve" dokazuje da je u prvim danima nakon završetka Drugoga svjetskog rata samo na području Slovenije, dakle izvan austrijskog Bleiburga, pobijeno 189.000 Hrvata, i daljnjih 144.500 Hrvata da je pobijeno u kolonama "križnoga puta" od slovensko-hrvatske do rumunjske granice. Što se pak tiče Kočevskog roga, "Slobodna Dalmacija" od 12. rujna 1999. donosi izjavu Alberta Svetine, prvoga partijskog sekretara zloglasne Ozne (poslije Udbe) za Sloveniju od 1944. do svibnja 1945, koji je posvjedočio da su na Kočevskom rogu komunisti pobili najmanje 40.000 osoba, muškaraca, žena i djece.

Prema izjavi jednog očevica, mladog partizana, pripadnika 11. dalmatinske brigade, za vrijeme njegova boravka od 8 dana na Kočevlju 30-40 tisuća zarobljenika bilo je zaklano i bačeno u dvije obližnje planinske gudure. Prema svjedočenju slovenskog referenta

Ozne Zdenka Zavadlava, na Kočevskom rogu se osobito u klanju Hrvata isticala grupa na čelu sa Simom Dubajićem. Zavadlav kaže da je naredba da treba ubijati neprijatelje bez suđenja stigla sa samoga vrha, jer da revolucija još traje. (Nedjeljni jutarnji od 25. 5. 2003.) Napomenimo da je britanski general Keightley također predao Titu 24. 5. 1945. i one Hrvate koji su bili smješteni kao izbjeglice u kampu Viktring u Austriji. Vjerojatno nakon saznanja za masovna smaknuća i masakre koje je počinila nad izručenim Hrvatima Titova vojska, feldmaršal Alexander izdaje zapovijed 4. lipnja 1945. o tzv. "novoj armijskoj politici glede Jugoslavena koja se odmah mora primijeniti, u kojoj naređuje da se ni jedan Jugoslaven na smije vratiti u Jugoslaviju ili biti izručen jugoslavenskim trupama protiv svoje volje, i da će svi oni Jugoslaveni koji su nosili oružje protiv Tita biti tretirani kao osoblje koje se predalo i poslani u kamp Viktring u Austriji. No, za mnoge navodne Jugoslavene, vojnike i civile, ta je Alexanderova griznja savjesti došla prekasno.

Kršenje ženevske konvencije

Čin britanskih zapovjednika u izručenju na Bleiburgu hrvatske vojske i civila koji su im se predali skoro nema presedana u povijesti civiliziranih naroda i protivan je svim propisima međunarodnog konvencijskog i običajnog ratnog prava. Činom predaje na Bleiburgu hrvatska se je vojska našla u statusu ratnih zarobljenika Velike Britanije, a hrvatski civili u statusu tražitelja azila, pa su stoga nastala uzajamna prava i obveze koje predviđa međunarodno pravno. Ti su odnosi osobito regulirani ženevskom konvencijom od 27. 7. 1929. godine "O postupanju s ratnim zarobljenicima" koju je, među ostalima, potpisala i Velika Britanija te ostali sudionici Drugoga svjetskog rata. U siječnju 1943. toj je konvenciji pristupila i Nezavisna Država Hrvatska putem za to mjerodavnog savezničkog vijeća Švicarske. Sukladno propisima te konvencije Velika Britanija je bila dužna brinuti se za životnu sigurnost svojih hrvatskih ratnih zarobljenika, zaštititi ih protiv nasilnih čina (čl. 2) i smjestiti u krajeve dostatno udaljene od područja borbe da budu izvan pogibelji (čl. 7). Ne stoji eventualni prigovor da Velika Britanija nije imala spomenutu obvezu jer da ona nije formalno priznavala Nezavisnu

Državu Hrvatsku, jer je Velika Britanija bila propisno obaviještena o pristupanju Nezavisne Države Hrvatske toj konvenciji, na temelju čega je za nju nastala bezuvjetna međunarodnopravna obveza prema zarobljenim vojnicima te države.

Velika Britanija bi se možda mogla poslužiti jednom drugom okolnošću u opravdanju svoga čina izručenja predanih Hrvata Titovim partizanima. Citirana je ženevska konvencija bila donekle jednostrano izmijenjena odlukama koje su tijekom rata donijele četiri velesile, SAD, Velika Britanija, Sovjetska Rusija i Francuska. Prema tim izmjenama, tzv. ratni krivci, koji bi se mogli naći među ratnim zarobljenicima, mogli bi se izručiti za suđenje i kažnjavanje svakoj savezničkoj državi koja bi to zatražila. Nakon završetka rata, 8. kolovoza 1945. godine, SAD, Velika Britanija, Sovjetska Rusija i Francuska u Londonu su sklopile "Sporazum o postupku i kažnjavanju glavnih ratnih krivaca Osovine", uz koji je donesen i statut. Tome sporazumu je kasnije pristupila i Titova Jugoslavija. Sporazumom je uspostavljen "Međunarodni vojni tribunal" da sudi onim ratnim krivcima "čiji se delikti ne mogu lokalizirati na pojedine zemlje" (čl. 1). Taj je londonski statut za "Međunarodni vojni tribunal" kasnije u ožujku 1947. godine odobrila i opća skupština UN.

Komunisti likvidirali sumnjive

No, ni ta izlika nije održiva. Ponajprije, u času kada je hrvatska vojska bila izručena Titovim partizanima (sredina svibnja 1945) nije još bio sklopljen spomenuti londonski sporazum, niti je nastupila bilo koja okolnost koja bi derogirala odredbe ženevske konvencije iz 1929. godine o postupanju s ratnim zarobljenicima. Osim toga, Velika Britanija nije izručila Titovim komunistima pojedine osobe za koje je postojala sumnja da su tzv. ratni krivci, nego je ekstradirala sve hrvatske ratne zarobljenike i zajedno s njima civilno pučanstvo koje je tražilo azil pred jugoslavenskim komunistima.

Da su Englezi i prije izručenja na Bleiburgu znali da Titovi komunisti ubijaju sve one za koje misle da će biti zapreka njihovoj apsolutnoj vladavini, svjedoči, među ostalim, i izvješće koje je engleski veleposlanik u Vatikanu poslao svome ministru vanjskih poslova

Anthonyju Edenu 11. svibnja 1945, dakle četiri dana prije blajburškog izručenja Hrvata. U izvješću stoji i sljedeće: "Ubrzo nakon okupacije svakog grada i sela partizani su uveli strašnu diktaturu komunističke partije. Počeli su s likvidacijom svih sumnjivih elemenata, ili onih koji su im se činili dovoljno sumnjivima." U tome izvješću od 16 stranica britanski veleposlanik opisuje pokolje u Dubrovniku, Metkoviću, Ljubuškom, Makarskoj, Mostaru, Širokom Brijegu i Sinju. Veleposlanik navodi da su ta ubijanja bez suđenja i presude bila unaprijed planirana ("Hrvatsko slovo" od 1. 12. 2006). Pa ipak, nepuna četiri dana nakon toga saznanja Britanci na Bleiburgu šalju hrvatske zarobljenike i azilante Titovim partizanima u sigurnu smrt.

Učinjen je genocid

Prema konvenciji o genocidu iz 1948. godine, genocid se sastoji u napadu na određenu rasu, naciju, etničku ili vjersku skupinu s namjerom da se ona eliminira ili smanji u broju, ubijajući ili ozbiljno ranjavajući znatan broj njezinih članova ili pristaša, ili izlažući ih uvjetima za koje se računa da će uništiti ili smanjiti taj kolektivni entitet. Za zločin genocida je, dakle, potreban zločinački čin (*actus reus*) i zločinačka namjera (*mens rea*) da se ljudi unište baš kao pripadnici (među ostalim) određena naroda. A to se upravo dogodilo na Bleiburgu, Kočevlju, "križnome putu", Macelju i mnogim drugim dosada otkrivenim i neotkrivenim masovnim stratištima diljem naše zemlje.

Glas Koncila

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/927-bleiburg-mrlja-na-britanskoj-savjesti.html>

Komunizam i fašizam – jednojajčani blizanci

25. lipnja 2008.

KOMUNIZAM I FAŠIZAM – JEDNOJAJČANI BLIZANCI

Poticaj su mi za ovu temu dale izjave nekih političara u Hrvatskoj, koji u zadnje vrijeme opetovano tvrde, da je marksistički komunizam sličan antifašizmu, da on nije totalitaran ni zločinački u svojoj ideologiji, da su mu samo njegove «devijacije» negativne, te da je za mnoge sadašnje probleme u hrvatskome društvu odgovoran „tuđmanizam“. U ovom izlaganju odgovorit ću na slijedeća pitanja:

- po čemu je neki režim totalitaran?
- Je li marksistički komunizam u svojoj biti, ili tek kao devijacija totalitaran i zločinački?
- Koje su zajedničke crte fašizma, nacizma i komunizma?
- Što se podrazumijeva pod izrazom „tuđmanizam“?
- Je li nužno potrebno «dekomunizirati» Hrvatsku ?

1. Što je totalitarizam?

Totalitarizam je oblik političke vlasti koji se razlikuje od autoritarizma, autokracije, despotizma, apsolutizma, diktature i tiranije u tome, što ispunjava slijedeće preduvjete: (a) postojanje službene ideologije, koja želi potpuno prožeti unutarnji i vanjski život čovjeka, (b) postojanje jedne jedine partije koja je potpuno predana toj ideologiji, i kojoj je na čelu partijska oligarhija, obično sa vođom kao diktatorom, (c) potpuno razgranat teroristički policijski aparat, (d) monopolistička kontrola nad (i) masovnim medijima, (ii) svim organizacijama, društvenim, političkim, pravnim, kulturnim, gospodarskim, (iii) naoružanjem, vojskom i sredstvima prisile (Friedrich/Brzezinski). Stoga su tipični za totalitarni režim tzv. «delikt mišljenja», brisanje granice između onoga što je politički ispravno i onoga što je istinito, i totalna politizacija i ideologizacija društva. Između totalitarizma i autoritarizma nije presudna količina primjene prisile, nego koja se

prisila smije primijeniti. Pojednostavljeno rečeno, autoritarizam traži poslušnost u vanjskom ponašanju, traži tijelo, dok totalitarizam traži i tijelo i dušu. On traži preobražaj u «novoga čovjeka» i u «novo društvo». No, totalitaristički režim može osvojiti dušu podanika i tako, da je vanjska prisila nepotrebna ili potpuno «mlaka».

Obično se među totalitarizme ubrajaju talijanski fašizam, njemački nacionalni socijalizam i marksistički komunizam. Ali nije isključeno, da je na pomolu još jedan totalitarizam, koji naoko izgleda bezazlen, ali koji može biti radikalniji od svih ostalih. Riječ je o profitnom totalitarizmu globalističkog tipa, koji putem tržišnog fundamentalizma, bioinženjerstva i monopola nad medijima teži potpunoj kontroli nad ljudskim osobama, manipulaciji ljudima putem tržišta i financija, kao i putem dirigiranih informacija koje bi zamijenile komunikaciju i pretvorile čovječanstvo u «usamljenu gomilu». To je totalitarizam «trgovaca bez granica», samozvanih vladara novog svjetskog poretka. Naznake toga se već danas naziru. U tome totalitarizmu partiju zamjenjuje javno mnijenje nametnuto od medijskih careva, a zatvor je zamijenjen gubitkom životne sigurnosti i radnoga mjesta. U toj tzv. «tehnotronskoj eri» (Brzezinski) ruše se obitelj, nacija, vjera, osobito kršćanska. Radi manipulacije nad ljudima legalizira se droga, pornografija. Zapljuskivanjem šokantnim vijestima postiže se prezasićenost informacijama, ravnodušnost, etička otupljenost i konačno bezvoljnost na bilo kakav otpor. Zar taj zamor, zbuđenost i pasivnost nisu već danas nazočni u Hrvatskoj? Zar se kod nas ne zbiva zatvaranje usta novinarima koji drukčije misle i pišu, čak njihovo pozivanje pred sud? Zar se ne osjeća kako se vijesti filtriraju i komentari selekcioniraju u novinama i na televiziji? Kad je riječ o fašizmu možemo postaviti pitanje, je li fašizam samo talijanski fenomen, ili je on generički pojam? Drugim riječima, postoji li samo jedan fašizam ili postoje fašizmi?

Mišljenja su podijeljena. Jedan od poznavatelja fašizma, Ernst Nolte, tvrdi, da je fašizam opća europska pojava. S druge strane Giovanni Sartori, u svojoj knjizi «Teorija demokracije», smatra, da je fašizam kao ideologija i povijesna pojava ipak ograničena na talijanski fašizam, jer ako bismo ga shvatili kao opći pojam, onda bi se npr.

bagatelizirao njemački nacional-socijalizam kao navodno jedan od mnogih oblika fašizma. Sartori također smatra, da je fašizam, za razliku od nacizma i komunizma, autoritarna diktatura, a ne totalitarizam. No, interesantno je primijetiti, da su i fašizam i nacizam i komunizam ljevičarski pokreti, da su sva tri htjela universalizirati povijest, nadići podjelu i rascjepkanost povijesti i učiniti je totalnom, totaliziranom i predvidivom. Bitne oznake i fašizma i nacizma su nacionalni i nadnacionalni sastojci ideološkog programa, lijevi i desni politički elementi, autoritarne i kolektivističke crte, prednost politike pred ekonomijom, korporativizam (Italija), rasizam (Njemačka), antisemitizam, antislavizam i antikristijanizam, psihoza unutarnjeg i vanjskog neprijatelja, negativna integracija (stvaranje većine sotoniziranjem i diskriminiranjem manjine) i perverzija pojma zajedništvo (mravinjak koji guši osobu pojedinca).

2. Je li marksistički komunizam u svojoj biti totalitaran ?

Poljski filozof Kolakovski nabroja tri glavna motiva marksizma, romantičarski motiv uspostave «razotuđenoga» čovjeka i društva, koji se povijesnom nužnošću kreću prema novom, sretnom, besklasnom društvu, i idu iz «pretpovijesti» u «povijest», (b) prometejsko-faustovski motiv klasne borbe i revolucije kao unutarnjeg pokretača povijesnog i društvenog razvitka, povijest kao proces samostvaranja čovjeka, te (c) prosvjetiteljsko-deterministički i racionalistički motiv kao vjera u povijesne i prirodne zakonitosti koje upravljaju društvenim razvitkom. Marksizam naglašava klasnu borbu kao temelj povijesnog kretanja. Ljubiti za Marxa znači mrziti istog klasnog neprijatelja. Marx opravdava i brani teror. Prema njemu, nisu samo predstavnici vladajuće klase oni koji moraju drhtati pred komunističkom revolucijom, nego i mali narodi i narodne skupine koje se suprotstave «povijesnom napretku» (to su, prema Marxu, npr. narodi Balkana, Česi, Poljaci, Baski, Bretonci, Meksikanci, ovi zadnji jer su se odupirali da SAD sebi pripoji Texas i Kaliforniju). Ove se tvrdoglave nacije – kaže Marx – moraju privesti razumu ili putem topovskih granata (MEW 4,391) ili, ako je to nemoguće, moraju se uništiti sve do „zatiranja njihova imena“ (MEW 6,176). Marx doslovno kaže: „Ovi ostatci jedne, kako reče

Hegel, od hoda povijesti nemilosrdno pregažene nacije, ovi otpatci naroda («Völkerabfälle»), uvijek će biti i ostati sve do njihova potpuna istrebljenja ili odnarodnjenosti fanatični nositelji kontrarevolucije, kao što je i sama njihova opstojnost protest protiv velike povijesne revolucije (MEW 6,172). Zbog ovoga će razloga slijedeći svjetski rat izbrisati sa zemlje ne samo reakcionarne klase i dinastije, nego i čitave reakcionarne narode. To je napredak“ (op. cit.,str.176).

Nadalje, Marx razlikuje pozitivnu od negativne slobode. Pozitivna bi sloboda bila jedinstvo pojedinca i društva, kad pojedinac želi ono isto što i kolektiv i obratno. Negativne bi slobode (npr. „buržajske“ slobode ljudskih, političkih i socijalnih prava čovjeka) bile odraz društvenih suprotnosti, odraz antagonističkog karaktera društva . Da bi se , prema Marxu , ostvarila pozitivna sloboda u društvu potrebno je eliminirati posredničke strukture kao što su npr. država, pravo, moral. Što je više jedinstva, to je više slobode. Najprije treba uspostaviti jedinstvo u društvu, pa i prisilnim putem, da bi se postigla tzv. pozitivna sloboda. Dakle, najprije policija i vojska moraju „likvidirati“ klasne neprijatelje, očistiti teren, da tako kažemo, pa onda tek imamo tzv.pozitivnu slobodu. Ali, budući da „klasni neprijatelj“ ne spava, čistači terena moraju uvijek biti budni. I eto ti policijske države. Nije, dakle, „zastranjenje“ komunističke ideologije odgovorno za preko 100 milijuna žrtava komunizma u svijetu, nego je sama bit marksističkog komunizma izvor staljinizma, maoizma, titoizma i drugih komunističkih diktatura.Pa onda se pože postaviti pitanje,u čemu je razlika između ubijanja u ime izabrane nacije, ili u ime izabrane rase, ili u ime izabrane klase? U čemu je razlika između etničke, rasne ili klasne čistke?

3. Koje su zajedničke crte fašističkom, nacističkom i komunističkom totalitarizmu ?

Pokušajmo ih sistematizirati:

- sva tri su radikalni pokreti čije ideologije sadrže u različitoj mjeri primjese nacionalističkih i socijalističkih elemenata, pa odatle oznaka komunista kao „crvenih fašista“ a fašista i nacista kao „crnih odn. smeđih komunista“; „komunisti su nacisti prelakirani u crveno“

(Kurt Schuhmacher), „komunisti su lijevi fašisti“ (Jürgen Habermas);

- sva tri svojataju znanstvene temelje , bilo zakonitosti kretanja prirode i društva, bilo eugenike i rasne znanosti;

- sva tri imaju utopijske ciljeve („neue Ordnung“, „das dritte Reich“, pseudo-povijesno novo „rimsko carstvo“, besklasno društvo kojim se iz „pretpovijesti“ ulazi u „povijest“);

- svi imaju partijsku državu u kojoj je državni ustroj sveden na status prijenosne vrpce putem koje se izvršavaju želje i nalozi partije;

- sva tri u svojoj povijesnoj pojavnosti kulminiraju kultom jednoga čovjeka (vožd, duce, führer, veliki kormilar, doživotni predsjednik i maršal, generalissimus i sl.);

- sva tri totalitarizma imaju oznake ideologije. Kad cijela jedna kategorija događaja, osoba, ideja ili podataka ne smije biti izložena kritici, tada možemo govoriti o svjetovnoj sakralnosti, o svjetovnoj religiji, gdje dominiraju vjera, mit i dogma. Onaj tko ne prihvaća dogmatski sud sakralne ideologije, odvlači se pred dogmatsko partijsko sudište;

- sva tri stvaraju potpuno ispolitizirano društvo . Ni u jednom od njih ne možeš biti ni predsjednik udruge športskih ribolovaca, ako nisi ideološko-politički podoban;

- radi svoga održanja sva tri totalitarizma trebaju vanjskog i unutarnjeg neprijatelja , jer nastoje homogenizirati društvo strahom od toga neprijatelja (tzv. negativna integracija diskriminiranjem i sotoniziranjem (nearijevac, Židov, klasni neprijatelj, buržuj);

- sva se tri temelje na psihologiji i propaganda mržnje , rasne, klasne ili nacionalne;

- sva tri nastoje kroz ideologiziranu kolektivizaciju društva oslabiti osobni i obiteljski identitet, kako bi lakše manipulirali ljudima;

- sva tri se temelje na nekom fiktivnom universalizmu („budi se istok i zapad, budi se sjever i jug“, „denn heute gehört uns Deutschland, und morgen die ganze Welt“); i konačno

- sva tri potpuno relativiziraju moral i etiku, da bi sebe uzdigli na pijedestal povijesne nužnosti, gdje cilj opravdava svako sredstvo.

4. Što je tzv. „tuđmanizam“?

Kako sam uvodno napomenuo, komunistički „neoantifašisti“ danas u Hrvatskoj u istome dahu poistovjećuju svoj komunizam s antifašizmom, i krive Tuđmana za mnoge današnje probleme u Hrvatskoj . Stoga razmotrimo, što je to „tuđmanizam“? „Tuđmanizam“ ne postoji kao politološko-sociološki pojam. Taj su izraz skovali zapravo neprijatelji osobe i djela pokojnog predsjednika dra Franje Tuđmana. Ako čitamo djela i govore prvoga hrvatskog predsjednika onda ćemo njegove dominantne misli, za koje je svjedočio kroz komunističke progone i Titove zatvore, moći sažeti u slijedeće postavke:

- postoji hrvatska narodna volja za opstankom i slobodom kao baština hrvatske državnopravne tradicije unutar europskog uljudbenog i kulturnog kruga. Ona je izraz interesa demokratske većine i povijesnog razuma hrvatskog naroda;

- ne samo svaki čovjek, nego i svaki narod ima pravo na slobodu i nesputan razvitak. Osim, dakle, čovjekovih, postoje i narodna prava;

- nisu ostvariva čovjekova prava bez njegova nacionalnog, vjerskog, kulturalnog i političkog identiteta. Protivnici ovoga bogatstva različitosti jesu jednolični globalizam i individualistički utilitarizam;

- nacija je politička individualnost koja je tijekom vremena dosegla zadovoljavajući stupanj etničke, jezične, teritorijalno-političke, vjerske, kulturalne i gospodarske integracije, da bi se oblikovala kao zaseban povijesni subjekt;

- vizija gospodarskog, duhovnog i političkog razvitka hrvatskoga naroda osnovana na miru, dijalogu, uvažavanju različitosti, odgovornosti i demokraciji;

- izvan i iznad svih idejnih opredjeljenja integrirati pozitivnosti hrvatske povijesne tradicije u sadašnjosti, koja je sažetak prošlosti i rasadište budućnosti;

- hrvatski narod treba biti subjekt i tvorac vlastite sudbine, a ne objekt povijesti. Ne će drugi ni promišljati , ni ostvarivati te ciljeve za Hrvate;

- hrvatski narod je spreman za integraciju u europski uljudbeni krug, ali ne za asimilaciju. Treba poštovati nacionalni identitet malih naroda, oduprijeti se pokušaju strane hegemonije nad hrvatskim narodom, težiti da se ostvari solidarnost među narodima, a ne podređenost malih moćnima i velikima.

Tuđman je bio vizionar, povjesničar, pisac, državnik i strateg, ali nije bio gospodarstvenik. Tuđmanova je genijalnost u tome , što je usprkos sitnim i sebičnim kalkulacijama mnogih njegovih suradnika, on ipak uspio prepoznati povijesni trenutak da se ostvare ovi njegovi ideali; što je u tom zajedničkom poletu, potpomognut nesebičnošću i žrtvom većine hrvatskog naroda, on uspio stanovito vrijeme pomiriti te rogove u vreći do stvaranja hrvatske države. Njegova je povijesna tragedija, što nije imao , osim rijetkih izuzetaka, oko sebe ljude koji bi nesebično i stručno vodili gospodarstvo i druge upravne poslove u mladoj hrvatskoj državi. Osim tih rijetkih izuzetaka , on je bio okružen duhovnim patuljcima, čiji je horizont dopirao do sljedeće osobne koristi. To je bilo vidljivo dobrom promatraču i prije Tuđmanove smrti, a onda i svakom slijepcu odmah nakon njegove smrti. Osim toga, vojnici Titove partije su od početka Domovinskoga rata ulazili po zadatku i u Tuđmanovu stranku. Neki su od njih preuzeli sve do danas najveće ovlasti u državi. Neki od takvih koji su presvukli košulje, za vrijeme Domovinskoga rata su govorom mržnje zastupali tzv. „desni“ ekstremizam, a sada govorom mržnje prizivaju „ljevicu“. Kao da idu ciljano na konačni gubitak samostalnosti Hrvatske. Dakle, ključne su zasluge predsjednika Tuđmana njegov doprinos u stvaranju hrvatske države i u nacionalnom oslobođenju Hrvata od srbijanske hegemonije. Poput Starčevića Tuđman je znao da hrvatski narod predstavlja zaseban

narodnosni i povijesno-psihički tip, te da je mitologija jugoslovenstva grob hrvatskog naroda i nacije.

5. Što se misli pod „dekomunizacijom“ Hrvatske?

Komunizam, kao i svaki drugi totalitarizam, nije samo ideologija, nego i način razmišljanja, života i ponašanja. Indoktrinacija u mladosti ostavlja trajan trag i u starijim godinama. Teško netko mijenja uvjerenje ili mentalni sklop nakon 50. ili 60. godine života. Pa i tada, kada pročita najsuvremenije knjige o demokraciji. Jer, čak i kada pojede kanarinca, mačka ne propjeva. Stoga „reciklirani“ komunisti žive danas u novoj sredini starim mentalnim sklopom. Nažalost, ponašanje mnogih od njih pokazuje, da su danas odbacili čak i mimikriju demokracije. Psihološki je shvatljivo, da je teško takvim komunistima priznati, da su vjerujući u marksistički komunizam doživjeli razočaranje, jer bi tada jedan važniji dio njihova života bio potpuno izjalovljen, uništen. Lakše je u tim okolnostima stvoriti legendu da je komunizam u teoriji dobar, ali da su ga u praksi iznevjerili pojedinci koji su napravili „devijaciju“ od njegove pozitivne, humanističke biti. Alternativa bi bila spoznaja i zabluda, i kajanje za nju, a za to su sposobne samo duhovno velike osobe. Kada bi bivši članovi KP priznali, da je komunizam isto tako poguban kao i fašizam ili nacizam, mnogi bi morali pred sobom i narodom opravdati svoju suradnju u prokazivanju drugih, u špijuniranju, u kukavičkoj šutnji dok su drugi bili zatvarani ili gubili radna mjesta zbog izražavanja vlastitog mišljenja. Mnogi današnji pristaše tzv. otvorenog društva nisu nikada kao komunisti dopustili višestranaštvo. Jasno je, da oni danas ne žele osuditi sebe.

Možemo li ovom psihološkom razlogu pripisati činjenicu, da u demokratskoj Hrvatskoj ne samo da nitko nije odgovarao, nego da se nitko nije ni ispričao za stravični teror komunizma tijekom 2. svjetskog rata i nakon 1945. godine, nitko, od mučitelja u kaznionicama, preko političkih suradnika i ideologa u medijima, školama i poduzećima, do plejade prokazelja, doušnika, kolaboratora i žbirova? Dapače, većina je takvih, i nakon uspostave slobodne i demokratske hrvatske države, ostala na vodećim mjestima u društvenom, kulturalnom, medijskom, obrambenom i političkom

životu države. Oni su zadržali mjesta na koja ih je «po zaslugi» bio postavio totalitarni komunistički režim. Uzroke današnjeg filokomunizma u Hrvatskoj treba tražiti i u širokoj disperziji titoističke vlasti i komunističkog terora. Titoizam je, mogli bismo reći, najučinkovitije i najdemokratskije rasprostranjena diktatura, jer je Tito dopustio paralelnu vlast tisućama malih «ourovskih» i samoupravnih titića, i time je dobio tisuće suradnika u zlodjelima, koji su ljubomorno čuvali svoj mali komunistički leno pod okriljem maršala i doživotnog predsjednika države. Suprotno raširenom mišljenju, u komunizmu većina terorizira manjinu. Istina je, da je manji postotak članova partije prema onima koji to nisu; ali je većina nekomunista surađivala s komunistima u poslovima špijuniranja, prokazivanja, lažnih iskaza radi stana ili položaja. Takvi su, demoralizirani pred vlastitom savješću, služili kao produžena ruka članova partije.

Zato se kaže, da je komunizam „totalni teror svih protiv sviju u svakom trenutku“. Stoga je komunizam održavala panično ustrašena ili demoralizirana masa anonimnih građana, a ne samo komunistička nomenklatura. Zato je broj hrvatskih intelektualnih disidenata u zadnjim godinama Jugoslavije bio zapanjujuće malen, a broj komunističkih kolaboratora zastrašujuće velik. Zar su samo „devijacije“ navodno humane marksističke ideologije zlodjela komunizma u Hrvatskoj? Prisjetimo se ratnih i poratnih zločina na Bleiburgu, križnim putovima, smaknuća bez suđenja, suđenja i smaknuća bez obrane u roku od 12 sati, neprojenih kamešnica, markovićevih jama, jazovki. Zar je ovo bila samo „devijacija“? Zar je bila samo „devijacija“ komunistička Jugoslavija, u kojoj je više bilo partijskih špijuna nego medicinskih sestara, u kojoj ste se unesrećili, ako ste rekli što mislite, i usrećili, ako ste kazali što ne mislite, u kojoj ste najsigurnije živjeli ako uopće niste razmišljali, u kojoj je u zatvorima bilo više disidenata i politički nepodobnih nego kriminalaca, u kojoj se kod političkih sudskih procesa obrana slagala s državnim tužiteljem, u kojoj su partija i njezin „najveći sin“ najbolje znali što je prava literatura, ekonomija i filozofija, u kojoj je partija znala volju naroda i prije nego je narod za to pitala, u kojoj su rezultati izbora bili poznati nekoliko mjeseci prije izbora, i, konačno,

u kojoj su pisci, novinari i umjetnici izražavali potpuno isto mišljenje kao i generali i partijski sekretari, ali uvijek poslije ovih zadnjih?

Komunistički mentalitet vidljiv je danas u Hrvatskoj i kod bivših partijskih birokrata, koji zbog svoga neznanja, nestručnosti i lakejskog partijskog dogmatizma snose najveću odgovornost za gospodarski slom bivše Jugoslavije. Oni su se u danas Hrvatskoj presvukli u globalističku elitu, koja se enormno bogati služeći stranim ulagačima. Njihov komunistički internacionalizam osjetio je srodnost s kapitalističkim globalizmom. Zato su tzv. reformirani komunisti upravo najснаžnije uporište globalističkog kapitalizma. Osobita je opasnost ovog komunističkog mentaliteta danas kod nas jugoslavenski recidiv, jer on u geopolitičkom pogledu znači balkanizam, u gospodarskom bezgranično zaduživanje u inozemstvu, u političkom makijavelizam, u nacionalnom globalistički internacionalizam kao suvremena zamjena za komunistički internacionalizam, u vjersko-duhovnom pogledu otvoreni napad na religiju, osobito Katoličku crkvu. Umjesto zaključka Ako Hrvatska želi imati demokratsku budućnost, potrebno je žurno i temeljito dekomunizirati mentalitet u državi i društvu. Sociopsihološki promatrano, komunizam nije samo jedna povijesna pojavnost, nego primjer čovjekove paranoidne crte koja se konstantno javlja tijekom povijesti. Izgleda da je ova crta endemična čovjekovoj naravi. Ona se sastoji u tendenciji da se previše intelektualno pojednostavne kompleksnosti društvenog života, sve to kombinirano s emocionalnim uzbuđenjem, i kvazihipnotskim utjecajem pojave vođe, lidera, ili dogmatske ideologije.

Čovjekov oprani mozak i dalje žudi za ideologijskim pranjem i sve što se u to ne uklapa odbacuje kao „baštinu prošlosti“, kao nešto reakcionarno, tradicionalno, konzervativno. Komunistički um je usavršio tehniku samoobmane do te mjere, da on ne treba vanjskoga cenzora. Cenzor je ušao u sam um. Potrebno je, stoga, izvršiti moralnu i pravnu katarzu od ove psihopatološke paranoidne čovjekove crte i u Hrvatskoj, kao preduvjet za uzajamnu pomirbu i oprost. Treba i zakonski zabraniti veličanje bilo koje totalitarne ideologije i njezinih simbola, od kukastog križa, crnih košulja, pa do crvene petokrake. Treba ukloniti sve spomenike i sve oznake ulica ili mjesta, koji veličaju vođe i ideologe fašizma, nacizma ili

komunizma. Dosadašnji zakonski prijedlozi glede te materije nisu dostatni, jer su blaži prema obilježjima komunizma, te „najkrvavije utopije u povijesti“ (Brzezinski). U okviru ovog uklanjanja svih razlika između ideologija koje razdvajaju hrvatski narod potrebno je iz hrvatskog ustava brisati spominjanje odluka ZAVNOH-a kao jedne od izvorišnih osnova hrvatske države, jer znamo da je ZAVNOH bio samo fasada one KPJ, koja je osloboditeljsku borbu protiv okupatora Hrvatske nečuvanim povijesnim falsifikatom prisvojila kao svoju zaslugu, iako se ta KPJ borila za sovjetsku Jugoslaviju, a nikada za samostalnu Hrvatsku.

Prema tome, „dekomunizacija“ duhovnog i političkog ozračja Hrvatske imperativ je ne samo međusobne pomirbe hrvatskih građana, nego i demokracije uopće, jer su fašizam, nacizam i komunizam sijamski blizanci. Stoga nitko nema moralno pravo kritizirati fašističko i nacističko zlo, tko ne kritizira i komunističko zlo. Tvrditi da si „komunistički antifašist“ isto je kao da si rekao da si „teroristički antiterorist“. I dok god se bivši članovi komunističke partije ne ispričaju svojim žrtvama i onima koji su bili građani drugoga reda za vrijeme komunizma, dok god ti bivši članovi budu uvjereni da su oni pripadali manje zločinačkoj stranci nego bivši pripadnici nacističke ili fašističke stranke, dok god se ruše obilježja ustaša, ali ne i komunističkih partizana, do tada nema mira ni pomirbe među Hrvatima. No, izgleda, kao da je nekome stalo da se ova mržnja, ovo sumnjičenje i ovaj razdor među Hrvatima podržavaju, kako bi uništili samostalnu Hrvatsku i sveli je opet na dio tzv. Zapadnog Balkana. I još nešto. Prisjetimo se ono što je upravo rečeno, da ni jedan totalitarizam nije samo povijesna pojava i stvar prošlosti, nego trajna napast ljudskoga duha. Ako velesile ustraju u tomu, da žrtvuju društvenu pravdu u politici i ekonomiji zbog svojih sebičnih nacionalnih interesa, ako uzimaju u svoje ruke odluke o ratu mimo Ujedinjenih naroda, ako budu stvarale novi kolonijalizam financijske ovisnosti, ako trgovci bez granica žele pretvoriti svijet u svoju farmu brišući nacionalne, vjerske i kulturalne identitete malih naroda, tada možemo očekivati da će u bliskoj budućnosti ponovno doći na svjetsku pozornicu novi totalitarizam, ili kao protest protiv toga stanja, ili kao reakcija na takve proteste.

Jer se totalitarističke ideologije ne moraju vezati samo uz nacionalnu, klasnu ili rasističku isključivost; totalitarizam može nastati i u želji da jedna nadnacionalna elita moći i novca dominira svijetom. Taj mogući totalitarizam budućnosti vjerojatno se ne će zvati ni fašizam, ni nacionalni socijalizam, ni internacionalni komunizam, ali će im biti sličan po inspiraciji i po krvavim plodovima. Takav totalitaristički ustroj, u kojem bi se koristile suvremena tehnologija i znanost da se biološki ili ekonomski manipulira čovjekom, može nositi masku, recimo, ideala globalističkog novog svjetskog poretka. Jer u biti, svaki je totalitarizam simptom najveće čovjekove napasti, želje da čovjek postane bog, da suvereno stvara sebe i vlada svijetom na temelju vrijednosti koje on nametne. Ali, kako su pokazali svi totalitarizmi naše nedavne prošlosti, jao čovjeku kojemu je drugi čovjek bog. Danas je Hrvatima više nego išta drugo potrebna sloga u onome bitnom, a to je očuvanje samostalne države hrvatskoga naroda. Preduvjet te sloge je međusobna pomirba, da bismo se mogli zajedno sučeliti izazovima budućnosti, koji neće biti laki. Bez toga će, kao i u prošlosti, vladati nad nama tuđinci, jer, kako je rekao Ante Starčević: „Dok god budemo imali domaćih izdajica, dotle ćemo imati tuđinca za gospodara“. Nažalost, hrvatsko je društvo danas ideologizirano i politizirano. Znatno doprinos rascjepu hrvatskoga društva daju oni, koji na silu hoće progurati komunizam, ideologiju klasne mržnje i terora, kao antifašizam. Ovaj rascjep koristi samo onima, koji žele da se hrvatski narod stalno posipa pepelom po glavi, da bi umoran i bezvoljan ponovno predao svoju sudbinu u ruke stranaca. Hrvatska je dobila svoju samostalnost, ali je ona još uvijek nedovršena država, a Hrvati još uvijek nedovršen narod. Jedan od preduvjeta dovršavanja lika Hrvatske i lika Hrvata je „dekomunizacija“ hrvatskog političkog i idejnog prostora. Nemojmo se zavaravati; to nije ni lagan, niti kratkotrajan posao. Iako je marksistički komunizam potpuno mrtav i ušao u ropotarnicu povijesti, filokomunisti i kriptokomunisti u Republici Hrvatskoj imat će još dugu i zanimljivu budućnost.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/2813-komunizam-i-faizam-jednojajani-blizanci.html>

O moralnom pluralizmu

17. srpnja 2008.

"UZMIMO U RUKE SUDBINU I SREĆU!"

Članak gospodina Ivica Relkovića pod naslovom „Ovaj je zakon nebulozan! (Hl 26.6.2008.)“ (misli se na prijedlog Zakona o suzbijanju diskriminacije) potaknuo me je na ovaj osvrt. Prijedlog se zakona prešutno temelji na potpunom moralnom pluralizmu. No, za razliku od političkog pluralizma, koji je preduvjet demokratskoga društva, moralni pluralizam doprinosi krizi i konačnoj propasti demokracije, jer potkopava onaj minimum moralnog konsenzusa, bez čega nema demokracije. Moralni pluralizam uvodi potpunu relativnost svih vrijednosti, uz potpunu apsolutnost slobode, njezinu nezvanost za istinu. On negira razlikovanje dobra i zla, koje je temelj svakog vjerskog, moralnog i pravnog poretka. Ne samo moral „visokih religija“ (kršćanstva, islama, judaizma), nego i prirodni moral, temelji se na apsolutnim i bezuvjetno obvezujućim vrijednosnim sudovima, sudovima o onome što moramo činiti, i čega se moramo kloniti. Već se i deset zapovijedi Božjih, taj nukleus svakog naravnog i vrhunarnog morala, temelje na bezuvjetnom i apsolutnom razlikovanju dobra i zla.

A Kristovo naučavanje je neshvatljivo bez te „diskriminacije“ grijeha od kreposti. Uzmimo samo jednu od Njegovih stotina izreka: „A tko na grijeh navede jednoga od ovih malenih što u me vjeruju, bolje bi mu bilo da mu objese o vrat mlinski kamen što ga okreće magare i da ga utope na dnu mora“ (Matej 18:6). Koje li „diskriminacije“! Štoviše, potpuno „nediskriminiranje“ između vrijednosnih sudova dobra i zla, dobrog i lošeg čina, ima za posljedicu gubitak etičkih ideala, koji su bitna motivacija za stvaranje civilizacije. Apsolutni moralni relativizam, koji je prešutno ugrađen u ideologiju ovoga prijedloga zakona, ima za posljedicu moralni nihilizam, jer je apsolutna sloboda negacija slobode. Potpuna sloboda od bezuvjetnih i univerzalno važećih moralnih norma vodi u bezakonje i raspuštenost, koji zatiru svaku slobodu. Na idealima postmoralnog čovjeka, na osobnom uživanju, slavi, novcu

i moći, ne može se graditi civilizirano društvo. Tu ne pomaže ni načelo moralnog utilitarizma, da moja sloboda prestaje tamo gdje narušavam slobodu drugoga.

Jer se postavlja pitanje, kada ja narušavam slobodu drugoga, kad ga prisiljavam na devijantno ponašanje, ili već kad svojim hvaljenjem i propagiranjem takvog ponašanja ja drugoga, osobito ako je on ispod moje umne razine i sugestibilan, motiviram na takvo ponašanje? Drugim riječima, kada sam odgovoran za poticanje drugoga na zlo, kada ga ja individualno nagovaram na to, ili kada ga kolektivno nagovaram putem elektroničkih i tiskanih medija? Stoga, ovaj prijedlog zakona o suzbijanju diskriminacije ne samo da vrvi „nebulozama“ (što je diskriminacija, što je rodna identifikacija? itd.), nego se on protivi vjerskim i moralnim načelima preko 90% hrvatskih građana. Što se može poduzeti protiv ovakvog postmoralnog etičkog nihilizma? Ovdje govorim sa svoga stajališta hrvatskog građanina i katoličkog vjernika, koji pripadam, prema statistici, skupini od preko 80% hrvatskih državljana.

1. Treba potaknuti aktivniji angažman Crkve u Hrvatskoj u ovakvim pitanjima, gdje se politika dira u vjeru i moral, jer je Crkva, a to su svi vjernici, laici i kler, dužna to raditi. „Ne treba nam Crkva koja slijedi pravi put samo kad cijeli svijet slijedi pravi put, nego Crkva koja slijedi pravi put, kad cijeli svijet ide pogrješnim putem“: (Chesterton)

2. Treba one, čija se vjerska moralna načela krše ovakvim moralnim nihilizmom, potaknuti na „moralnu nesnošljivost“. Godišnje se ubija milijun djece, čedomorstvo je legalno, vrši se i mimo „zakonskih indikacija“, oskvrnjuju se kršćanski simboli, djeca se u školama uče nastranim zadovoljstvima, agresivno se propagiraju sa motrišta vjere moralno zastranjena ponašanja, našu se kulturu, utemeljenu na teističkim i prirodno-moralnim načelima, negira i truje. Treba li nam tada „moralna snošljivost“, ili moramo protiv toga prosvjedovati svim zakonitim mjerama?

3. Roditelji trebaju odlučnije uzeti u svoje ruke svoja ustavna prava i dužnosti, da samostalno odlučuju o odgoju svoje djece. Štoviše, roditelji su ustavno odgovorni osigurati pravo svoga djeteta na potpun i skladan razvoj njegove osobnosti (čl.63.). To znači, da se ne smije dopustiti ni školi, ni državi, da liši roditelje ove njihove

dužnosti i njihovog prava. Zaključimo. Demokracija može postojati samo na temeljima snažnog moralnog društvenog poretka, a ovaj se temelji na preddemokratskim i predpolitičkim institucijama kao što su zdrava obitelj i vitalna vjerska zajednica.

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/2921-quzmimo-u-ruke-sudbinu-i-sreuc.html>

„Oluja“ i hrvatski nacionalni identitet

09. kolovoza 2009.

„OLUJA“ I HRVATSKI NACIONALNI IDENTITET

Prisjećajući se sa zahvalnošću briljantne vojno-redarstvene akcije „Oluja“, kojom je pred 14 godina izvršena reintegracija nasilno otrgnutoga dijela hrvatskoga državnog područja, i time učinjen velik korak prema cjelovitosti hrvatske nacionalne države, možemo postaviti pitanje, koji je odnos između nacionalnog identiteta i nacionalne države, kao i pitanje, je li prošlo vrijeme nacionalnih država, osobito u Europi, te pripada li budućnost njihovoj integraciji u globalističku unitarnu nadržžavu, ili barem u nekakvu vrlo široku federaciju? Najprije pitanje o nacionalnom identitetu i nacionalnoj državi. Mogli bismo reći, da je nacionalni identitet specifičnost, koja je tijekom vremena dosegla zadovoljavajući stupanj etničke, jezične, vjerske, teritorijalno-političke, kulturalne i gospodarske integracije, da bi se ta nacionalna specifičnost oblikovala kao zaseban povijesni subjekt. Narod se oblikuje kao nacija, dakle kao zaseban povijesni subjekt tako da ima svoju državu, bez koje on nije čak ni član svjetske organizacije Ujedinjenih naroda. Bez svoje države narod nije subjekt povijesti i tvorac vlastite sudbine, nego je objekt povijesti, fusnota u analima povijesti drugih država. Radi toga je kategorija nacije i nacionalne države shvatljiva kao prirodno demokratsko doživljavanje svake zdrave pripadnosti određenoj tradiciji u njezinom životnom i povijesnom prostoru.

Duhovna orijentacija pojedinog čovjeka i naroda nije prema globalističkoj, amorfnoj, čoporskoj skupini, nego prema osobnoj, odnosno nacionalnoj diferencijaciji. Ovime smo djelomično odgovorili i na drugo pitanje, je li prošlo vrijeme nacionalne države. Tvrdnja o anakronizmu nacionalne države nema ni teoretsku, ni povijesno-činjeničnu utemeljenost. Povijest pokazuje da veliko širenje neke državne tvorevine u smjeru nadržžavnih integracija nije bio znak njezina učvršćenja i napretka, nego njezina slabljenja i

raspada. Prisjetimo se samo rimskoga, kineskoga, mongolskoga, turskoga, i britanskoga carstva. Poznati povjesničar Toynbee tvrdi na temelji iscrpne analize svih do sada postojećih civilizacija, da je takva glomazna integracija zadnja faza prije dezintegracije. Povijest nam također svjedoči da je jedan od bitnih uzorka političke nestabilnosti u Europi bila činjenica da su krojači neprirrodnih državnih granica nakon prvoga svjetskog rata, ili razvrstali jedan narod u više država, ili smjestili više naroda u jednu državu, ili neke narode potpuno lišili vlastite države. Dakle, da su išli prema nadnacionalnim integracijama. Na našem je prostoru tako nastala Jugoslavija, tamnica svih srpskih naroda i krinka za širenje Srbije. Za velikosrpski etnocentrizam u višenacionalnoj državi Jugoslaviji poslužio je Srbiji mit o nebeskoj Srbiji i Srbima kao nebeskome narodu, nastao u nacionalnoj katastrofi kosovske bitke 1389. godine. Taj mit, podržavan svetosavljem, dakle ideologijom koja se temelji na stapanju crkve, države i nacije, pokazao se u srpskome narodu kroz povijest kao nepresušan izvor nesnošljivosti, straha od Zapada, i kao izvor etničkog čišćenja. Taj je mit poslužio kao izvor nemira i rata u obadvije Jugoslavije, u kojima je hegemonija jedne srpske nacije u višenacionalnoj državi prozirno skrivana osnivanjem navodne nacije „Jugoslavena“, koja je bila samo prijelazna faza u srpsku naciju.

U ozračju kužnog utjecaja tih mitova, hrvatski je narod u Domovinskome obrambenom ratu izborio svoju državu, koja je i državu svih onih nacionalnih manjina koje žele mirno i demokratski živjeti sa Hrvatima. Time su Hrvati postali od objekta subjektom povijesti, od naroda nacijom. Sve ovo usprkos birokratskoj indiferentnosti jednog dijela tzv. međunarodne zajednice, usprkos zabrani da Hrvati kupe oružje za obranu od agresora, usprkos tome što su tadašnji komunistički političari predali oružje teritorijalne obrane jugoslavenskoj armiji, te usprkos tome što su komunisti, udruženi u stranku SKH-SDP, odbili glasovati za deklaraciju o osamostaljenju Hrvatske. Ovom uspostavom nacionalne države Hrvata sa zakašnjenjem je ispravljena povijesna anomalija da su u doba, kada su ostali narodi Europe nakon francuske revolucije stvarali svoje nacionalne države, Hrvati maštali o „Iliriji“, koja se je

prema tlocrtu Ljudevita Gaja morala prostirati od Triglava do Crnoga mora.

No ni danas hrvatska država nije potpuno sigurna. Pokušaji da se hrvatska državna nezavisnost žrtvuje nekom regionalnom državnopravnom savezu imaju svoje zagovornike ne samo izvan Hrvatske, nego i na visokim državnničkim položajima u Hrvatskoj. Današnjoj hrvatskoj državi, rođenoj u ratu koji je donio dvostruko oslobođenje, ono nacionalno od velikosrpske hegemonije, koja je djelovala pod krinkom jugoslavenstva, i ono ideološko od komunističke tiranije, koja je među mnogim krinkama djelovala i pod krinkom tzv. „trećega puta“, današnjoj, dakle, hrvatskoj državi prijeti balkanizacija. Balkanizacija je u prošlosti služila kao pojam iza kojega se skrivao velikosrpski etnocentrizam. No i danas se tom koncepcijom služe oni koji misle, da će balkanizacijom spriječiti buduće sukobe na ovome području, i da će ovo područje biti utjecajna sfera za njihove geopolitičke i geostrateške ciljeve. Izgleda da ovi zagovornici „Zapadnoga Balkana“, u koji misle strpati i Hrvatsku, nisu shvatili, da je Jugoslavija bila najbolji primjer kako jedna neprirodna nadnacionalna tvorevina ne može biti zaštita od razornih laži, straha, mržnje i sukoba, nego da ih čak može poticati.

Završimo ovo razmišljanje o hrvatskoj nacionalnoj državi povodom 14. obljetnice legitimne, oslobađajuće i po svim vojnim kriterijima besprijekorno izvršene vojno-redarstvene akcije „Oluja“, riječima dra Franje Tuđmana, koje je on izgovorio u hrvatskome (tada državnom) Saboru na prvoj obljetnici Dana državnosti :“Da bismo ostvarili punu samostalnost, za koju je kroz povijest hrvatski narod dao tolike žrtve, potrebni su nam kao nikada dosad , mudrost, razboritost, spremnost na poštivanje tuđih prava, ali i nepokolebljiva odlučnost u obrani svoje samobitnosti i slobode“. Ove su riječi i danas aktualne i presudne za opstanak hrvatske nacionalne države, a time i za očuvanje hrvatskoga nacionalnog identiteta.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/4916-oluja-i-hrvatski-nacionalni-identitet.html>

Moja molitva za predsjednika države

17. kolovoza 2009.

MOJA MOLITVA ZA PREDSJEDNIKA DRŽAVE



Uoči blagdana Velike Gospe otišao sam u Gospino svetište u Sinj, da se pomolim, među ostalim, i za predsjednika Mesića, da mu Gospodin prosvijetli pamet. Svetište je bilo prepuno naroda. Molio sam: “Gospodine, ne uzmi Mesiću za zlo sve one hule koje je izrekao o Tvojjoj Crkvi i križu Tvoga Sina Isusa Krista. Ti znaš , da je Mesić odgojen u komunističkoj ideologiji, da je takav bio i takav ostao, da on ne zna ni tko je Crkva , ni tko je Isus Krist. Tko je, Gospodine, ubogoga Mesića mogao podučiti, da Crkva nije samo kler, ili samo biskupi, nego da je Crkva zajednica vjernika kao naroda Božjega, i da se vjernici laici smiju i moraju baviti politikom, jer se politika

bavi općim dobrom. Tko je njemu mogao kazati, da bi Tvoj Sin Isus Krist sigurno doživio mirnu starost da se samo bavio teologijom. No Tvoj Sin je oštro osudio političke i socijalne nepravde naroda i zemlje u kojima je živio, licemjerje onih na vlasti, potkupljivost onih koji bi morali pravedno suditi, pretvaranje Tvoga hrama u „razbojničku špilju“.

To ga je dovelo u mladim godinama do križa. Gospodine, da je Mesić pametan, premda je ateist, on ne bi pljuvao po svetinjama hrvatskoga naroda upravo sada, kada se otkrivaju masovne grobnice koje je njegov učitelj i uzor, komunistički megalomanih Tito punio nevinim žrtvama bez suda i suđenja. Oprosti Mesiću, Gospodine, napad na križ, taj simbol muke i smrti Nevinoga, i praštanja Raspetoga ubojicama. Mesić ne zna, da križ nije samo oznaka vjerske konfesije, nego da je postao civilizacijski simbol pobjede praštanja nad mržnjom, humanosti nad okrutnošću. Hvala Ti, Gospodine, što Tito nije uspio Tvoga blaženika Stepinca prisiliti, da odvoji Crkvu u Hrvata od Tvoje sveopće Katoličke Crkve, jer da mu je to uspjelo, Mesić bi vjerojatno sada pokušao predsjedničkim ukazom ukinuti tu hrvatsku nacionalnu Crkvu. Smiluj se, Gospodine, i patničkome hrvatskom narodu, koji nakon Tita mora trpjeti male titiće. Oslobodi narod od nečastivih onom Tvojom biblijskom „Apage Satana“. Amen.“

Kad sam izašao iz crkve u Sinju dočeka me je vani prekrasan ljetni dan. Veliko je mnoštvo ljudi bilo oko crkve; neki su se odmarali u obližnjim kafićima uz osvježujuće piće, neki su razgledali suvenire, a jedna grupica mlađih ljudi je pjevala sinjsku „reru“. I dok sam se udaljavao od svetišta krenuvši prema svome automobilu, slijedeće riječi te „rere“ su dopirale do mene: “Gospe Sinjska ako si u stanju, uzmi Stipu a vrati nam Franju“. Naravno, da Gospa Sinjska ne će uslišati svakakve želje naroda.

dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/4951-moja-molitva-za-predsjednika-drave.html>

Je li Katolička crkva u Hrvatskoj protueuropska?

02. studenoga 2009.

JE LI KATOLIČKA CRKVA U HRVATSKOJ PROTUEUROPSKA?



Ugledni politolog i politički komentator iz Londona Krsto Cviic održao je nedavno predavanje u Splitu u kojemu je, među ostalim, kritizirao Katoličku crkvu u Hrvatskoj zbog „militantnog protueuropeizma“ (Slobodna Dalmacija od 30.10.2009.). Kao Hrvat i član Katoličke crkve u Hrvatskoj htio bih se ovdje osvrnuti na ovu kritiku.

Od triju stupova , starogrčkoga, rimskoga i kršćanskoga, na kojima počiva europska uljudba, eminentno mjesto zauzima kršćanska baština koja ističe jedinstvenu vrijednost i dostojanstvo ljudske osobe, bez obzira na spol, rasu, izobrazbu, nacionalnost, imovinsko stanje i dob. Na ovoj se baštini kršćanskoga personalizma i

humanizma temelje ideali o neotuđivim pravima čovjeka. Ovu je evanđeosku poruku pronosila, i još uvijek pronosi, u Europi i Hrvatskoj kao dijelu te Europe, Katolička crkva. Na ovoj baštini humanizma i personalizma temelje se odlike europske uljudbe, kao što su odvajanje duhovnog od svjetovnog autoriteta, vladavina prava, društveni pluralizam. Različitost u temeljnome jedinstvu tvori ono što se naziva duhovnom Europom. Ako zanemarimo i odbacujemo ovu baštinu kršćanstva, ako ne spomenemo ne samo kršćanstvo, nego ni Boga, u europskom ustavu, ili u drugom konstitutivnom pravnom aktu koji zamjenjuje ustav, na čemu se Europa može ujediniti?

Može li se danas Europa ujediniti na temeljima propagiranoga relativizma vrijednosti koji zastupa filozofija neoliberalizma? Može li se graditi europsko zajedništvo isključivo ili pretežito na gospodarskim, financijskim ili vojno-sigurnosnim interesima, ako nema zajedničkog etičkog kodeksa za osobno i skupno ponašanje, bez kojega se pluralizam pretvara u anarhiju, a ova, kako nas nedavno iskustvo u Europi uči, brzo prelazi u autokraciju, diktaturu i totalitarizam? Propagiranjem političkog i gospodarskog centralizma sadašnja Europska Unija negira temelje demokracije. Bez poštivanja nacionalnog identiteta i malobrojnih naroda Europe svaki se pokušaj ujedinjenja prije ili kasnije pretvara u neku vrstu europske nadržave, u kojoj male države ne mogu spriječiti za njih štetne odluke nadglasavanjem, niti se mogu oduprijeti metastaziranju upravljačke birokracije sa nepreglednom šumom propisa. Nadržava je tim opasnija, što je njezin totalitarizam manje transparentan. Postnacionalni svijet i Europa su odavno bile zamisli komunističkog internacionalizma i ograničene suverenosti.

Što se tiče Hrvata, oni su od svoga pokrštenja bili i ostali dio kulturalne i duhovne Europe, sačuvavši, međutim, svoj nacionalni identitet. Već samo putovanje jadranskom obalom od hrvatske Istre do Dubrovnika i južnije predstavlja šetnju kroz arheološke, arhitekturne i umjetničke slojeve europske povijesti. Stoga je logično, da Hrvatska želi postati jednog dana članom i institucionaliziranog europskog jedinstva, ali pod uvjetom, da u tome jedinstvu ostaje očuvan hrvatski nacionalni identitet i da ne budu

rasprodana hrvatska nacionalna dobra. Presudni kriterij za tu integraciju mora biti politički, nacionalni i gospodarski interes Hrvatske i njezinih građana. Ovu u današnjoj Europskoj Uniji nije zajamčeno, ako bi ostalo nadglasavanje u europskome parlamentu u kojemu se veliki broj odluka ne donosi jednoglasno nego većinski, ako bi proračun donosili postavljeni povjerenici („commissioners“), ako bi se za Hrvatsku uvela velika ograničenja u trgovini i proizvodnji, ako bi se ukinule ili svele na beznačajnost nacionalne obrambene snage, ako bi hrvatski Sabor postao samo pečat koji bi potvrđivao odluke iz Bruxellesa, ako bi o važnim socijalnim i moralnim pitanjima (npr. o pravu na pobačaj po osobnom zahtjevu, ili o pravu na asistirano samoubojstvo) odlučivao Europski sud pravde čiji sudci nisu birani, nego postavljeni od vlada država članica, ako bi i dalje sloboda kretanja radne snage i kapitala bila provođena na način, da kapital bogatijih članica kupuje i osvaja nacionalna dobra članica koje su financijski manje moćne, pri čemu se istodobno ne dopušta zapošljavanje radne snage iz siromašnijih članica u bogatijim članicama.

Trgovci bez granica žele pretvoriti cijeli svijet, dakle i Europu, u svoju farmu, za što im smetaju nacionalni identiteti, tradicije naroda, i državne granice. Onaj tko ne prihvaća denacionalizaciju hrvatskog identiteta i hrvatskih nacionalnih dobara nije „euroskeptik“ nego „EU-skeptik“. Hrvati jesu i žele ostati dio Europe koju obogaćuju kulturalni i nacionalni identiteti svih njezinih naroda i građana, Europe koja jamči samobitnost svakog njezinog pojedinca i naroda, ali ne one druge Europe koja nam se prikazuje kao naša neizbježna kob. Otudene, nesposobne i sluganske partitokratske strukture u Hrvatskoj, potpomognute onim medijima koji su u rukama stranih centara moći, misle da će pristup sadašnjoj Europskoj Uniji biti lijek za današnje zapušteno socijalno pitanje, siromaštvo, glad i nezaposlenost u Hrvatskoj što su uglavnom oni skrivili, da će taj pristup njima i njihovima omogućiti unosne karijere u Europskoj Uniji, i da će ih osloboditi od odgovornosti za ovakvo stanje u Hrvatskoj.

Što se pak tiče stajališta Katoličke crkve u Hrvatskoj, a Crkva nije samo hijerarhija i svećenstvo, nego nju tvore svi vjernici, kako se

može očekivati da će ona prihvatiti bezglavo srljanje u sadašnju Europsku Uniju koja ozakonjuje istospolne brakove, koja dopušta homoseksualnim parovima da usvajaju djecu, koja ne spominje Boga u svom ustavu? Kako mogu hrvatski katolici biti za takvu Europu, čiji predstavnik zagovara da Slovenija oduzme dio hrvatskoga državnog područja, za Europu koja ne dopušta hrvatskome narodu da časti svoje osloboditelje i pobjednike u ratu agresije na Hrvatsku, za Europu koja te osloboditelje stavlja pred politički sud jer su branili svoje, koja tu obranu naziva „zločinačkim pothvatom“, a pušta iz zatvora ljude koji su u Bosni sudjelovali u genocidu? Kako mogu hrvatski katolici i njihova Crkva podržati eksperiment, da se na Balkanu uspostavi postnacionalno društvo koje bi brisalo vjerske i nacionalne specifičnosti naroda koji tu žive?

Ako je kršćanstvo stvorilo Europu kao duhovni i kulturalni pojam, ako je kršćanstvo u temeljima njezina moralnog poretka, onda takva Europa ne može preživjeti rušenje i nepoštivanje onih vjerskih i moralnih zapovjedi, koje su zajedničke svima tzv. visokim religijama, kršćanstvu, judaizmu i islamu. Stoga je potpuno shvatljivo, da se Katolička crkva i u Hrvatskoj – ali ne samo u Hrvatskoj – skeptički odnosi prema takvoj Europskoj Uniji u kojoj se ruši vjera u Boga, nameće konzumerski hedonizam, i propagira potpuna relativnost morala. No to nije širenje „militantnog protueuropeizma“, kako to Crkvi podmeće komentator iz Londona gospodin Cviić, nego je to upravo obrana one Europe, koja učvršćuje i njeguje svoj kršćansko-humanistički duhovni humus, Europe, koja ne prešućuje u svom ustavu Svemogućega Boga, koja se ne odriče svoga povijesnog identiteta, Europe, koja nije jedina vrijednost u svijetu, ali koja je u svijetu jedinstvena i nezamjenjiva vrijednost. Hrvati katolici, usprkos svim svojim nacionalnim slabostima, žele biti svjedoci toga vjersko-moralnog temelja svoga nacionalnog i europskog identiteta.

Prof.dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/5333-je-li-katolika-crkva-u-hrvatskoj-protueuropska.html>

Hrvatski antifašizam nije isto što i komunistički antifašizam

23. lipnja 2010.

HRVATSKI ANTIFAŠIZAM NIJE ISTO ŠTO I KOMUNISTIČKI ANTIFAŠIZAM

Politički sustavi se ne dijele na fašističke i antifašističke, nego na liberalne, demokratske, autoritarne, totalitarne. Budući da fašizam sadrži u sebi antikapitalistička, antisocijalistička, antikomunistička, antiliberalna, antiteistička i anticrkvena obilježja, imamo razne antifašizme, već prema tomu iz kojega se vidika fašizam kritizira. I Staljin i Roosevelt su bili antifašisti, ali je golema razlika među njima. Komunistički antifašizam je sukob dviju totalitarnih ideologija, fašizma i komunizma (iako postoje politološka mišljenja, da fašizam, za razliku od komunizma i nacizma, nije totalitarna, nego autoritarna ideologija). Kad se on deklarira antifašističkim, komunizam ne definira sebe po onome što on jest, netolerantna i totalitarna ideologija klasne borbe, nego po onome kome se on suprotstavlja. To je bila epohalna podvala Staljinove propagande tridesetih godina prošloga stoljeća, da odvрати pogled svijeta od svojih masovnih čistki i ubojstava, i da se prikaže avangardom demokracije, kako bi se stekao dojam, da onaj tko se opire Staljinu radi za Hitlera. Time se također pokušala prikriti i činjenica, da je marksistički komunizam u svojoj biti totalitaran. Komunistički antifašizam je povijesno imao karakter ideologije, čiji je cilj bio legitimirati komunističku represiju i jednopartijski sustav. Danas je taj komunistički „neoantifašizam" u Hrvatskoj demonologija, koja sve više sličí fašizmu protiv koga se bori, i koja ima za cilj opravdati zločine koje su komunisti bez suda i kazne počinili. Hoće se time dati naslutiti, da su komunisti dobri krvnici, a fašisti loši krvnici.

Pogledajmo sada komunistički antifašizam u bivšoj Jugoslaviji. Partizansko-komunistički pokret se je tijekom Drugoga svjetskog rata na ovim područjima borio za sovjetsku Jugoslaviju, a ne za samostalnu hrvatsku državu. Komunisti su provodili socijalističku revoluciju, a ne prvenstveno rat za oslobođenje zemlje od talijanskog

fašističkog i njemačkog nacističkog okupatora. Kao sluge Kominterne komunisti u Hrvatskoj su 22.6.1941. ušli u rat da bi rasteretili SSSR u njegovoj borbi protiv Hitlera, a prije toga su bili mirni dok su Hitler i Staljin komadali Poljsku. Nije im smetao ni pakt o nenapadanju između nacizma i komunizma (Ribbentrop-Molotov 1939.). Jugoslavenski komunistički „antifašisti“ su na završetku rata i tijekom poraća dokazano počinili masovna ubojstva ne samo zarobljenih i razoružanih pripadnika hrvatske domovinske vojske, nego i civila, žena, djece i staraca. Ti zločini nisu bili ni pojedinačni, ni samovoljni „ekscesi“, nego sustavni, dalekosežno planirani i bezdušno provođeni. Njihovo bi nabranje nadišlo prostor dopušten ovome napisu. Mnogi se od tih užasnih zločina tek otkrivaju (npr. Tezno). Oni se mogu pravno kvalificirati kao ratni zločini i zločini protiv čovječnosti. No, komunisti su počinili i zločin genocida, kako je on definiran u Konvenciji o genocidu iz 1948. godine.



U Titovoj Jugoslaviji bilo je više od 100 tisuća političkih zatvorenika, najviše Hrvata, sa prosjekom trajanja zatvorske kazne od 4,2 godine po zatvoreniku. Doista, cijena komunističkog „antifašizma“ je najveći pokolj u povijesti (preko 200 milijuna ubijenih po svijetu). Ne začuđuje, stoga, da sociolog Klaus Jacobi svrstava Josipa Broza Tita na deseto mjesto poslijeratnih

megaubojica, jer je dao pobiti oko milijun i sto tisuća osoba („Večernji list" 13.9.2004.). Nitko od počinitelja ovih zločina nije do sada pozvan na odgovornost ni u komunističkoj Jugoslaviji, ni u današnjoj Hrvatskoj. Mi se danas u Hrvatskoj nismo još suočili s tom crnom stranom naše totalitarističke i zločinačke prošlosti.. Suočavanje s ovom povijesnom mrljom je bitan preduvjet demokratizacije hrvatskoga društva.

Potrebno je, stoga, deideologizirati i objektivizirati nedavnu hrvatsku povijest koju nam je ideologiziranu i iskrivljenu nametnuo režim „najkrvavije utopije u povijesti" (Brzezinski). Kao sastavni dio dekomunizacije duhovnog i političkog ozračja Hrvatske, što je preduvjet istinske demokracije u Hrvatskoj, treba brisati iz hrvatskog Ustava spominjanje odluka ZAVNOH-a kao navodno jedne od izvorišnih osnova hrvatske državnosti, jer je ZAVNOH bio samo fasada one KPJ, koja je opravdanu osloboditeljsku borbu protiv stranih okupatora Hrvatske nečuvenom povijesnom krivotvorinom prisvojila kao svoju zaslugu, iako se ta KPJ borila za sovjetsku i komunističku Jugoslaviju, a ne za samostalnu hrvatsku državu.

ZAVNOH je simbol one države, u kojoj je bilo više partijskih špijuna, nego medicinskih sestara, u kojoj ste se unesrećili, ako ste rekli što mislite, i usrećili, ako ste kazali što ne mislite, u kojoj je u zatvorima bilo više „opasnih elemenata" i politički nepodobnih, nego kriminalaca, u kojoj su partija i njezin „najveći sin" najbolje znali što je ispravna literatura, ekonomija i filozofija, i u kojoj su rezultati izbora bili poznati nekoliko mjeseci prije izbora.

Imao je potpuno pravo kardinal Bozanić, kada je izrekao povodom 60. obljetnice pokolja u Macelju, gdje su Titovi partizani u svibnju-lipnju 1945. pobili bez suda 13 do 30 tisuća Hrvata koji su se našli u kolonama Križnoga puta, da se „povijesni hrvatski antifašizam, bez povijesnog hrvatskog antikomunizma, zatvara u ideologiju klasne mržnje i terora". „Nitko nema moralno pravo nazivati se antifašistom, tko nije istodobno i antikomunist"(Hanna Arendt-spisateljica mučena u nacističkim logorima). Stoga se hrvatski antifašizam ne smije poistovjetiti s tzv. komunističkim

antifašizmom, kako to pokušava nažalost i najviši politički vrh Hrvatske.

Prof. dr. Branimir Lukšić, Split

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6400-profdr-branimir-luki-hrvatski-antifaizam-nije-isto-to-i-komunistiki-antifaizam.html>

Hrvatski mazohizam

27. srpnja 2010.

HRVATSKI MAZOHIZAM

Već stanovito vrijeme cijela Hrvatska bruji zbog kapitulantske političke odluke hrvatske Vlade, da novcem hrvatskih poreskih obveznika sagradi u mjestu Srbu spomenik četnicima, koji su 26. i 27. srpnja 1941. godine zbog etničkog čišćenja i stvaranja Velike Srbije poklali nedužne hrvatske civile i njihovog svećenika kojega su živa ispekli. Zašto to Vlada radi? Da bi umilostivila svoga srpskog koalicijskog partnera, stranku SDSS, i tako uz njegovu pomoć ostala na vlasti. Da ne spomenemo sadašnjega predsjednika Republike Hrvatske koji se razdragano smiješi na zajedničkoj fotografiji sa predsjednikom Srbije, pokazujući jednu hrvatsku povijesnu dragocjenost koju su Srbi vratili od nekoliko tisuća što su ih oteli iz Hrvatski i zadržali.



No za ovo nečuvano ponižavanje nije samo odgovorna sadašnja garnitura HDZ-a na vlasti, nego i hrvatski birači, jer zbog toga što velik dio njih kod zadnjih izbora nije glasovao, ni jedna od dviju velikih stranaka u Hrvatskoj, ni HDZ, ni SDP, nije mogla dobiti apsolutnu većinu u Saboru i vladati bez koaliranja. Osim toga, izgleda da za Hrvate povijest nije učiteljica života, nego inspiracija

za ponavljanje iste gluposti koju su Hrvati počinili i 1918. godine kad su, da očuvaju dio svoje zemlje od talijanskog presizanja, predali cijelu svoju zemlju velikosrbima i tako, da bi se spasili, skočili iz tave u vatru.

Nakon pjesme koja se 1918. godine mogla čuti u Splitu „Evo su nam Srbi stigli, kamen su nam s' srca digli" uslijedili su masakriranje hrvatskih prosvjednika u Zagrebu u prosincu 1918., ubojstvo Stjepana Radića i njegovih drugova u beogradskoj skupštini, trećesiječanjska diktatura kralja Aleksandra Karađorđevića itd., pa se taj kamen vratio nekoliko puta teži.

Sadašnja grupa ljudi na vlasti u Hrvatskoj, koja se uzajamno rotira iz jedne fotelje u drugu već dvadesetak godina, poseban je politički fenomen, jer, osim u doba komunističke vladavine i njihovog nakota zloduha, nikada u Hrvatskoj toliko nesposobnih političara nije imalo zaposlenje.

Iz ovoga sumarnog prikaza sadašnjega političkog mazohizma u Hrvatskoj izvucimo barem dva zaključka:

1. treba svim sredstvima stvarati slogu među Hrvatima. U tome smislu treba zblížiti domovinsku i iseljenu Hrvatsku, ovo osobito sada, kad je nedavnim sramotnim i podaničkim promjenama hrvatskoga Ustava drastično smanjen utjecaj iseljene Hrvatske na odluke u hrvatskome Saboru.

2. Treba se maksimalno odazvati glasovanju na slijedećim izborima i birati po svojoj savjesti i uvjerenju političke stranke, jer svaki zadržani glas jedan je glas više za jugane i njihove slugane.

Vratimo se na završetku ovog prikaza uvodno spomenutom sramotnom činu „hrvatskog" Ministarstva kulture, koji sa nekoliko milijuna kuna financira spomenik zatornicima hrvatske kulture i nacije. Za ovako nešto Nijemci imaju uzrečicu koja glasi . „Samo najgluplja telad slavi svoje mesare".

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6527-hrvatski-mazohizam.html>

„Hirošima tugo moja“

09. kolovoza 2010.

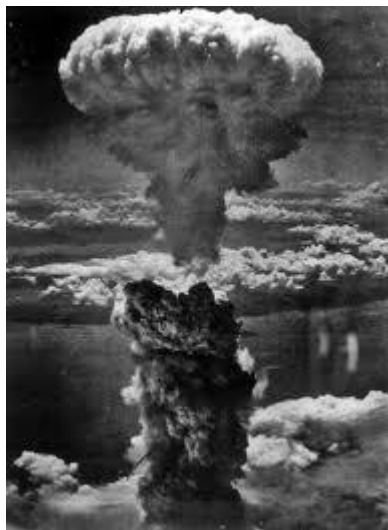
„HIROŠIMA TUGO MOJA“

Bomba

Na dan 6.kolovoza 1945. dogodio se čin do sada bez presedana u povijesti ratovanja: točno u 8 sati 15 minuta i 7 sekunda bačena je nuklearna bomba na japanski lučki grad Hirošimu koja je u 10 milijuntina sekunde sažgala više od 100.000 stanovnika, većinom civila. Za to je vrijeme okolni zrak dosegnuo temperaturu sunca. Za 10 sekundi užarena je kugla dobila promjer od 1 km, da bi se minutu kasnije ohladila i pretvorila u atomsku gljivu. Nekoliko sati nakon eksplozije atomske bombe počele su padati na zemlju tamne ljepljive kuglice radioaktivnog materijala. Za vrijeme te crne kiše temperatura je naglo pala, tako da su se žrtve smrzavale usred ljeta. One koji su preživjeli prženje i tlačni val čekali su mučnina, glavobolja, krvavi proljevi, povraćanja, otpadanje kose, leukemija i razne infekcije zbog smanjenog imuniteta organizma, kao i teške monstroznosti i deformacije novorođene djece kroz nekoliko naraštaja.

Smatra se da je do 1950. godine zbog ove nuklearne bombe stradalo oko 200.000 ljudi, iako su i nakon toga trajale njezine posljedice. I dok se u Hirošimi mrtvi nisu mogli još ni prebrojiti, bačena je tri dana kasnije, 9.kolovoza, u 11 sati i 2 minute druga nuklearna (plutonij 239) bomba na studentski grad Nagasaki koji je isto tako bio potpuno nevažan s vojno-strateškog motrišta. Od ove je druge bombe, prema službenim podacima, do 1950. godine stradalo 140.000 ljudi .

Pravo i moral



U pogledu nemoralnosti i protupravnosti ovoga čina ne postoje nikakve dileme. Nema nikakve sumnje, da je bacanjem ovih dviju bomba počinjen jedan od najvećih ratnih zločina u Drugome svjetskom ratu. Nisu temeljna načela morala u ratu različita od morala u miru, niti su temeljna načela grupnog morala različita od onih osobnog morala. Te temeljne moralne norme se ne smiju prosuđivati s utilitarističkog gledišta posljedične korisnosti, nego su one apsolutno i bezuvjetno obvezatne. Isto tako kao što je nemoralno u miru kidnapirati i ubiti djecu protivnika da bi ga se prisililo da se preda, tako je moralno nedopustivo u ratu masovnim spaljivanjem žena, djece i ostalog civilnog pučanstva i pretvaranjem u prah i pepeo nezaštićenih gradova, njihovih stambenih, humanitarnih i vjerskih objekata, prisiljavati neprijatelja na predaju. A to je učinjeno u Nagasakiju i Hirošimi. To je glavni razlog zašto su u međunarodnom ratnom pravu zabranjena masovna uništavanja – nuklearna, termonuklearna, biološka ili kemijska. To je uništavanje čin namjernog ubijanja nedužnih, a u ratu su nedužni svi oni koji su „civilni“ („noncombatants“). Ovdje se pod izrazom civili ne misli na one koji ne nose vojnu odoru a ipak sudjeluju u ubijanjima, diverzijama i terorizmu. Nažalost ovakvih ima u suvremenom

„totalnom ratovanju". Izrazom civili označuju se one osobe koje ne predstavljaju u ratu izravnu prijetnju i opasnost.

Djeca su civili u ovom smislu, premda će oni tijekom vremena odrasti i vjerojatno otići u neprijateljsku vojsku. Ali u ovom trenutku ona nisu izravna ratna prijetnja i opasnost. Nesporno je da su velika većina stanovnika Hirošime i Nagasakija u trenutku bacanja nuklearnih bomba bili civili koji nisu predstavljali izravnu prijetnju i opasnost. Ovdje moram spomenuti i drugu grupu moralnih restrikcija koje imaju primjenu u ratu, i koje ograničavaju čak i ono što se u ratu prema neprijatelju smije poduzeti. Međunarodno konvencijsko i običajno pravo u ovu grupu ubraja npr. pošteđu vojno-medicinskog osoblja i ratnih ranjenika. Zabranjeno je također osobito okrutno oružje (npr. dum-dum strjeljivo), te sredstva mučenja kao npr. izgladnjivanje, trovanje, sakaćenje zarobljenika. Među ove užase nehumanosti i nemorala svakako spadaju i napalm bombe. Nažalost, samo utilitaristička stajališta su uzeta u obzir kod odluke o bacanju nuklearnih bomba na Hirošimu i Nagasaki. Ali ni ti argumenti nisu uvjerljivi, jer da bi se spriječile daljnje ratne žrtve od 30 do 60 tisuća ljudi na savezničkoj strani, izravno je ubijena tim bombama jedna četvrtina, ili čak jedna trećina milijuna ljudi. No vrlo je vjerojatno da postoji i jedan drugi motiv bacanja ovih bomba. Već je ljeti 1945. godine američki vojni stručnjak admiral William Leahy rekao, da je vojni poraz Japana siguran, ali da znanstvenici i ostali žele ispitati nuklearnu bombu zbog velikog novca koji je u nju utrošen. Radilo se ipak o iznosu od dvije milijarde dolara. A za ispitivanje, kao što je poznato, moraju postojati pokusni kunići.

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6583-hiroima-tugo-mojaq.html>

Kuda idu divlje svinje

23. kolovoza 2010.

KUDA IDU DIVLJE SVINJE

„Glas Koncila“ je nedavno odvažno pokrenuo raspravu o gorućem problemu suvremene Hrvatske, o potrebi dekomunizacije hrvatskog društvenog i duhovnog prostora. Dok cijeli demokratski svijet osuđuje komunizam, komunizmom se diče vrhovi hrvatske politike. Dekomunizacija je bez sumnje jedan od najvažnijih preduvjeta za duševno iscjeljenje hrvatskoga društva i za njegovo uključenje u krug demokratskih država. Kao doprinos tome nastojanju dajemo ovdje raščlambu bijega komunista nakon pada Jugoslavije u institucije hrvatskoga društva. Mislimo, da je u ovom povijesnom trenutku hrvatske države vrlo važno identificirati, locirati i sanirati ove društvene metastaze koje su se razmiljele u Hrvatskoj kao crvi po mesu, ako hoćemo da hrvatsko društveno tkivo ozdravi. Omiljene mete u Hrvatskoj bijega bivših komunista uglavnom su slijedeće.



(1) Bijeg u anacionalnu i nadnacionalnu univerzalnost znanosti, da se ne bi morali poistovjetiti s hrvatskim domoljubljem. Uz izdašnu pomoć komunista, koji su još od doba Jugoslavije zauzeli vodeće položaje u visokom školstvu, komunistička su se djeca brzopotezno provukla kroz doktorate znanosti, da bi bila postavljena još brže na položaje asistenta, docenta, izvanrednog ili redovitog profesora. Nevjerojatnom lakoćom bitka, kako bi rekao Kundera, ti su se bivši komunisti preko noći „prešaltali“ od predavača, recimo, predmeta „dogovorna ekonomija“ (naziv za komunistički dirigitiranu ekonomiju), u predavače predmeta „ekonomija slobodnog tržišta“, ili od nastavnika koji, recimo, izlažu pojam otuđenja kod Karla Marxa, u one koji brane otvoreno društvo i kritiziraju njegove protivnike. No ipak neki od njih ne mogu odoljeti napasti, da ne proture ponekad „meki“ marksizam, osobito kroz seminare i satove osobne konzultacije.

(2) Bijeg u globalizam, europeizam, kozmopolitizam, da bi izbjegli etiketu „ognjištara“. Kao takvima dodijeljeni su im vodeći položaji u medijima (elektroničkim i tiskanim), u kojima – po nalogu svojih stranih poslodavatelja - oni šire među narod nepovjerenje u bilo koju hrvatsku vlast, pomanjkanje vlastitog pouzdanja hrvatskoga naroda, katastrofičnost i cinizam prema svemu „ognjištarskome“.

(3) Bijeg u neoliberalizam zbog nekih njegovih totalitarističkih crta sličnih onima komunizma, kao što su npr. egalitarno-globalističko usmjerenje, ideologija napretka na svim poljima života (ostatak prosvjetiteljstva), totalitarna i konformistička obilježja liberalizma („totalitarni liberalizam“ – Ernst Nolte), skretanje svih političkih stranaka prema centru, što vodi u konačnici prikrivenom jednostranačju, liberalizam, za razliku od komunizma, ne ubija niti šalje u logor svoje disidente, ali ih marginalizira, sprječava im zaposlenje, i tako ih ušutkava.

(4) Bijeg u anarhizam, gdje vlada potpuna relativnost svih vrijednosti, pravnih, moralnih i vjerskih. Ovo je uglavnom opcija djece članova bivše komunističke elite.

(5) Bijeg u bogaćenje svim dopuštenim i nedopuštenim sredstvima po paroli „nema Boga, nema drugoga života, sve propada i prolazi

poput našega komunizma, stoga carpe diem". Za vrijeme Domovinskoga rata oni su se okoristili pretvorbom, privatizacijom i „menadžerskim kreditima" dok je narod gladovao a branitelji ginuli. U komunističkoj Jugoslaviji oni su bili nedodirljive „svete krave", da bi danas su u Hrvatskoj postali „zlatna telad".

(6) Oni koji su izabrali političku karijeru priključili su se spontano, ili po zadatku, većim političkim strankama, kao što su SDP i HDZ, u njima ostali kao krtice i isplivali na najviše stranačke i državne položaje. Tu u svom anacionalnom karijerizmu sprječavaju hrvatsku pomirbu i slogu i postaju desna ruka stranim moćnicima koji žele obnovu Jugoslavije pod drugim nazivom.

(7) Oni komunisti, koji su bili samo prerušeni velikosrbi, sada otvoreno nastupaju s velikosrpskih pozicija u čemu dobivaju izdašnu podršku od anacionalnih karijerista u hrvatskoj vladi.

(8) I na kraju spomenimo kategoriju onih bivših komunista, koji su se iskreno razočarali u marksistički komunizam, njegovu metafiziku i njegova masovna ubijanja, pa su se ili povukli u svoj privatni život, ili su se obratili na neki drugi svjetonazor (npr. agnostički humanizam, kršćanstvo i sl.) i svojim angažmanom u javnome životu Hrvatske pokušavaju dati barem djelomičnu zadovoljštinu za onu štetu što su oni i njihov zločinački režim nanijeli hrvatskome narodu kroz više od pola stoljeća. Treba napomenuti, međutim, da ih je u ovoj kategoriji relativno malo.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6644-kuda-idu-divlje-svinje.html>

„Kardinale Bozaniću idite u špilju kao sveti Jeronim" (Globus)

09. rujna 2010.

„KARDINALE BOZANIĆU IDITE U ŠPILJU KAO SVETI JERONIM" (GLOBUS)



Ova je „Globusova" preporuka, koju je prenijela „Slobodna Dalmacija" od 9.9.2010., najprije fizički teško ostvariva, jer u Hrvatskoj skoro nema prazne špilje, budući da su skoro sve špilje pune kostiju žrtava koje su komunisti u Drugome svjetskom ratu i poraću bez suda ubili. No mislim da poticaj za ovu preporuku treba tražiti u drugoj stvari. Crkva nekima smeta svojom kritikom društvenih zbivanja. Oni se pozivaju na odvojenost Crkve od države, pri čemu oni tu odvojenost tumače na način, da se Crkva treba povući u sakristiju, ili čak u špilju, osim kada crveni pojas crkvenih visokodostojnika naokolo ukrašava istaknute političke figure.

Nepotrebno je i reći, da autori ovakvih speleoloških preporuka ne shvaćaju ni što je Crkva, ni koja je njezina uloga u društvu. Oni ne znaju, da su Crkva svi vjernici, i da su ti vjernici ujedno i članovi civilnog društva. Stoga kada bi se cijela crkvena hijerarhija povukla u špilju, laički vjernik se mora baviti politikom, jer politika odlučuje o općem dobru svih članova društva, dakle i vjernika. Ali i crkvena hijerarhija se mora baviti politikom, ako politika znači i upozorenje na ona zbivanja u državi i društvu, koja su u suprotnosti s Evanđeljem. Stoga se i od crkvenog klera očekuje, da se oni bave politikom u smislu upozoravanja na ono što je u političkim odlukama suprotno kršćanskoj nauci i moralu, i da u tomu smislu igraju aktivnu ulogu u društvu.

Opasnost je za Kristovu Crkvu da štiti tamo gdje ona mora svjedočiti. Da se njezin Utemeljitelj bavio samo teologijom, vjerojatno bi

doživio mirnu starost. U smrt ga je poslalo Njegovo kritiziranje nepravde u društvu, dakle politička implikacija Njegova naučavanja. Prema tomu, čak kada bi se i pronašla prazna špilja za kardinala Bozanića da se on u nju povuče, špilja u kojoj komunisti nisu ubijali narod zbog njihove ljubavi prema narodu, on bi kao privatna osoba i hrvatski državljani imao pravo i dužnost i iz te špilje kritizirati društvene nepravde. Valjda bi mu bilo dopušteno i u špilji primati globokratsku tiskovinu „Globus“, koja bi ga vrlo objektivno informirala o svemu što se izvan špilje događa. Stoga postoji opasnost, da bi kardinal Bozanić, i drugi članovi crkvene hijerarhije protjerani u špilje da ne smetaju globokratima, i iz špilje ukazivali na širenje u Hrvatskoj „velevlasti one crne zvijeri s otiskom pandže“ (Mile Pešorda).



Kada bi Crkva, ne samo kao hijerarhija i kler, nego kao cijela zajednica Kristovih vjernika (a to je pravi pojam Crkve), shvatila depolitizaciju u smislu da se odrekne svog emancipacijskog poslanja, da se ne zauzima za potlačene, obespravljene, siromašne i progonjene, da ne ukazuje na korumpiranost političkih partitokracija, da prepusti vlast u Hrvatskoj i svijetu piramidi koja želi manipulirati čovječanstvom i u čijim je rukama velika većina elektroničkih i tiskovnih medija u Hrvatskoj, tada bi tako shvaćena depolitizacija bila izdaja njezina poslanja. Crkva koja ne želi postati obljudavljena sol mora ukazivati na to, da se iza krinke političkog, vojnog i gospodarskog globalizma krije neokolonijalno izrabljivanje svijeta od strane financijske internacionale, da nema spasa u promjeni

društvenih struktura, nego u promjeni čovjekova mentaliteta, koji onda stvara sebi prikladne društvene strukture .

To je razlog zašto korumpirana politička elita u Hrvatskoj, bilo da je sastavljena od bivših udbaša, kosovaca i komitetlija, ili od onih koji to nisu bili, ali koji poput njih prihvaćaju pupkocentrički svjetonazor, naime da im je vlastiti pupak centar svijeta kojemu je sve ostalo podređeno, zašto, dakle, ta korumpirana elita ne može preobraziti hrvatsko društvo. Ta elita ne mari za zapuštena socijalna pitanja, za siromašne, gladne i nezaposlene, za čistoću neovisnog hrvatskog doma. Ona takvim ponašanjem pridonosi rasulu i dezintegraciji hrvatskoga društva i hrvatske države. Ovo vrijedi i za one vođe radničkih udruga, kojima je taj njihov položaj samo ljestvica da se popnu na vodeće političke položaje.

Stoga se kardinala Bozanića šalje u špilju, ne da bi poput svetog Jeronima iz špilje moralno prodrmao tadašnji svijet, nego da bi u špilji postao bezopasan duhovni kostur, da ga se tamo udalji iz današnje političke i društvene pozornice, da ne smeta globokratima i njihovim domorodnim slugama, kako bi ovi u Hrvatskoj nesmetano „razvaljivali obiteljska gnijezda i duhovna središta kao ognjišta života naroda i narodnoga preporoda" (Mile Pešorda).

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6747-kardinala-bozaniu-idite-u-pilju-kao-sveti-jeronimq-globus.html>

Izlaganje prof. dr. Branimira Lukšića s predstavljanja knjige „Tuđmanova baština“

26. rujna 2010.

**IZLAGANJE PROF.DR. BRANIMIRA
LUKŠIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE
„TUĐMANOVA BAŠTINA“**



Knjiga dr. Nedjeljka Mihanovića „Tuđmanova baština“ (izd. Detecta Zagreb, 2010.) koju prikazujemo stavlja pred čitatelja osobu, koja je odigrala ključnu ulogu u povijesti Hrvatske krajem 20. stoljeća, dr. Franju Tuđmana. Knjiga prikazuje prvoga predsjednika Hrvatske u njegovim znanstvenim, političkim i društvenim aktivnostima, čija je ideja vodilja kroz sve te aktivnosti bila spas hrvatske domovine, njezina sloboda postignuta na načelima čovječnosti, pravednosti i demokracije. Za njega autor kaže, da je svojim jasnim, logičnim, kritičkim i misaonim horizontom dosegao takve domete, da je postao jedan od fundamentalnih i najvidovitijih povjesničara novijeg razdoblja hrvatske historiografije. No Tuđman nije samo povjesničar i politolog, nego i političar, državnik i strateg. Knjiga oslikava društvenu i političku zbilju na ovim našim prostorima tijekom i nakon burnih događaja rušenja crvenoga imperija u Europi, a napose

u bivšoj Jugoslaviji, kao i stanje u Hrvatskoj za vrijeme i nakon njezina nacionalnog i ideološkog oslobođenja.

Osobito dojmljivo pisac ocrtava neke od najbližih suradnika Tuđmana kroz ovo razdoblje, što izaziva čuđenje, kako je nepatvoreni duhovni div mogao biti okružen suradnicima koji su u većini bili nepatvoreni duhovni pigmejci, a neki od njih vjerojatno i u službi stranih centara moći sa zadatkom da ga spriječe u stvaranju samostalne hrvatske države. Jer svjetski gospodari kaosa su htjeli rušenje komunizma, ali ne i stvaranje novih nacionalnih država. Tuđmanu i hrvatskoj samostalnosti, osim toga, nisu bili skloni ni mnogi od bivših partijskih kadrova koji su se oko njega gurali, ni jugointegralisti, ni novinarski plaćenici u službi stranih gospodara. Što se tiče ovih zadnjih autor navodi činjenicu, da se kroz novinske stupce redovito javljaju defetističke misli, razorne, korozivne ideje koje nagrizaaju sve što se zove tradicijsko, patriotsko, nacionalno, državotvorno, obiteljsko, etičko, spiritualno. Razmišljajući o ovome on se pita, odakle taj rušilački sindrom, taj grobarski posao i iracionalna pobuda za razaranjem hrvatskoga identiteta, ta demonska pobuna koja kao da namjerava sve hrvatsko raščovječiti, izobličiti, svako domoljublje i vjersko osvjedočenje izkarikirati. Objektivna promatrač nužno dolazi do zaključka, da se ovdje radi o petoj koloni u Hrvatskoj, koja ima za cilj potkopavanje hrvatske države.

Od mnogih tema koje izlaže autor ovdje ću se , zbog kratkoće vremena, zadržati samo na nekima.

Tuđman je znao da je Jugoslavija, kako monarhistička, tako i komunistička , bila samo krinka za srbijansko velikodravlje . Ta tragična zabluda nazvana Jugoslavijom, sustavno je kao predvorje velike Srbije zatirala hrvatski nacionalni identitet. Ovom iskorištavanju i podčinjenosti Hrvatske služila je srpska mitomanija, koju je Tuđman prozreo i izložio znanstvenoj kritici. Tako je on razotkrio i jasenovački mit sa fantastično nerealnim brojem žrtava, koji je morao poslužiti da bi se prema vanjskom svijetu dokazala teza o genocidnosti hrvatskoga naroda, zbog čega bi opasno bilo Hrvatima dopustiti da imaju vlastitu državu, i da bi se kod samih Hrvata stvorio kompleks o njihovoj kolektivnoj krivnji, kako bi se

nad njima lakše moglo vladati. I, kako kaže autor, kada se pokrenula mračna odmetnička furija pobune Srba u Hrvatskoj, divljanje njihove hajdučije, pljačke, ubojstava, barbarstva i terora, uz neprikrivenu potporu jugoarmije i ekstremnih srbijanskih nacionalboljševika, Tuđman se suprotstavio tome hrvatskom policijom i zborom narodne garde, te je uspješno svladao atavističko srpsko divljanje i barbarsku ratnu orgiju. Na srpski pokušaj odcjepljenja dijela područja međunarodno priznate hrvatske države, Tuđman je odgovorio vojnoredarstvenom akcijom „Oluja“, koja je zloporabom i perverzijom međunarodnog kaznenog prava lažno okvalificirana kao „zajednički zločinački pothvat“. Svrha je te podvale, da se uništi kod Hrvata svijest o nacionalnom ponosu i nacionalnoj samostojnosti, da se slomi otpor u Hrvatskoj prema nekoj balkanskoj asocijaciji, a možda i da se sruši sama samostalna hrvatska država. Tuđman je opetovano poručivao Srbima na tome području uoči i tijekom „Oluje“ da ne odlaze i da ostanu kao lojalni hrvatski građani, i jamčio im je da im se ništa zla ne će dogoditi. To se najbolje vidi iz njegovih riječi izgovorenih povodom dolaska „vlaka slobode“ kada je rekao: "Neka se prevlada to zlo na način, da onima koji su činili zlo, nikada više ne bude uzvraćeno zlo" (citirano iz „Vlak slobode“, Zagreb 1996.s.33). Ova podvala u optužnicama, nastala u radionicama velikih meštara novoga svjetskog poretka, ima za cilj olakšati stvaranje nadnacionalne balkanske tvorevine u koju bi se Hrvatska morala utopiti. Agenti ovoga „Big Brother-a“ su vrlo vjerojatno po zadatku i Tuđmana okruživali. Tom istom cilju služe i one koncepcije europskog unitarizma, koje Europsku Uniju zamišljaju kao naddržavu za asimiliranje, a ne integriranje, malih naroda Europe. Pitaju li se naši europski pregovarači, što će biti s hrvatskom samostalnošću i s hrvatskim nacionalnim identitetom, kada se sve važnije političke, gospodarske, financijske, društvene i kulturalne odluke za Hrvatsku budu donosile nadglasavanjem u europskim institucijama, i kada Hrvatsku potpuno pokupuje strani kapital i osvoji strana radna snaga? Tuđman je znao da su Hrvati od svoga pokrštenja dio kulturalne i duhovne Europe, te da ako Hrvatska želi jednom postati članicom i institucionaliziranog europskog jedinstva, da to smije učiniti samo pod uvjetom da očuva svoj nacionalni identitet .



Promatrajući taj nadljudski Tuđmanov napor, taj njegov životni san da se stvori samostalna i neovisna hrvatska država, možda će netko postaviti pitanje, je li nacionalna država arhaizam danas u doba globalizacije, jesu li ti naponi Tuđmana bili uzaludni? Duboko sam uvjeren da nisu. Nepobitna je činjenica, da je danas ujedinjenje čovječanstva u tehnologiji, gospodarstvu, financijama i informacijama ne samo spojivo, nego upravo obogaćeno nacionalnim različitostima. U doba omasovljenja, kad je osobni identitet sve više ugrožen, čovjek osjeća duboku nostalgiju za onim što ga razlikuje od drugih, za vlastitom osobnošću, za vlastitim domom. Kod bezličnosti, nomadske mobilnosti i iskorijenjenosti čovjeka u globalnom društvu, raste njegova čežnja za ukorijenjenošću, za osobnim i nacionalnim identitetom. Pogledajmo samo nacionalne, čak i lokalne, euforije na nogometnim natjecanjima. Danas u svijetu, nakon prestanka tzv. hladnoga rata, one bitne razlike među narodima nisu ni ideološke, ni političke, pa ni gospodarske, nego kulturalne i civilizacijske. Narodi sebe prvenstveno definiraju prema pretcima, vjeri, jeziku, povijesti, nacionalnim vrijednostima, običajima, tradiciji. Stoga je životni

ideal dr. Franje Tuđmana o stvaranju nacionalne hrvatske države potreba dubokih slojeva ljudske psihe.

Iako je bio član komunističke partije Tuđman rano uviđa pogubnost marksističko-komunističke ideologije. On spoznaje da zločini komunizma, te najkrvavije utopije u povijesti čovječanstva, nisu samo „incidentni“, samo slučajna zastranjivanja od navodno humane biti marksističkog komunizma, nego da oni nužno proizlaze iz dosljednog ostvarenja marksističkih teoretskih postavki. Marxov ateizam, njegovo poimanje otuđenja kao pojave koja ima isključivo društveno-ekonomske uzroke, njegovo razlikovanje negativne od pozitivne slobode, sa svim pogubnim posljedicama koje iz ovoga nastaju, njegova dogma o mesijanskoj ulozi proletarijata koji će navodno uvesti čovječanstvo iz pretpovijesti u povijest, njegova romantična utopija o budućem zemaljskom raju što će ga čovjek kao novi Prometej vlastitim snagama uspostaviti na zemlji, njegova naivna prosvjetiteljsko-deterministička ideja o nužnom napretku povijesti, njegovo poimanje da zlo ima isključivo ekonomsko-socijalne, a ne antropološke, uzroke, sve je to razlog da se svugdje na svijetu marksistički komunizam razotkrio kao „najkrvavija utopija u povijesti“ (Brzezinski). S pravom se možemo pitati, ako oko 27 milijuna ubijenih u svijetu od nacizma ukazuje na njegovu zločinačku bit, zašto bi se preko 150 milijuna ubijenih u svijetu od komunizma moralo shvaćati kao zastranjivanje od navodno humane biti marksističkog komunizma? I danas se skoro tjedno pronalaze masovna grobišta i jame na našim prostorima u kojima su Titovi komunisti punili „podzemni bataljun“ nevinim žrtvama. Ako je sve ovo Tuđman spoznao možemo postaviti pitanje, zašto on nije proveo u Hrvatskoj lustraciju? Autor kaže, da kod tzv. hrvatske političke elite, podjednako desne i lijeve, nije bilo ni volje, ni moralne snage, ni dostojna cilja, da se provede lustracija, i da su u tome problemu bile odveć nazočne osobne kalkulacije i bojazni da se u postupku ne otkrije vlastita umiješanost te političke elite u partijsko doušničko djelovanje. To samo pokazuje, odakle je ta „politička elita“ birana. Autor kaže, da je Tuđman smatrao, da bi u tim turbulentnim vremenima lustracija izazvala razdor umjesto pomirbe među Hrvatima. No možemo postaviti pitanje, zašto lustracija nije bila

provedena nakon završetka Domovinskoga rata i učvršćenja unutarnje sigurnosti hrvatske države? Umjesto lustracije, vukli su se smioni i opasni potezi kao npr. kooptiranje notornog udbaša Josipa Manolića i drugih sličnih njemu u sami vrh HDZ-a s motivacijom, da će se tako te ljude imati pod nadzorom, i da će oni svojim iskustvom pomoći ustrojavanju hrvatskih državnih službi. Rezultat je, nažalost, bio sasvim suprotan. Oni su poput metastaza karcinoma prodrli u sve pore hrvatske države i političkih stranaka, gdje su rovarili protiv svehrvatske pomirbe podržavajući podjelu na „ustaše" i „partizane", protiv povratka hrvatskih iseljenika, čak i protiv samog Tuđmana. Nasupanost kroz duže razdoblje marksističkom ideologijom klasne mržnje prouzročila je u njima radikalne promjene kako u intelektualnom, tako i u karakternom smislu. I upravo su ti fosili komunističkog dogmatizma, ti karakterni kastrati, bili i ostali nakon Tuđmanove smrti najgrlatiji u poviku za tzv. „detuđmanizacijom" hrvatskoga društva, pri čemu je taj izraz za njih sinonim za rashvaćenje Hrvatske. Kako kaže autor, oni i danas šire maglu, da je komunistička totalitarna prošlost bila bolja od demokratske sadašnjosti, što je posljedica ili njihova defektnog pamćenja, ili političkog primitivizma i ideološke zasukanosti.

Neki od njih i danas s neukusnim patosom govore o komunističkom diktatoru i tiraninu Josipu Brozu Titu. Autor kao odgovor na ovo daje zastrašujući popis Titovih zlodjela, od pobijenih jugoslavenskih komunista u Sovjetskom Savezu koje je Tito cinkanjem poslao u smrt, od sprječavanja podjele jugoslavenskog područja prema dogovoru u Jalti po kojoj bi Hrvatska bila ušla u sferu zapadnoeuropskoga sustava i izbjegla strahote komunističke diktature, pa do holokausta na Bleiburgu i Križnome putu, do Jazovke i drugih bezbrojnih jama koje je Tito punio nevinim žrtvama, do Titova prepotentnog odbijanja ponude „Marshallovog plana" 1946. da bi tako sa svojom komunističkom oligarhijom lakše vladao bijednom socijalističkom rajom i proleterskim parijama, do zloglasnih kazamata i „prevaspitnih" koncentracijskih logora OZN-e i UDB-e, u kojima je zbog domoljublja robijalo oko 150 tisuća Hrvata i Hrvatica, do 800 tisuća „gastarbajtera" prisiljenih na pečalbu zbog bijede u „socijalističkome raj", i do Domovinskoga

rata u kojemu je Titova armijska soldateska počinila zvjerstva nad Hrvatima. Nakon svega ovoga čudi, da su bilo koji pragmatički razlozi mogli biti toliko jaki, da se prilikom ideološkog oslobođenja Hrvatske od zločinačkog komunizma otvoreno i jasno nije osudilo Tita, kojega njemački sociolog Klaus Jacobi stavlja na nečasno 10. mjesto na listi svjetskih megaubojica 20. stoljeća zbog milijun i sto tisuća pobijenih nakon završetka Drugoga svjetskog rata. Isto je tako nespojivo s nužnom dekomunizacijom hrvatskoga duhovnog ozračja spominjanje u hrvatskome Ustavu ZAVNOH-a kao jedne od izvorišnih osnova hrvatske države kad znamo, da je ZAVNOH bio samo fasada one komunističke partije Jugoslavije, koja je osloboditeljsku borbu protiv njemačkog i talijanskog okupatora hrvatske države nečuvenom povijesnom krivotvorinom prisvojila kao svoju zaslugu, iako se ta komunistička partija borila za sovjetsku Jugoslaviju, a nikada za samostalnu hrvatsku državu.

Nakon smrti Tuđmana i marginaliziranja, ili čak isključenja iz HDZ-a pod vodstvom Sanadera naglašeno antikomunističkih i „ognjištarskih“ članova, mnogi su iskreno smatrali da je Tuđmanov duh HDZ-a prešao na novoutemeljenu stranku „Hrvatski blok“ koju je osnovao Tuđmanov savjetnik Pašalić, pa su prišli toj stranci. Nažalost, prevarili su se, jer Tuđmanova samopožrtvovna ljubav prema hrvatskoj domovini, njegovo protivljenje da se Hrvatska rasproda strancima, njegovo ponosno sučeljavanje sa bjelosvjetskim protuhama i predstavnicima gospodara kaosa, sve je to nedostajalo obojici tih stranačkih čelnika. Kako veli autor za njih, obojica su vodila stranke po načelu vlastoljublja, a ne domoljublja, osobnog bogaćenja, a ne blagostanja naroda i države. Po riječima autora, stranka im je služila za njihov osobni „karijeristički alpinizam“, a ne za uzdizanje neovisne hrvatske države.

Zaključak

Ova knjiga dokazuje da su Hrvati imali u presudnom času svoje povijesti političara, državnika, znanstvenika i vojnog stratega, kojemu mogu zahvaliti svoju državnu samostalnost. Dr. Franjo Tuđman je bio utjelovljenje duha Starčevića, Radića, Stepinca i drugih predstavnika „vječne Hrvatske“. Uspravan i ponosan, on se

usudio usprotiviti svjetskim „olimpijcima" i krojačima tzv. novoga svjetskog poretka. Veličina dra Franje Tuđmana je u tome, što je uspio prepoznati povijesni trenutak za ostvarenje vjekovne hrvatske težnje za slobodom i neovisnom hrvatskom državom, a onda povući konkretne poteze da se taj cilj ostvari u zajedničkom poletu, i uz nesebičnu žrtvu, većine hrvatskoga naroda. Poput Starčevića on je znao, da hrvatski narod predstavlja zaseban narodnosni i povijesno-psihički tip, te da je stoga mit o jugoslavenstvu grob hrvatskoga naroda i gubitak njegova identiteta. Tuđman je znao, da dok god Srbi u Hrvatskoj ne shvate da ne mogu živjeti u njoj kao produžena ruka tuđinske i ugnjetavačke vlasti, nego kao lojalni građani Hrvatske, da će uvijek postojati opasnost da se Hrvati moraju boriti u svome domu za svoj dom. On je znao, da samo jaka hrvatska država može biti jamstvo, da se to ne će dogoditi, nego da će teći mirno suživot Srba i Hrvata u Hrvatskoj. Dr. Franjo Tuđman je, što se rijetko spominje, bio čovjek, koji je zbog ostvarenja ovih ideala stoički strpljivo nosio svoj križ. Kao predsjednik hrvatske države on je morao kontaktirati sa stranim hohštaplerima i manipulatorima, sa domaćim sitnim politikantima; morao je podnositi duhovne patuljke, zatornike hrvatske kulture, jugane i njihove slugane koji su htjeli vratiti Hrvatsku na krvopleti i zloguki prostor Balkana, mržnju medijskih kroatofoba i klevetanja jugofila. On je ovaj križ svjesno i voljno nosio uspinjući se na svoju Golgotu. Nosio ga je za svoj ideal slobodne, demokratske i nezavisne hrvatske države iako je znao, da ga na vrhu te Golgote čeka prijevremena smrt. A da je Tuđman nosio svoj križ s osobno izgrađenom religioznošću neka posvjedoči i ovaj događaj. Prilikom posjete pape Ivana Pavla II. Splitu 1998. godine imao sam privilegij cijelo poslije podne bitni s predsjednikom Tuđmanom u vili „Dalmacija", jer je protokol zahtijevao da se predsjednik, gradonačelnik i župan oproste od sv. Oca tek navečer u kaštelanskoj zračnoj luci. To sam poslijepodne razgovarao s Predsjednikom, među ostalim, i o Bogu, vjeri i bibliji. Sjećam se, da je Tuđman s dubokim poštovanjem govorio o Kristovoj osobi i poruci. Rekao je i to, da je Katolička crkva u Hrvata ujedno i najbolji jamac da će Hrvati sačuvati na ovoj zemljopisnoj vjetrometini svoj nacionalni i vjerski identitet.

Citiram na završetku riječi jednog stranog diplomatskog promatrača: " S vremena na vrijeme povijest, okolnosti i ličnost zajedno proizvedu dominantne osobe, kao što su Charles de Gaulle u Francuskoj, ili George Washington i Franklin D. Roosevelt u SAD-u. Tuđman i njegova apsolutna predanost nezavisnosti hrvatskoga naroda bili su duša pokreta za nezavisnost, kada su drugi oklijevali u koracima i gubili se u pojedinostima. Tuđman je uvijek promatrao veliku sliku, ne gubeći iz vida cilj: nezavisnost...Pažljivo je čuvao ključne vrijednosti hrvatske kulture. Poput de Gaulla nije želio kompromitirati hrvatske vrijednosti i tradiciju...Hrvatska je danas nezavisna. Franjo Tuđman zaslužuje posebno priznanje za jedinstvenu ulogu u pretvaranju hrvatskih snova u stvarnost" (Thomas P. Melady u knjizi „Tuđman i budućnost Hrvatske", Zagreb 2003.).

Knjiga koju prikazujemo nepobitan je dokaz istinitosti ovih riječi. Stoga je toplo preporučam svakom onom, tko želi dublje poniknuti u osobnost, motivaciju, ideale i djela dr. Franje Tuđmana. Autoru ove knjige čestitam na bogatstvu prikupljenog materijala i na sistematizaciji i jasnoći prikaza, što će bez sumnje ovo djelo učiniti da dugo vremena bude nezaobilazno vrelo podataka i referentna literatura za dr. Franju Tuđmana i njegovu baštinu.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/6846-izlaganje-profdr-branimira-lukia-s-predstavljanja-knjige-tumanova-batinaq.html>

Prof. dr. Branimir Lukšić: 11 godina poslije - ideali i stvarnost

13. prosinca 2010.

PROF. DR. BRANIMIR LUKŠIĆ: 11 GODINA POSLIJE - IDEALI I STVARNOST



Vrhovni životni ideal dra Franje Tuđmana je bila samostalna, neovisna i suverena hrvatska država. Danas na 11. obljetnicu njegove smrti održava se ova komemoracija u trenutku dubokog moralnog pada nekih hrvatskih političara. Zapitajmo se , kako je moguće da nakon čovjeka koji je časno izgorio za slobodnu i demokratsku Hrvatsku dođu na vlast osobe koje ruše sve što je Tuđman ostvario? No nije korupcija političara jedina opasnost koja danas prijete Tuđmanovoj baštini suverene Hrvatske. Velika opasnost je i ponovno oživljavanje pod drugim nazivom tragične povijesne zablude zvane Jugoslavija. Tuđman je znao da je jugoslavenstvo u bilo kojem obliku grob hrvatskoga naroda i gubitak njegova

nacionalnog identiteta. Tragično povijesno iskustvo je pokazalo, da su Srbi tu multinacionalnu tvorevinu uvijek shvaćali kao pristupni stadij za veliku Srbiju. Ostale opasnosti za hrvatsku državu vidimo danas 11 godina nakon Tuđmanove smrti u dodvoravanju hrvatskih političara onima koji su napali Hrvatsku i pokušali odcijepiti dio njezinog državnog područja, u omalovažavanju žrtava jugosrbijanske agresije time, da se namjerava povlačiti tužba protiv Srbije za ratnu odštetu, u diskriminaciji prema žrtvama komunizma vraćanjem stanova u Hrvatskoj agresorskim jugooficirima na kojima su prije bijega iz Hrvatske imali stanarsko pravo, dok, s druge strane, oduzeta imovina u Hrvatskoj u vrijeme komunističke strahovlade nije niti 20% vraćena, iako je to bio jedan od uvjeta prijama Hrvatske u UN i Vijeće Europe.

Krnjenje suverenosti i nacionalnog ponosa je i koaliranje hrvatske Vlade s četnicima, zatim kad Hrvatska ne koristi međunarodnom konvencijom dano joj pravo proglašenja isključivog gospodarskog pojasa na moru, nego umjesto toga proglašava pravni hibrid zvan ZERP, pa čak i njegovo djelovanje suspendira prema onima koji pljačkaju hrvatski riblji fond. Diskriminaciju protiv Hrvata u Hrvatskoj vidimo i u kršenju temeljnog demokratskog pravnog načela „jedan čovjek – jedan glas“ kad pripadnici nacionalnih manjina u Hrvatskoj imaju dva glasa na izborima, a pripadnici hrvatskoga naroda samo jedan glas. Veliku opasnost za suverenost hrvatske države predstavlja i ulazak u ovako ustrojenu EU. Hrvati su bili i ostali dio Europe, ali one duhovne i kulturalne, Europe naroda i domovina. Ulazak bi Hrvatske u ovako strukturiranu EU, koja više sličí unitarističkoj naddržavi negoli udruženju ravnopravnih država, u čijem parlamentu neke članice imaju 96 a neke samo 6 predstavnika, što je očita formula za nadglasavanje, u kojoj se zbog potpune slobode kretanja robe, usluga, radne snage i kapitala otvaraju širom vrata rasprodaji strancima hrvatskog nacionalnog bogatstva, ulazak bi Hrvatske u takvu EU značio odricanje od mukotrпно stečene nezavisnosti i suverenosti. Tuđman je bio za pristup EU, ali takvoj, u kojoj će hrvatski narod zadržati pravo da sam donositi bitne odluke o svojoj sudbini. To pravo je i zahtjev patriotizma, koji je kroz stoljeća očuvao hrvatski nacionalni identitet

usprkos hegemonističkim presizanjima Beča, Venecije, Pešte i Beograda.

Dr. Franjo Tuđman je znao, da je bitan preduvjet za očuvanje hrvatske državne samostalnosti međusobna pomirba hrvatskoga naroda, koji su njemu strane ideologije međusobno zavadile. Nažalost danas smo svjesni, da ova pomirba nije u potpunosti uspjela onako kako je Tuđman nju zamišljao i želio. Pomirba je nezamisliva bez spoznaje potpune istine o počinjenim zločinima, bez priznanja krivnje i bez kajanja za to. No dok se zlodjela pobijedenih počinjena u Hrvatskoj u Drugome svjetskom ratu prikazuju i osuđuju, partizansko-komunistički zločini se sustavno prešućuju. Što više, oba predsjednika hrvatske države koja su došla nakon Tuđmana hvale komunizam, tu najkrvaviju utopiju 20. stoljeća, u ime koje je samo od 8. svibnja 1945, do Božića te iste godine pogubljen svaki 6. Hrvat. S najviših političkih vrhova Hrvatske hvali se Tito, i najčuvenijem trgu u glavnome gradu Hrvatske daje se njegovo ime. I dok je čak ruski donji dom („Duma“) osudio Staljina za njegove zločine nad ruskim narodom, a u siječnju 2011. osudit će ga i ruski parlament, u Hrvatskoj nitko nije ni prozvaio komunističkog diktatora Tita, koji je odgovoran za 1 milijun i 100 tisuća onih koje je dao ubiti nakon završetka Drugoga svjetskog rata. I dok Njemačka postavlja zahtjev da se jugoslavenskom komunističkom diktatoru oduzme u Njemačkoj dodijeljeno mu odličje jer je odlučivao o političkim ubojstvima Hrvata u inozemstvu, u Hrvatskoj se do danas ne zna ni broj političkih atentata koje je on naredio.

Svojatajući naziv antifašista bivši Titovi drugovi nastoje opravdati komunističke zločine, a neki od njih i amnestirati sebe za njih. Time oni sprječavaju ostvarenje pomirbe i nacionalne sloge u Hrvatskoj. Nakon Tuđmanove smrti ovi su bivši partijski „kadrovi“ postali najveća zapreka povratku iseljenih Hrvata, koji bi u domovinu unijeli ne samo financijska sredstva, nego ono što je bitno za Hrvatsku stručno znanje i demokratsko iskustvo vlasti. Upravo su ovi jugokomunistički „kadrovi“ bili i ostali najgrlatiji u povici za tzv. detuđmanizacijom hrvatskoga društva, što za njih znači rashrvaćenje Hrvatske. Dok je Tuđman bio živ ovi su se ideološki fosili gurali oko njega za položaj i prestiž, da bi ga nakon njegove smrti klevetali.

Dok su za Hrvatsku u Domovinskome ratu ginuli uglavnom nekomunisti i njihova djeca, vodeće položaje u politici i gospodarstvu su zauzeli uglavnom bivši komunisti i njihova djeca i nastavili podrivati i pljačkati Hrvatsku. Zbog izostale katarze hrvatskoga društva koja je bila nužna nakon polustoljetne vladavine komunizma, zbog propuštene lustracije koja se je morala provesti na human ali temeljit način, hrvatski narod nije doživio onu pomirbu i slogu koje su bile stalna želja dra Franje Tuđmana.

Hrvatska se 11 godina nakon smrti dr. Franje Tuđmana nalazi na povijesnom raskrižju. Zbog nesposobnosti, lakejstva i korupcije onih koji vode Hrvatsku, zbog infiltracije jugonacionalista među hrvatske političare, zbog komunističkih petokolonaša u hrvatskom javnom životu, zbog nesklonosti nekih država, kao npr. Velike Britanije, prema samostalnoj Hrvatskoj, jer im je samostalna Hrvatska poremetila neokolonijalne planove na ovim prostorima, zbog golemog vanjskog duga Hrvatske, zbog svega toga postoji ozbiljna opasnost gubitka hrvatske državne samostalnosti. Evo samo jedan primjer kako korupcija hrvatskih političara ugrožava samostalnost Hrvatske. Mađarska preko tvrtke MOL (tri puta manje od INE) dolazi uz besćenje do većinskog vlasništva INE, najvećeg hrvatskog gospodarskog giganta, okosnice hrvatskog gospodarstva i garanta energetske neovisnosti države. Ovom malverzacijom Hrvatska postaje apsolutno gospodarski ovisna o Mađarskoj kao na početku XX. stoljeća. Napomenimo, da je Mađarska uz plin i naftu postala i vlasnik svih izvora pitke i termalne vode koje je imala u vlasništvu INA, a koji su nacionalno bogatstvo Hrvatske. Za ovo do sada još nitko nije odgovarao, a ovo se nije moglo provesti bez sudjelovanja najmoćnijih u hrvatskoj politici. Kod ovakva urušavanja hrvatske državne suverenosti svatko se od nas mora zapitati, što može osobno učiniti da se ovakvo stanje u Hrvatskoj promijeni.



U spašavanju vlastite domovine nitko od nas nije nevažan. Hrvatski je narod bio sretan što je u presudnim trenutcima svoje povijesti imao kao vođu dra Franju Tuđmana, čovjeka uznosita duha, odvažna srca, nepotkupljiva karaktera i državničke mudrosti, kojega od njegova ideala slobodne i samostalne Hrvatske nisu mogli odvratiti ni prijetnje, ni neprijateljstva, ni klevetanja potkupljenih medija, ni muke, pa ni sama smrt. No vremena se mijenjaju i Hrvatska se danas, 11 godina nakon Tuđmanove smrti, nalazi pred novim iskušenjima. U hrvatskom narodu postoje volja i hrabrost da se očuva hrvatska država. No da bi se ovo ostvarilo potrebno je da se uklone s odgovornih mjesta beskičmenjaci, nesposobni, potkupljeni karijeristi, i ostali karakterni kastrati lišeni domoljublja, ali zato puni sebeljublja i srebroljublja. No oni, čiji su očevi ubijali ljude i bacali ih u Jazovku i stotine drugih jama, nemaju danas moralno pravo postavljati se kao arbitri poštenja i demokracije. Oni i njihovi očevi su već jednom uništili hrvatsku državu. Tek tada, kada se razračuna s ovim nakotom zloduha, smije se hrvatski narod nadati, da će se uz pomoć Božju uspješno suprotstaviti opasnostima kojima je danas Hrvatska izložena, i da će očuvati svoju slobodnu, nezavisnu i

demokratsku državu, za koju je živio i umro dr. Franjo Tuđman. Netko reče, da Hrvati kroz cijelu svoju povijest ne silaze s križnoga puta. Ne znam je li to za sve Hrvate točno, ali je zacijelo točno za prvoga hrvatskog predsjednika. On je svoj križ svjesno i voljno nosio uspinjući se na Golgotu.

Da je Tuđman nosio svoj križ s osobno izgrađenom religioznošću neka posvjedoči i ovaj događaj s kojim završavam ovaj prikaz. Prilikom posjete pape Ivana Pavla II. Splitu 1998. godine imao sam privilegij biti cijelo poslije podne s predsjednikom Tuđmanom u vili „Dalmacija“, jer je protokol zahtijevao da se predsjednik države, gradonačelnik i župan oprostite od sv. Oca tek navečer u kaštelanskoj zračnoj luci. To sam poslijepodne razgovarao s predsjednikom, među ostalim, i o Bogu, vjeri i bibliji. Sjećam se, da je Tuđman s dubokim poštovanjem govorio o Kristovoj osobi i poruci, i da je rekao, da je Katolička crkva u Hrvata najbolji jamac, da će Hrvati sačuvati na ovoj zemljopisnoj vjetrometini svoj nacionalni i vjerski identitet. To je bio moj zadnji susret s predsjednikom. Doista, onaj tko se s Kristom penje na Golgotu, zajedno s Kristom i uskrsne. Duboko sam uvjeren, bez obzira na ponašanje onih koji sramote Hrvatsku, i koji su nedostojni da nju predstavljaju, da je uskrsnuće s Kristom sudbina cijeloga ponižavanog hrvatskog naroda, i da je to sudbina čovjeka kojemu je Hrvatska zahvalna za svoju nezavisnost i slobodu, dra Franje Tuđmana. On će ostati zapamćen kao čovjek, koji je u možda najtežim trenucima povijesti napaćenoga hrvatskog naroda bio njegov lučonoša, čuvar njegovih ideala, svjedok njegova ponosa, i – ono najvažnije – tvorac njegove samostalne države.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/7354-prof-dr-branimir-luki-11-godina-poslije-ideali-i-stvarnost.html>

"Bjelosvjetske zavjere"

24. siječnja 2011.

"BJELOSJVJETSKE ZAVJERE"



U listu Slobodna Dalmacija od 22. siječnja 2011. u članku Vladimira Matijanića pod naslovom "Kruno Peronja. On nije karonja: na vrijeme se osigurao" stoji i slijedeće: "Ubrzo je smijenjen (tj. Kruno Peronja) sa županskog mjesta, izabran je Branimir Lukšić, bio je to potez stoljeća, novi se župan uglavnom bavio bjelosvjetskim zavjerama i sličnim opačinama protiv mlade hrvatske demokracije"(s.11). Usprkos očitom sarkazmu člankopisca on ipak nije daleko od istine. Ja se nisam uglavnom bavio bjelosvjetskim zavjerama protiv hrvatske demokracije, jer je u to doba Splitsko-dalmatinska županija dobila, među ostalim, i nagradu Vlade kao najuspješnija županija u ulaganju u malo gospodarstvo, te je bila na 2. mjestu kao najprosperitetnija županija u Hrvatskoj.

No točno je, da je opasnost za samu opstojnost hrvatske demokracije dolazila tada, a i sada dolazi, od recikliranih komunista koji se nalaze u svim političkim strankama u Hrvatskoj. Hrvatska je jedina zemlja u Europi u kojoj su i nakon formalnog sloma komunizma ostali na ključnim položajima stari komunistički kadrovi. To osobito vrijedi za medije. "U mnogim novinama još uvijek kao urednički kadar

žilavo se drže stari komunistički kadrovi...koji su stasali kao partijski polupismeni aparatčici, koji su u redakcije dolazili po direktivama partije, ili su bili kadrovici jugoslavenskih tajnih služba i bivše JNA" (Zoran Vukman, "Hrvatsko slovo", 3. listopad 2003.).

Ti kadrovi ni danas nisu spremni priznati, da gdje je god bio komunizam, da su tu bili teror, tlačenje, ograničenje ili potpuno ukidanje slobode. Oni ostaju beščutni na skoro tjedno otkrivanje masovnih grobišta koje je njihova ideologija punila ubijenim žrtvama bez suđenja. "Masovna umorstva ratnih zarobljenika i civila, koja je počinio titoistički režim, predstavljaju najveće stratište nenaoružanih ljudi nakon završetka Drugoga svjetskog rata" (slovenski povjesničar Jože Dežman). To bi bilo isto, kao da su nakon pada Hitlera ostali nacisti u poslijeratnoj Njemačkoj u vladi, administraciji i medijima. Neka se ne kaže da su nacizam i fašizam zločinačke ideologije, a da to komunizam nije.



Komunizam je u svojim temeljnim filozofskim postavkama ideologija mržnje i "čistke", koja je diljem svijeta poubijala preko 150 milijuna ljudi, dakle nekoliko puta više od zločinačkog fašizma i nacizma. I kada se komunistička krvava utopija pokazala kao laž, kada je nakon milijunskih žrtava nevinih ljudi postalo jasno, da nema obećanoga zemaljskog raja, da komunizam ne stvara rajске otoke sretnih, nego gole otoke robijaša, da je iluzija potpuno "razotuđeni" čovjek, bivši torbari komunističke utopije brzo su se prekvalificirali u promicatelje kozmopolitizma i globalizma, ponudili svoje usluge

novim globalnim centrima moći, i počeli širiti skepsu, ravnodušnost i cinizam prema svemu što je "ognjištarsko" hrvatsko.

Ti nekadašnji stjegonoše komunističkog obračuna s neistomišljenicima, ti ideološki inkvizitori, ti urednici i suradnici komitetskih medija, danas paradiraju kao zaštitnici pluralističke demokracije i branitelji ljudskih prava. Kojeg li cinizma! Ovi ideološki transvestiti ne predstavljaju "bjelosvjetsku zavjeru", nego domaću zavjeru protiv hrvatske kakve-takve demokracije. Trebalo je nakon pada komunizma i u Hrvatskoj očistiti ploču i pisati demokraciju, pluralizam i idejnu snošljivost na tabli očišćenoj od metastaza nečovječne ideologije.

Ovo, nažalost, u Hrvatskoj nije provedeno. Nije provedena lustracija, raskuženje duhovnog ozračja, nakon polustoljetnog zagađenja od komunističkog mentaliteta. Ovo nije zadatak samo župana i političara, nego svakog građanina Hrvatske koji cijeni demokratski pluralizam, bez obzira pripada li kojoj političkoj stranci ili ne. Stoga borba za duhovnu slobodu, za istinu o hrvatskoj prošlosti, za demistifikaciju komunizma kada se on želi skriti pod velom antifašizma, za hrvatski demokratski identitet još uvijek nije završena.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/7592-qbjelosvjetske-zavjereq.html>

Pismo prof. dr. Branimira Lukšića sucu Haaškog suda Alphonseu Orieu

21. travnja 2011.

**PISMO PROF. DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA
SUCU HAAŠKOG SUDA ALPHONSEU ORIEU**
(Prijevod s engleskog izvornika)

Časni gospodin Alfons Orié, sudac Međunarodnog kaznenog
tribunala za bivšu Jugoslaviju
p.p. 13888
2501 EW Haag
Nizozemska

Split (Hrvatska), 17. travnja 2011.

Časni gospodine!



Dopustite mi, da kao profesor prava ukažem na neke temeljne grješke u presudi koju je Vaše vijeće objavilo 15. travnja 2011. godine u predmetu hrvatskih generala Gotovine, Markača i Čermaka.

Ponajprije, izraz koji rabite za legitimnu vojno-policijsku akciju hrvatske države da oslobodi dio svog državnog područja okupiran od secesionističkih pobunjenika. Vi nazivate tu akciju „zajedničkim

zločinačkim pothvatom". Ovaj naziv je ne samo teoretski pogrešan, nego bi on mogao imati pogubne posljedice i u praksi. Najprije sa teoretskog gledišta. Izraz „zajednički zločinački pothvat" (ZZP) nije bio dio međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su kaznena djela koja se stavljaju optuženima na teret navodno bila počinjena. Kao eminentnom pravniku, časni sudče, Vama je zacijelo poznata pravna maksima „nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege" („nema kaznenog djela ako ga zakon ne propiše, nema kazne ako je zakon ne propiše"). U ovome slučaju optuženici su osuđeni jer su tobože počinili kazneno djelo, koje, u vrijeme kada je ono navodno počinjeno, nije bilo zakonom predviđeno kao kazneno djelo. Osim toga, ZZP se protivi načelu osobne odgovornosti i individualizirane krivnje, koje je jedno od temeljnih načela suvremenog kaznenog prava, te se ZZP znatno približava pojmu „krivnje pridruživanjem" („guilt by association") koja nije predviđena u statutu Vašega tribunala. Nadalje, optužnice utemeljene na ZZP predstavljaju kolektivnu optužbu cijele hrvatske države, cijele hrvatske civilne i vojne vlasti , a takva optužba, osim što je neutemeljena, nije u stvarnoj nadležnosti Vašega tribunala.



Dopustite mi, časni sudče, da Vam sada ukažem na štetne posljedice u praksi zbog uporabe ovoga naziva. Nazvavši legitimnu akciju hrvatske države da oslobodi dio vlastitog državnog područja koji su srpski pobunjenici otrgli od ostalog državnog područja i namjeravali u konačnici priključiti Velikoj Srbiji „zajedničkim zločinačkim

pothvatom", Vaša presuda insinuira kolektivnu krivnju cijeloga hrvatskog naroda, što bi prije ili kasnije moglo biti povod osvete protiv hrvatskoga naroda. Međutim, da spomenem samo jednu pohvalu, 13.kolovoza 1995. potpredsjednik Sjedinjenih Američkih Država Al Gore je javno pohvalio predsjednika Tuđmana što je akcijom „Oluja“ međunarodnu zajednicu i neučinkoviti UNPROFOR oslobodio napora da zaštite Bihać i tzv. „ružičaste zone“, i što je time pridonio ostvarenju američke mirovne inicijative na području bivše Jugoslavije. Koje li ironije povijesti, časni sudče! Nizozemska je postrojba dobila odličje jer nije ništa učinila da spriječi genocid u Srebrenici, dok su ovi hrvatski generali kažnjeni jer su spriječili još gori pokolj od onoga u Srebrenici, koji bi razbješnjena srpska soldateska u povlačenju bila počinila u Bihaću.

Ako se sve ovo uzme u obzir teško se može izbjeći pomisao, da je presuda Tribunala u slučaju generala Gotovine i Markača nepravedna i politički motivirana. Dopustite mi da u svezi s time spomenem mišljenje poznatog kanadskog pravника Christophera Blacke, da je Međunarodni kazneni tribunal za bivšu Jugoslaviju „sramota za civilizirani svijet“.

Kao pravnik, časni sudče, osobito sam rastužen činjenicom, da zbog ove presude ugled međunarodnog pravosuđa može biti nepopravljivo narušen, i da se može promisliti, da međunarodni sudovi dijele dvije različite vrste pravde, jednu za one iza kojih stoji lobi „moćnika“, a drugu i drukčiju za one koji nemaju takve zagovornike, i koji su tretirani kao međunarodni „parije“.

Zahvaljujem Vam na strpljenju da dočitate ovaj dopis do kraja, i ostajem, časni sudče,

s poštovanjem

prof. dr. Branimir Lukšić
Sukošanska 35,
21000 Split, Hrvatska

Na znanje:
UN ICTY
Ilica 207
10001 Zagreb

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/8194-pismo-prof-dr-branimira-lukia-sucu-haakog-suda-alphonseu-orieu.html>

Prof. dr. Branimir Lukšić: Jugoslavija kao tamnica hrvatskoga naroda

03. svibnja 2011.

PROVALA ČEŽNJE ZA SLOBODOM (20. obljetnica prosvjeda pred „Banovinom“ u Splitu 6.5.1991.)

Ruši se crveni imperij



Tijekom 80-tih godina prošloga stoljeća narodi Europe koji su bili pod komunizmom osjetili su da je došao povijesni čas za oslobođenje od toga totalitarizma, da je sazrelo vrijeme za uspostavu nacionalne i osobne slobode.

Ta želja je kulminirala rušenjem berlinskoga zida 9. studenoga 1989., za koji je Honecker izjavio samo desetak mjeseci ranije, da će taj zid stajati na svome mjestu još daljnjih 100 godina, jer da on Istočnu Njemačku štiti od razbojnika i fašista. Prije nego li je podignut taj 136 km dugi „antifašistički zaštitni zid“ 3,5 milijuna istočnih Nijemaca je prebjeglo iz Istočne u Zapadnu Njemačku. Kad ih je kasnije oko 5000 i preko zida uteklo na Zapad, njemačke su komunističke vlasti izdale svojoj graničnoj policiji zloglasnu „zapovijed za pucanje“ („Schiessbefehl“) koja je glasila: "Ne

oklijevajte koristiti svoje vatreno oružje niti tada, kada se bježi preko granice u društvu žena i djece, što je taktika koju izdajice često rabe:" U skladu s ovom naredbom ubijeno je oko 200 osoba kod pokušaja bijega iz „zemlje realnog socijalizma".

Jugoslavija kao tamnica hrvatskoga naroda



Ova nostalgija za slobodom zahvaća u isto vrijeme intenzivnije i hrvatski narod. Nakon Bleiburga i Križnoga puta u Titovoj Jugoslaviji je ubijeno više od 20.000 Hrvata dok su pokušali utočište iz zemlje „socijalizma sa ljudskim licem" na Zapad. Od 1981. do 1985. godine, dakle samo u razdoblju od 5 godina, u komunističkoj Jugoslaviji su osuđene 522 osobe po zloglasnom članku 133. KZ zbog verbalnog delikta i inkriminiranog mišljenja. U komunističkoj je Jugoslaviji bilo više od 100.000 političkih zatvorenika, uglavnom Hrvata, sa prosječnom kaznom zatvora od 4,2 godine po zatvoreniku. Nakon Staljinove smrti jedino u Jugoslaviji od svih europskih zemalja pod komunizmom nije došlo do sudskih postupaka za kaznena djela počinjena za vrijeme Staljina, nego je staljinistička struktura upravne vlasti, gospodarstva i osobito organa prisile ostala postojana, samo što je u međuvremenu mijenjala i nadopunjavala oblike i nazivlje („demokratski centralizam", „radničko samoupravljanje", „socijalizam s ljudskim licem", „samoupravni pluralizam" itd.). I upravo ta Titova genijalnost u taktiziranju, koja nije riješila ni jedan gospodarski, politički ili nacionalni problem u

komunističkoj Jugoslaviji, nego ga je pomela pod tepih i odgodila za buduće naraštaje, odgovorna je za kasnije krvoproliće prilikom osamostaljivanja jugoslavenskih republika, do kojega krvoprolića nije moralo doći da nije bilo oportunističan i improviziranja toga genijalnog glumca, „koji je uspio umrijeti, a da nije morao položiti račune za svoje zločine i neuspjehe" (Ivo Korsky, „Hrvatski nacionalizam", Zagreb 1991.,str.114.).

Osim nametnutog ideološkog jednoulja komunisticu Jugoslaviju je opterećivalo i neriješeno nacionalno pitanje, koje se očitovao kako u gospodarskom izrabljivanju nesrpskih naroda, tako i u centralizaciji vojne, političke i financijske moći u rukama Srbije. Uzmimo samo jedan primjer. Od 1965. do 1970., dakle neposredno do pred „Hrvatskim proljećem", 50% deviznog prihoda Jugoslavije ostvarivala je Hrvatska, od čega je ona smjela zadržati samo 7%. Hrvatska je od federalne vlade dobivala 16,5% sredstava iz pričuve, a Srbija 46,6%.



Što se tiče nacionalnih i osobnih sloboda i prava obje su Jugoslavije, kako ona monarhistička, tako i komunistička koja ju je slijedila, bile tamnice hrvatskoga naroda. U monarhističkoj Jugoslaviji, čiji nastanak nikada nije odobrio hrvatski Sabor, niti ga je prihvatio hrvatski narod, samo pet dana nakon njezina utemeljenja hrvatski je prosvjed protiv tako nametnute velikosrpske države ugušen u Zagrebu u krvi. Nakon toga Srbi po Hrvatskoj provode teror,

batinanje, zatvaranje i zastrašivanje hrvatskog pučanstva. Nerealnim tečajem razmjene austrougarske novčanice za jugoslavenski dinar Hrvati su bili doslovno opljačkani. Prisjetimo se atentata u beogradskoj skupštini na hrvatske zastupnike Stjepana i Pavla Radića i Đuru Basaričeka, atentata na eminentne osobe hrvatskog kulturnog i znanstvenog života, „šestojanuarske diktature“ despotskoga kralja Aleksandra. Sjetimo se događaja, kada u svibnju 1937. u Senju žandari ubijaju bez ikakva povoda sedmero mladih ljudi, sjetimo se Sibinjskih žrtava, sjetimo se terora nad ličkim Hrvatima poslije Velebitskog ustanka. Nabranje srpskih okrutnosti moglo bi se nastaviti na nekoliko stranica. Zar se onda treba pitati, odakle neprijateljstvo Hrvata prema njihovim tlačiteljima, koji su provodili prema nesrpskim narodima Jugoslavije teror imperijalne politike?

Ni u komunističkoj Jugoslaviji Hrvati nisu prošli bolje. O tomu svjedoče zločini na Bleiburgu i Križnome putu, bezbrojne jame po cijeloj Hrvatskoj u koje su komunisti bacali ubijene, a ponekad i žive, muškarce, žene i djecu, komunistički zatvori i koncentracijski logori, poput onoga na Golom otoku, u koje je Tito slao na „prevaspitanje“ one koji nisu prihvaćali njegovu partijsku diktaturu. Možemo, dakle, ustvrditi, da je komunističko jugoslavenstvo, pod kojim se vrlo često skrivao velikosrpski šovinizam, bilo krvni neprijatelj hrvatske državne samostalnosti. Stoga ne odgovara povijesnoj istini, da su temelji samostalne hrvatske državnosti bili postavljeni na 2. zasjedanju AVNOJ-a u Jajcu 1943. godine, niti da su odluke ZAVNOH-a u Otočcu 1943. godine jedna od izvorišnih osnova hrvatske državnosti.

Zbog ovih gorkih iskustava u jednoj i drugoj Jugoslaviji, i hrvatski je narod u doba slobodarskih strujanja koja su zahvatila europske narode što su bili pod komunizmom čeznuo za vlastitom nacionalnom državom, bez koje je svaki narod objekt, a ne subjekt povijesti. Hrvatima je bilo jasno, da je državna samostalnost jamstvo, da oni mogu slobodno i neovisno od drugih naroda sudjelovati svojim političkim, kulturnim, vjerskim i gospodarskim identitetom u međunarodnoj suradnji kako hoće i s kim hoće. Nakon Bleiburga Hrvati su postali svjesni, da ako se kao narod žele održati, ne smiju

misliti kao prije da će ih Zapad braniti samo zato jer oni civilizacijski pripadaju Zapadu. "U Bleiburgu je pokopano hrvatsko idejno donkijhotstvo, pa ako se tamo rodio hrvatski politički realizam, žrtva toliko tisuća hrvatskih sinova i kćeri ne će biti uzaludna".(Ivo Korsky, „Vjesnik" 11.9.1999.). No upravo stoga što je hrvatski nacionalizam ljubav prema svome domu, svojoj tradiciji i svojoj kulturi, a ne mržnja na druge narode, zbog toga što je taj nacionalizam isključivo obrambenog karaktera kojemu Hrvati duguju svoj opstanak kroz stoljeća na ovim vjetrometinama, hrvatski nacionalizam nije nikada bio šovinizam, niti obožavanje rase ili države. On je jačao kad je prijetila hrvatskim duhovnim vrijednostima veća ugroženost, kao što je to bio slučaj u komunističkoj Jugoslaviji, da bi nezaustavljivo provalio u obrambenome Domovinskom ratu i neposredno prije njega.

Vojni udar u generalštabu JNA



Posljednji pokušaj stvaranja Velike Srbije bilo je Miloševićevo osvajačko širenje Srbije na štetu cijele Jugoslavije. Milošević je tu bitku najavio već u Gazi Mestanu. Naivno je bilo očekivati, da će izjašnjavanje goleme većine hrvatskoga naroda za samostalnu hrvatsku državu poštovati srpski političari i vrhuška JNA, i da će dopustiti miran, demokratski razlaz. Rijetko se koja kolonijalna sila mirno odriče svoje kolonije, a Srbija je kroz dvije Jugoslavije potpuno bila kolonizirala Hrvatsku. Stoga su ujedinjene velikosrpske i komunističko-jugoslavenske snage bile spremne krenuti u krvavi pir i pobiti dio naroda vlastite države, radije nego dopustiti raspad Jugoslavije.

Nedugo nakon provedbe demokratskih izbora u Hrvatskoj, Sloveniji i BiH došlo je do nesporazuma između generala Kadijevića i admirala Broveta, s jedne strane, i generala Adžića s grupom visokih oficira, s druge. Ova je druga strana bila pobornik oružane vojne intervencije u Hrvatskoj, jer da su nakon izbora grubo narušeni Ustav SFRJ i Ustav RH. Na sjednicama Štaba vrhovne komande, koji se ilegalno sastajao, stvoreni su planovi za „spašavanje socijalizma“. Presudnom sastanku generalštaba u srpnju 1990. bio je nazočan i pukovnik Vasiljević zadužen za rad organa sigurnosti za Hrvatsku, ali Kadijević nije bio pozvan. Borisav Jović je u srpnju 1990. godine potpisao interni dokument po kojem operativne dužnosti u zapovijedanju jedinicama jugoslavenske armije preuzima Blagoje Adžić. U tijelima generalštaba sva su izvješća iz Hrvatske tako obrađivana, da se stekne dojam da se u Hrvatskoj pripremaju pogrom Srba, napadi na JNA i ubojstva oficira i njihovih obitelji. Ti su dokumenti dostavljani predsjedništvu Jugoslavije, i na temelju njih su predsjedništvo i SSNO donijeli odluku o razoružanju hrvatske policije, iako su barem Milošević i Jović znali da su ilegalno naoružani zapravo pripadnici Martićeve milicije i pročetničke grupe.

Napad na Kijevo



Na temelju Ustava SFRJ i Ustava RH Hrvatska je imala pravo organizirati policijske postaje i poduzimati sve druge potrebne mjere na svom teritoriju, da bi osigurala zaštitu ustavnih prava i sloboda svojih građana. Kad je u Kijevo, mjestu dvadesetak kilometara

udaljenom od Knina u smjeru Sinja i napućenom skoro isključivo Hrvatima, MUP Hrvatske osnovao policijsku postaju, kninski su milicionari postavili MUP-u ultimatum da se postaja zatvori, jer će je u protivnom napasti. General Adžić je naredio vojnim postrojbama u Kninu i nekim drugim mjestima oko Kijeva da podignu pripravnost na najviši stupanj. Prije uspostave policijske postaje Kijevo je bilo deset mjeseci skoro neprekidno izolirano od ostale Hrvatske, a mještani su bili zlostavljani, zastrašivani i ponižavani. Nakon uspostave policijske postaje u Kijevu sa svrhom da mještane štiti od terorista, pripadnici jugoslavenske armije u dosluhu s Martićevim odmetnicima upali su u Kijevo, te blokirali pristup u to i u druga obližnja mjesta. Oni su imali nalog, ako hrvatske redarstvene snage otvore vatru, da napadnu Kijevo i težim oružjem. Time što je uperila cijevi mitraljeza sa svojih vojnih transportera u mirni i goloruki narod, jugoslavenska vojska je izvršila napad na slobodu građana Hrvatske, i time se stavila u ulogu agresora na pučanstvo vlastite države. Istodobno je sve bilo spremno da vojska zatvori Split, Sinj i Zadar, a vojne jedinice iz Slavonije su bile usmjerene prema Zagrebu. Što se pak Kijeva tiče situacija je bila slijedeća. Dok su naselje Kijevo kontrolirale jedinice MUP-a Hrvatske, na prilazima u Kijevo su bile postavljene oklopne jedinice JNA, iza njih su dežurali Martićevi milicionari, a iza ovih su promet kontrolirali jugoslavenski vojnici. Mještani Kijeva su bili, dakle, u dvostrukom okruženju, bez mogućnosti da im se dopreme hrana i lijekovi. No usprkos toj dvostrukoj barikadi u Kijevo su se velikom odvažnošću helikopterom probili neki hrvatski političari, među kojima i potpredsjednik Sabora Vladimir Šeks i gradonačelnik Splita prof. Onesin Cvitan, da bi ohrabрили prestrašene i iscrpljene mještane. Zbog svega ovoga Kijevo je postalo jedan od simbola otpora Hrvata protiv jugokomunističke i četničke agresije na suverenitet i integritet Hrvatske.

„Sve je dobro dok Split ne poludi“

Uoči proslave zaštitnika grada Splita sv. Duje 6. svibnja 1991. tisuće i tisuće radnika iz Brodosplita, Jugoplastike, Bobisa, Mesoprometa, Auto-Hrvatske i brojnih drugih poduzeća, kretali su splitskim ulicama prema zgradi Banovine, jer Splićani nikada nisu prihvatili

da tu zgradu nazovu „komanda vojno-pomorske oblasti". Njima se pridružilo mnoštvo ostalih građana, mladih i starih, žena i muškaraca. U mirnoj demonstraciji prosvjednici su zahtijevali, da jugovojaska spriječi divljanje Martićevih milicionara i da izvrši deblokadu Kijeva, kako bi se njegovim izmučenim mještanima mogli dostaviti hrana i lijekovi. Slike sa splitskih ulica su toga jutra bile nezaboravne. Marmontovom ulicom se polako kretao vojni transporter na kojemu je bilo desetak mladića s hrvatskim zastavama, a pred njim su bili hrvatski specijalci u maskirnim odorama. Ispred i iza transportera kretala je povorka naroda. Rivom, Prokurativom, Pjacom iz pedesetak tisuća grla odjekivalo je skandiranje „, u boj, u boj , za narod svoj", „Hrvatska, Hrvatska", „pusti Kijevo, bando crvena". Hodajući prema zgradi Banovine u uzavreloj masi prosvjednika, mladih i starijih, muškaraca i žena, radnika i intelektualaca, prisjetio sam se slijedeće kitice što su je studenti pjevali u Zagrebu za vrijeme „Hrvatskoga proljeća":

„Druže Tito primi to na znanje,
sila masi daje ubrzanje".



Kad su prosvjednici došli pred zgradu Banovine jedan se mladić popeo konopcem na desetak metara visoko pročelje zgrade i razvio hrvatsku zastavu. Mislim da je to bio jedan od rijetkih trenutaka, kad su jugooficiri u zgradi postali svjesni da se nalaze u Hrvatskoj. I dok su iza prozora u zgradi bili upereni mitraljezi na okupljene Splitsčane

izvan nje, saborski zastupnik dr. Zvonimir Marković, gradonačelnik Splita dr. Onesin Cvitan, potpredsjednik splitske općine Marin Mihanović i predsjednik Hrvatske unije sindikata Jure Šundov obraćali su se u više navrata okupljenima apelirajući na mirno i dostojanstveno ponašanje. Za vrijeme dok su se u zgradi vodili pregovori sa vojnim vlastima, narod ispred zgrade je upućivao poruku oficirima u njoj povicima „neka izađu, neka izađu“, no oficiri su ostali u zgradi i raspoređivali po njezinom stubištu vojnike s mitraljezima, dajući im naredbu da „pucaju u meso“ ako prosvjednici uđu u zgradu. U pregovorima s admiralom Josipom Ercegom tada se saznaje, da je uspostavljena veza između Vrlike i opkoljenoga Kijeva, i da vojska ne će pucati u prosvjednike pred Banovinom. Također je obećano, da će se osigurati nesmetan prolaz hrane i lijekova do Kijeva, te da će sve ceste prema Kijevu biti otvorene. Tom je prilikom nažalost poginuo 19-godišnji vojnik Saša Gešovski, Makedonac, dok je čuvao dva transportera JNA koja su se nalazila pred Banovinom. Ostalo je nerazjašnjeno tko je ispalio metak od kojega je on poginuo. Znakovito je, da hrvatskoj strani nije bilo odobreno sudjelovanje u obdukciji tijela poginuloga, niti u uviđaju glede tragova metaka na vratima iza kojih je on stajao, tako da je pitanje jeli kobni pucanj ispaljen iz zgrade ili izvan nje, ostalo bez pouzdana odgovora. Četvorica sudionika u prosvjedu su slijedećih dana doslovno kidnapirana u Splitu na povratku sa posla, nemilosrdno pretučena i zatvorena.

Komentirajući događaje pred zgradom Banovine toga dana novinar „Slobodnog tjednika“ („ST“) je napisao: "Nikoga ne bi trebao iznenađivati silni bunt Splitskana. "Sve je dobro dok Split ne poludi", govorili su odavno mudri prognozeri. Vijest o stravičnom masakru hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu, opsada i mučenje staraca i djece u Kijevu, te drskost srpskih oficira koji su desetljećima polako zauzimali grad pod Marjanom potpomognuti uvijek prisutnim grupicama komunista i orjunaša, utjecali su na to da srdžba opravdano eksplodira".

Umjesto zaključka

Ako se dublje uđe u razloge i motive neljudskih, nasilničkih i nedemokratskih postupaka jugokomunističkih vojnih i civilnih vlasti prema Hrvatskoj koja je htjela miran izlazak iz jugoslavenske federacije, onda možemo doći do slijedećeg zaključka.



Osamostaljenje jugoslavenskih republika je bilo načelno dopušteno Ustavom Jugoslavije i onima republika, stoga osamostaljenje Hrvatske nije bilo protuustavno. A da je ono bila želja goleme većine građana Hrvatske dokazao je i referendum održan u svibnju 1991. godine komu je pristupilo 82,97% od ukupnog broja birača u Hrvatskoj. Od onih koji su pristupili referendumu 94,17% se izjasnilo da Hrvatska bude suverena i samostalna država, dok ih je samo 4,18% bilo protiv toga. Nisu svi komunisti bili protiv osamostaljenja Hrvatske, jer su bili svjesni, s obzirom na propast komunizma u cijeloj Europi, da ni daljnje postojanje Jugoslavije nije jamstvo da će u njoj ostati komunističko uređenje. Neki su od njih čak pristupili hrvatskim političkim strankama, možda u većini slučajeva iz instinkta samoodržanja, da iskoče iz broda koji tone u onaj koji će prispeti na određište. No postojao je stanovit broj komunista, među njima i Hrvata, koji su uporno bili za Titovu Jugoslaviju. jer su u njoj imali unosne položaje, luksuzne stanove, visoke plaće sa povlasticama, koristili besplatna ljetovanja i zimovanja u domaćim i stranim hotelima, i jer su njihova djeca imala osigurana radna mjesta još prije završetka školovanja. Stoga ne čudi, da su neki od ovih još nakon pada berlinskoga zida i rušenja crvenog

imperija u Europi pozivali preko javnih medija na svečanu proslavu „rođendana naše republike“ 29. studenoga, i tom prilikom razdragani plesali kozaračko kolo.

Međutim, najljući su protivnici mirnog razlaza jugoslavenskih republika bili pobornici Velike Srbije, a ovi su tvorili veliku većinu u vojnim i civilnim strukturama jugoslavenske vlasti. Njima je Jugoslavija bila potrebna radi velikosrpske etnocentričke ekspanzije, koja je bila programski razrađena od Jovana Rajića, Ilije Garašanina, Vase Čubrilovića, Stevana Moljevića i mnogih drugih, sve do „Memoranduma“ SANU. Ta ideja, da su Srbi od povijesti izabran narod koji mora biti na čelu ostalih susjednih naroda, idejni je začetnik zlodjela koja su Srbi tijekom stoljeća počinili nad svojim susjedima. A najteže je iskorijeniti zlodjela koja potječu iz uvjerenja da smo pripadnici elitne skupine čovječanstva, bilo kao izabrani narod, ili kao izabrana rasa, ili kao od hoda povijesti privilegirana klasa. U ovakvim se slučajevima sebičnost kolektiva hrani nesebičnošću pojedinaca u njemu. Stoga dok god Srbi u Hrvatskoj ne shvate da ne mogu živjeti u njoj kao eksponenti Hrvatima tuđinske vlasti, nego jedino kao lojalni građani Hrvatske, dok god se ne odreknu protuhrvatske politike koja je bila kod njih očigledna kako za vrijeme Khuen Hedervarya, austrougarske vladavine u Dalmaciji, za vrijeme talijansko-fašističke okupacije Hrvatske, tako i za vrijeme obiju Jugoslavija, dotle će uvijek postojati opasnost da se Hrvati ponovno moraju boriti u svome domu za svoj dom. Samo jaka hrvatska država može biti jamstvo da se to u budućnosti ne će dogoditi, nego da će mirno teći suživot Srba i Hrvata u zajedničkoj hrvatskoj domovini.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/8269-prof-dr-branimir-luki-jugoslavija-kao-tamnica-hrvatskoga-naroda.html>

Branimir Lukšić: Recimo istinu o Europskoj uniji

02. lipnja 2011.



Nedavno je Uredništvo ovog Portala pozvalo svoje čitaoce da se uključe u argumentiranu raspravu o ulasku Hrvatske u EU. Nažalost, odziv se uglavnom sveo na apodiktične, a često i isključive iskaze mahom anonimnih komentatora o njihovom osobnom izboru. U svjesnoj ili nesvjesnoj pozadini takvih ponašanja često se krije pogrešna ocjena da su ne samo hrvatski narod, nego i intelektualna javnost koja čita Portal HKV-a, potpuno nesposobni racionalno prosuditi što je za Hrvatsku dobro, a što nije. Time se ponavlja, uglavnom sa suprotnim predznakom, pogreška sadašnje HDZ-SDP-ovske političke oligarhije, koja se opredijelila promicati ulazak u EU ne iznošenjem cjelovite istine nego marketinškom kampanjom kroz velike medije u domaćem i stranom vlasništvu.

Napomenimo da je izbjegavanje takve rasprave, između ostalog, suprotno javnom pozivu Hrvatske biskupske konferencije. Zato je najvažnije da hrvatska javnost bude upoznata s argumentima „pro et contra“ ulaska u EU, pa sa zadovoljstvom prenosimo iz današnjeg Hrvatskog lista pismo člana HKV-a prof. Branimira Lukšića, kojim briljantno upozorava na neke realne teškoće s kojima se susreće EU i s kojima će se susretati i Hrvatska, ako u nju uđe.(hkv)

RECIMO ISTINU O EUROPSKOJ UNIJI

Hrvatska se nalazi pred odlukom ući ili ne ući u EU, a da nikada nitko nije hrvatskome narodu iscrpno iznio argumente za i protiv tog ulaska. Štoviše, čak ni temeljni instrument EU, Lisabonski sporazum, nije još preveden na hrvatski jezik i tako nije postao dostupan saborskim zastupnicima i ostalim građanima Hrvatske koji tu odluku moraju donijeti. Postoje ozbiljni razlozi koji govore protiv

ulaska Hrvatske u EU. Od njih ćemo ovdje spomenuti organizacijsko-pravne, gospodarske i duhovno-kulturalne. Počnimo s organizacijsko-pravnim razlozima. Po svom ustroju EU je neoliberalna federalna diktatura, dakle nedemokratska tvorevina koja pogoduje interesima velikih korporacija. Predsjednik Europskog vijeća, koje je nakon Lisabonskog sporazuma iz 2009. godine institucija EU u strogom smislu toga pojma, predstavlja EU u međunarodnim odnosima, iako on nije biran od građana EU, nego je postavljen od Europskog vijeća koje tvore šefovi država članica, ili predsjednici vlada država članica, što je suprotno temeljnom načelu demokracije, da narod bira one koji ga predstavljaju.



EU ima parlament, ali on niti donosi zakone, niti je ovlašten predlagati ih. Parlamentarni zastupnici mogu samo raspravljati o već predloženim zakonima i o njima davati svoje mišljenje. Taj parlament ima sada 736 zastupnika, od kojih bi Hrvatska, kad bi postala član EU, imala 12, dok ih npr. Njemačka ima 99. Vrlo značajnu ulogu ima izvršno tijelo nazvano Europska komisija. Ona priprema i predlaže pravne akte, sastavlja nacrt proračuna, provodi usvojene akte i zastupa EU u međunarodnim pregovorima. Europska komisija sastoji se od 27 komesara imenovanih na razdoblje od 5 godina, a osim njih zapošljava preko 23.000 eurokrata i oko 10.000

daljnjih vanjskih suradnika. Golema birokratska mašinerija EU 'proizvede' više od 5000 novih pravnih propisa godišnje. Dosadašnja sveukupnost pravnih propisa EU, koja se naziva 'pravna stečevina' (francuski 'acquis communautaire'), broji više od 170.000 stranica, s bazom podataka do sada od 2.815.000 dokumenata. Možemo li pretpostaviti da je tu birokratsku Himalaju papira itko pročitao? Ako, pak, uzmemo u obzir, da 'kopenhaški kriteriji' iz 1993. godine procjenjuju države kandidatkinje koje žele ući u EU i prema tzv. 'pravnom kriteriju', drugim riječima prema tome jesu li sposobne preuzeti obveze članstva temeljem 'pravne stečevine' EU, onda možemo shvatiti koliko je proizvoljnosti u procjenjivanju podobnosti za primanje u EU jer tu šumu podataka i propisa nisu pročitali ne samo predstavnici zemlje koja želi ući u EU, nego ni procjenitelji. No ovima zadnjima posao olakšavaju 'topnički dnevници'.

U sažetku onoga stoje gore izneseno možemo reći da su nedemokratičnost u izboru članova političkih institucija EU, utjecaj izvršne vlasti na zakonodavne postupke i nepregledno brdo pravnih propisa, temeljne oznake bruxelleske eurokracije, te da EU nije zastupnička demokracija nego federalna diktatorska struktura korporativnih gospodarskih interesa.

Gospodarske posljedice



Osvrnimo se sada kratko na gospodarske posljedice ulaska male države poput Hrvatske u EU. Jedno od temeljnih načela EU je sloboda kretanja ljudi, robe, usluga i kapitala na području država članica. Lisabonski sporazum izričito naglašava propusnost i ukidanje državnih granica među članicama EU. Gubitkom kontrole država članica nad njihovim vanjskim granicama nestaje jedna od bitnih oznaka suvereniteta. Budući da međunarodno pravo traži za priznanje državnosti jasno određeno područje s vanjskim granicama, jasno određeno stanovništvo i učinkovitost vlasti na tome području, možemo zaključiti da članice EU nemaju pravne atribute državnosti. Osim toga, s obzirom na spomenutu slobodu kretanja ljudi, kapitala, robe i usluga, postoji realna mogućnost da kapital bogatijih članica pokupi i prisvoji nacionalna dobra članica koje su manje financijski snažne. Osim toga tržište manjih i ekonomski slabijih članica bit će preplavljeno proizvodima gospodarski moćnijih članica, što će imati za posljedicu slabljenje ekonomske moći onih prvih i porast nezaposlenosti u njima. I doista, svjedoci smo da visoke stope nezaposlenosti potresaju neke zemlje EU (npr. u Španjolskoj sada je stopa nezaposlenosti dosegla 21 posto radno sposobnog pučanstva). Dodajmo ovome i mogućnost, da će taj kapital, koji je radi dobiti ušao u ekonomski slabiju državu članicu, zapošljavati jeftiniju radnu snagu iz drugih članica, ili da će čak nakon stanovitog vremena preseliti svoje proizvodne kapacitete u druge članice gdje je radna snaga još jeftinija (tzv. 'outsourcing').

Zbog ovoga načela o slobodi kretanja ljudi unutar EU, ne će se moći spriječiti masovne seobe stanovništva jedne članice u drugu, što bi moglo imati za posljedicu temeljnu promjenu strukture stanovništva u članicama s manjom populacijom. Ako uzmemo u obzir da će ti useljenici imati aktivno i pasivno pravo glasa i na lokalnim izborima na području svog useljenja, imamo klasičnu sliku kolonizacije.

Duhovne i kulturalne posljedice

Sada još nekoliko riječi o duhovnim i kulturalnim posljedicama ulaska u EU, s posebnim osvrtom na eventualni ulazak Hrvatske. Hrvati su od svojega pokrštenja bili i ostali dio kulturalne i duhovne Europe pa oni žele u zajednici europskih naroda i dalje ostati Europljani, ali na svoj hrvatski način.



No Europa nije isti što i EU. Kad čovjek prelazi iz užih granica vlastitoga u sveopće, univerzalno, bilo na vjerskom, kulturalnom ili političkom području, on ne smije prekinuti pupčanu vrpцу s onim stoje njemu vlastito, konkretno, gdje on pleće svoju povijest. To je ona stalna dijalektika spajanja univerzalnoga s partikularnim, dijalektika izlaska i povratka. Samo ono stablo može raširiti svoju krošnju koje pusti duboke korijene u zemlju u koju je posađeno.



Pogledajmo sada kako stoji s moralnom i kulturalnom međusobnom integracijom članica EU? Nestaju li, ili barem smanjuju li se, njihova međusobna nerazumijevanja, njihove trzavice? Povijest nam svjedoči da složenije društvene tvorevine ne uklanjaju probleme i zla onih manje složenih, nego da te probleme uzdižu na višu razinu.

Osim toga, na svakoj se višoj razini složenosti pojavljuju novi problemi i nova zla. Stoga nije spas u složenosti, nego u snazi faktora integracije koji podržava tu složenost. Integracija je mnogo veća na temelju duhovnoga i moralnoga zajedništva, nego političkoga ili gospodarskoga. Najveće jedinstvo Europe usprkos njezinoj različitosti bilo je u vrijeme kršćanske Europe. Nakon kohezijskog faktora kršćanstva, Europa je zadržala svoje jedinstvo, ali već oslabljeno, kroz humanizam i renesansu klasicizma. Danas postajemo sve svjesniji da se ova moralna i kulturalna integracija Europe ne može zasnivati na zajedničkoj obrani i zajedničkoj valuti, na maču i euru. Kroz europsku povijest ta se kulturalna i moralna integracija temeljila na tri stupa: na baštini starogrčke filozofije, na rimskopravnoj tradiciji i na judeokršćanskoj baštini jedinstvene vrijednosti i dostojanstva svakog čovjeka bez obzira na njegovu vjeru, rasu, klasu ili nacionalnost. Ovi su ideali formirali ono što nazivamo europskim Zapadom.



EU potresa duboka kriza duhovno-moralnih vrijednosti

Kakvo je danas stanje u EU glede ovih duhovno-moralnih vrijednosti? Konstatirajmo činjenicu da danas EU potresa duboka kriza tih vrijednosti, potpuni moralni relativizam. Evo nekoliko primjera za ovu tvrdnju. U svibnju 2004. godine britanska nacionalna revizijska kuća (NAO) podnijela je izvješće o 10.000 slučajeva prijevare u EU u 2002. godini (700 milijuna funti). U 2001. godini počinjena su u EU 5.482 slučaja prijevare u iznosu od 386 milijuna

funti. Spomenimo i podatak da svake godine 'nestane' oko 5 posto proračuna Europske komisije u iznosu od 4 milijarde funti. Prema pisanju njemačkog lista 'Der Spiegel', središnjica EU svakog dana pokrade građanima oko milijun eura. List piše, da su članice EU 2006 godine prijavile središnjici u Bruxellesu 12.926 prijestupa, od čega je nastala šteta od 1 milijarde i 155 milijuna eura, a od toga je otpalo na prijekare 323 milijuna eura (vidi Gojko Borić 'EU je korumpirani-ja od Hrvatske', 'Hrvatski list' od 30. 8. 2007.). Iz svega ovoga možemo zaključiti, da individualno i kolektivno kršenje moralnih vrijednosti hara i u EU kao posljedica ideologije o relativnosti morala. Ta se EU ustručava čak spomenuti Boga u svome ustavu.

Nakon ovog osvrt na neke organizacijsko-pravne, gospodarske i duhovno-kulturalne probleme i negativnosti koje pristupanje EU nosi sa sobom, možemo zaključiti da današnja EU više slična trgovačko društvo s manjinskim i većinskim dioničarima, nego na integraciju suverenih demokratskih država. Budući da se Hrvatska nalazi pred odlukom hoće li ili ne će pristupiti toj i takvoj državopravnoj tvorevini, potrebno je otvoreno, objektivno i temeljito informirati hrvatske građane što ih čeka ako Hrvatska postane dio ove federalne diktature korporativnih interesa koju karakterizira veliki deficit demokratičnosti. Ova je informiranost hrvatskih građana tim više potrebna jer u Hrvatskoj postoji u ovom pogledu jedan prividan paradoks, da su političari koji su bili bivši komunisti danas najsnažnije uporište globalističkog kapitalizma, pa stoga i najgrlatiji pobornici ulaska Hrvatske u EU. No taj je paradoks samo prividan jer su i njihov dojučerašnji komunistički internacionalizam, kao i njihov današnji kapitalistički globalizam, samo odraz njihova indoktrinacijski uvjetovanog nedostatka ljubavi prema hrvatskoj domovini.

prof. dr. Branimir Lukšić
Hrvatski list

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/8494-branimir-luki-recimo-istinu-o-europskoj-uniji.html>

Na tragu istine o Europskoj uniji

20. lipnja 2011.

NA TRAGU ISTINE O EUROPSKOJ UNIJI

Što je Europa?

Da bismo donijeli cjelovitu prosudbu o Europskoj uniji zapitajmo se, što je Europa? Što podrazumijevamo pod pojmom Europa? Od kada je, prema Ovidijevim „Metamorfozama“, Zeus, prerušen u bijeloga bika, oteo na morskoj obali mladu feničku princezu Europu, i poveo je na otok Kretu gdje mu je rodila eponima minoanske uljudbe, ovo se pitanje stalno postavlja. Otmica i putovanje te mlade kraljevine na leđima snježno-bijeloga bika, simboliziraju onaj trajni nemir i vjekovnu dinamiku Europe. S tom smo dinamikom i danas suočeni kod stvaranja onog oblika europske povezanosti koji nazivamo Europskom Unijom.



Prošetajmo se malo kroz povijest. Europsku uljudbu povijesno tvore tri stupa, grčki, rimski i judeo-kršćanski. Tu je grčka baština znanstvene, intelektualne znatiželje, baština grčke „paideje“ i grčkoga „polisa“, u čijim se zametcima nalazi naše poimanje politike, kao – prema Aristotelu – znanosti o dobrome životu. Tu je, nadalje, rimska baština označena pojmovima „lex“, „ordo“, „res

publica" i „humanitas", baština rimskog ideala državnika; on je čovjek („vir") koga rese krepost („virtus") i briga za zajedničko dobro („bonum commune"). Tu je, napokon, i kršćanska baština koja naglašava jedinstvenu vrijednost i dostojanstvo svake ljudske osobe, bez obzira na spol, rasu, izobrazbu, imovno stanje i dob. Na ovoj se baštini kršćanskoga personalizma i humanizma temelje ideali o neotuđivim individualnim i kolektivnim ljudskim pravima, ideal o čovjeku kao osobi koja je vrijednija od cijeloga materijalnog svijeta, prema onoj Kristovoj: "Što vrijedi čovjeku da cijeli svijet dobije, ako izgubi svoju dušu".



Ova europska baština rađa tijekom povijesti, kroz nadopunu ili suprotstavljanje, specifičnu srednjovjekovnu kršćansku kulturu, reformaciju, prosvjetiteljstvo, renesansu ili preporod, romantizam, racionalizam, liberalizam, sekularizaciju, sve do postmodernog etičkog relativizma. To je ono specifično europsko što obično označujemo pojmom „Zapad", koji se ne smije poistovjetiti sa zemljopisnim zapadom Europe, jer ni Grčka, ni Rim, ni Palestina to nisu. Odatle nastaju one odlike Zapada, odvajanje duhovne od svjetovne vlasti, pravna država ili vladavina prava, društveni pluralizam, personalizam. Na ovoj duhovnoj potki stoljećima se veže kulturalni tepih Europe, one Europe, koja je usprkos svojoj unutarnjoj različitosti tvorila temeljno jedinstvo, ili – kako reče Alberto Moravia – sag, s jedne strane šarolik, a s druge duboko jednobojan. I upravo radi ovog povijesnog temeljnog jedinstva

Europe treba naglasiti, da se u naše doba ne može graditi duh europskoga zajedništva ni isključivo, ni pretežno, na gospodarskim, financijskim ili vojno-sigurnosnim interesima. Ako smo naučili lekciju povijesti onda nam mora biti jasno, da su za stvaranje europskoga zajedništva potrebni drugi integrirajući čimbenici, kao što su vizija zajedničke budućnosti, zajedničke sudbine, zajednički etički kodeks osobnog i skupnog ponašanja, kodeks – kako reče papa Benedikt XVI. prilikom svoje posjete Hrvatskoj – koji se zasniva na apsolutnim etičkim vrijednostima koje doznajemo kroz savjest, bez čega se vrijednosni pluralizam pretvara u anarhiju, koja, kako nas nedavno iskustvo uči, brzo prelazi u autokraciju, diktaturu i totalitarizam. Upravo su radi negiranja ovih nepromjenjivih naravnih etičkih vrijednosti propali u moru krvi pokušaji da se Europa ujedini na marksističko-komunističkim, ili fašističko-nacističkim temeljima.

Što je Europska unija?

Iskonska vizija europskog ujedinjenja bila je u okvirima zajednice koja bi očuvala nacionalni identitet svojih članica, zajednice, koja bi izvršila integraciju svojih država članica, ali ne njihovu asimilaciju. Od Pariškog ugovora iz 1951., kojim je stvorena Europska zajednica ugljena i čelika, preko Rimskih ugovora iz 1957., kojima je osnovana Europska ekonomska zajednica i Europska zajednica za atomsku energiju, preko Ugovora iz Maastrichta iz 1992., koji je uveo zajedničko europsko građanstvo i europski novac „EMU“, pa Amsterdamskog ugovora iz 1997., kojim su dogovorene mjere za jačanje političke integracije i za širenje prema istoku, zatim preko ugovora u Nici iz 2001., koji je definirao institucijsku strukturu tijela EU, Unija se od početno zamišljene zajednice ravnopravnih država pretvarala sve više u nadržavu. Konačno, Lisabonskim sporazumom, koji je stupio na snagu 2009. EU se pretvorila u neoliberalnu federalnu diktaturu koja pogoduje interesima velikih gospodarskih korporacija, u saveznu državu s velikim manjkom demokratičnosti.

Recimo par riječi o tomu Lisabonskom sporazumu ili ugovoru. Taj je zamršen i nečitak dokument od 150 stranica donesen zapravo da se izbjegne donošenje Ustava, jer je za Ustav potreban referendum u

zemljama članicama, dok ugovor ili sporazum prolazi i ratifikacijom u nacionalnim parlamentima (osim u Irskoj). Drugim riječima, Lisabonski sporazum je zaobilaznje referenduma, instrument o sudbini naroda bez dopuštenja tomu narodu da izrazi svoju volju. Stvaranjem mnogih obilježja nadržave, EU se sada razotkriva, po riječima profesora Tomca, ne samo kao koncepcija postnacionalne budućnosti, nego kao jedna verzija stare komunističke ideje internacionalizma i ograničene suverenosti (Z. Tomac, „Hrvatski list“ 22.3.2007.). Ulaskom u EU Hrvatska bi postala jedna od manjih provincija u toj golemoj multinacionalnoj nadržavi.



Deficit demokratičnosti se očituje i u ustroju i funkcioniranju institucija EU. Institucije EU su: Europski parlament, Europsko vijeće, Vijeće EU (nazvano i Vijeće ministara), Europska komisija, Europski sud, Europska središnja banka i Revizijski sud. Predsjednika Europskog vijeća, koje sačinjavaju predsjednici država ili vlada članica EU, postavljaju članovi Europskog vijeća. On predstavlja Uniju u međunarodnim odnosima. Dakle, čovjeka, koji predstavlja pola milijarde stanovnika, ne bira narod, nego ga postavlja Europsko vijeće. Usput spomenimo, da je prema dostupnim informacijama sadašnja mjesečna plaća tog europskog predsjednika 234.480,-- kuna.



Što se pak tiče Europskog parlamenta koji sada broji 736 zastupnika, a u kojemu bi Hrvatska imala vjerojatno 12 zastupnika, on može samo raspravljati i davati svoje mišljenje o zakonima koje predlaže izvršno tijelo, Europska komisija. Zastupnici u Europskom parlamentu ne predstavljaju svoje države članice, nego su organizirani u europskim političkim strankama. Europska komisija, kao izvršno tijelo, predlaže zakone i podnosi te prijedloge Parlamentu na prvo čitanje, koji te prijedloge sa svojim mišljenjem dostavlja Vijeću ministara. Ako Vijeće ministara njih ne usvoji, napravi tzv. „zajedničku poziciju" i sve to dostavi na drugo čitanje Parlamentu, koji može prihvatiti „zajedničku poziciju", ili dati na nju daljnje amandmane, ili nju odbaciti. Konačno usvaja prijedloge Vijeće ministara i tada oni postaju zakon. Spomenuta Europska komisija ima vrlo značajnu ulogu. Ona priprema i predlaže pravne akte, sastavlja nacrt proračuna, provodi usvojene pravne akte i zastupa EU u međunarodnim pregovorima. Europska komisija se sastoji od 27 komesara imenovanih na razdoblje od 5 godina, a osim njih zapošljava preko 23.000 djelatnika i oko 10.000 vanjskih suradnika. Vijeće ministara (poznato i kao Vijeće EU) čine 27 ministara vlada. Ono odobrava zakone, te ima temeljnu ulogu u gospodarskoj, vanjskoj i sigurnosnoj politici EU, iako njegovi članovi nisu birani na demokratskim izborima, nego postavljeni. Da bi prijedlog zakona prošao u Vijeću ministara mora za njega glasovati 55% država članica putem svojih ministara u tome vijeću, što predstavlja najmanje 65% stanovnika EU. Dakle, ministri

„malih“ članica u Vijeću ministara nemaju nikakvu obranu protiv nadglasavanja.

Što se, pak, tiče Europskog suda njegova je bitna uloga proširenje i ojačanje nadnacionalne vlasti Europske komisije. Sud se sastoji od dvadeset i sedam sudaca i osam tzv. „advocates general“, što se obično prevodi kao „pravobranitelji“. Od ovih pravobranitelja pet „velikih“ zemalja daju stalne, a tri „manje“ zemlje daju na šest godina svoje predstavnike. Možemo se zapitati, svako koliko godina će predstavnici 22 „manjih“ zemalja doći na red da daju svoga pravobranitelja?

Spomenimo još i to da Lisabonski sporazum normira i izlazak iz EU. Iz Unije se izlazi pregovorima s Vijećem koje o tome odlučuje kvalificiranom većinom, bez članice koja izlazi, uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta. Ako se sporazum o tomu ne postigne, ugovorne obveze članice prestaju dvije godine nakon njezina zahtjeva za izlazak.

Dakle, možemo ukratko reći, da sadašnju „postlisabonsku“ strukturu EU karakteriziraju nedemokratski izbori članova političkih institucija, i utjecaj izvršne vlasti na zakonodavne postupke, što je pretvaranje liberalne demokracije u diktaturu.

Interes velikih korporacija: osvajanje tržišta

Pogledajmo sada vrlo kratko utjecaj ovako strukturirane EU na gospodarski život njezinih članica, s posebnim osvrtom na eventualni ulazak Hrvatske u EU. Jedno od temeljnih načela EU je sloboda kretanja ljudi, robe, usluga i kapitala. To omogućuje da kapital bogatijih članica pokupi i prisvoji nacionalna dobra gospodarski siromašnijih članica. Što se tiče Hrvatske, taj nesmetan ulazak stranog kapitala u Hrvatsku otvorio bi vrata rasprodaji nacionalnog bogatstva Hrvatske, osobito vode, šuma, slavonskih ravnicama, zemljišta na otocima i jadranskoj obali. Zar smo zaboravili ucjenjivanje Hrvatske već kod pregovora za njezin ulazak u EU: zabrana proglašenja gospodarskog pojasa na moru, iako taj pojas normira i dopušta međunarodna Konvencija o pravu mora (1982.), te iako su ga proglasile preko 132 priobalne zemlje, te suspendiranje

važnja prema Sloveniji i Italiji čak i onog pravnog hibrida nazvanog ZERP koji Konvencija ne poznaje, što sve ima za posljedicu golemu pljačku ribljeg fonda u tomu dijelu hrvatskoga mora? Ili smo zaboravili izuzimanje hrvatsko-slovenskog spora oko granice na moru iz nadležnosti Međunarodnoga suda pravde?



Vidjet ćete koje će sve moguće i nemoguće uvjete eurokrati postavljati Hrvatskoj sada tijekom razdoblja tzv. monitoringa. Ne će se zadovoljiti s potpuno nedužnim generalom Gotovinom, kojega je hrvatska politička elita žrtvovala kao ulaznicu za svoje sinekure u EU. Dodajmo još i to, da će po ulasku u EU tržište gospodarski slabijih članica biti preplavljeno proizvodima gospodarski jačih, što će imati za posljedicu smanjenje BDP-a onih prvih, nezaposlenost u njima, a time i pad kupovne moći njihovih građana.

Ne zaboravim da je EU tvorevina koja favorizira velike gospodarske korporacije. Neoliberalna načela kojima se EU rukovodi jesu: deregulacija, liberalizacija slobodnog tržišta, rezanje javnih troškova, uvođenje tzv. mjera strogoće („austerity measures“) prilikom reprogramiranja nacionalnih financijskih obveza svojih članica (Grčka, Irska, Portugal, Španjolska itd.), što ne pogoduje zaštiti radnika.

Ovdje moramo reći istinu, pa makar ona rušila iluzije. „Stara Europska Zajednica“ od 15 članica je bila gospodarska i vojna organizacija protiv nadmoćnijeg neprijatelja Rusije i Kine, dok je

„Nova Europska unija" organizacija snažnijih europskih država protiv slabijih, s glavnim ciljem osvajanja novih tržišta. To često isticano jedinstvo EU je fikcija, jer je EU u sebi podijeljena na stare, bogatije, razvijenije, i nove, siromašnije članice. Prve tvore tzv. „heartland", a druge „rimland". Možemo postaviti pitanje, što će biti kada se zasiti interno tržište EU, kada se ukaže potreba za novim tržištima? Tada će početi prava europska kriza. Upravo radi toga, zbog nužnosti osvajanja novog tržišta od 70 milijuna potrošača, nastoji se primiti u EU civilizacijski, kulturalno i vjerski sasvim neeuropsku Tursku.

EU je skupa



Proračun EU pune četiri vrste prihoda, (a) poljoprivredne pristojbe (oko 2% ukupnih proračunskih prihoda), koje se prikupljaju od carina na uvoz poljoprivrednih proizvoda iz zemalja koje nisu članice EU, (b) carine (oko 13% ukupnih proračunskih prihoda), koje se prikupljaju na uvoz iz zemalja nečlanica EU, (c) udio u prihodima od PDV-a (oko 35% ukupnih proračunskih prihoda), te (d) uplate razmjernog dijela BNP, koje čine polovicu ukupnih sredstava proračuna EU.

Nacrt proračuna sastavlja Europska komisija, a usvaja ga Vijeće ministara. No gle čuda! Tu postoji i nešto što se naziva „korekcija za Ujedinjeno Kraljevstvo" („UK-correction"). Naime britanska „iron lady" Margaret Thatcher je 1985. izborila posebnu povlasticu za

Ujedinjeno Kraljevstvo opetovanom izrekom : "I want my money back!". Prema tim pogodnostima britanski bi se doprinos svake godine umanjivao za dogovoreni iznos, koji se u EU proračunu vodi kao „UK-correction". Taj nedostatak nadoknađuju sve ostale zemlje članice EU uplatom dodatnog iznosa za Ujedinjeno Kraljevstvo. Tako u proračunu Unije za 2011. godinu kao „UK-korekciju" Slovenija mora uplatiti dodatnih 14,3 milijuna eura, Njemačka 182,2 milijuna eura, Italija 635,5 milijuna eura, a Mađarska 39,8 milijuna eura.

Ponekad se čuje tvrdnja, da bi Hrvatska pristupanjem EU mogla „izvući" velik novac iz fondova EU i pokriti svoj rastući inozemni dug. No za „izvlačenje" novca su potrebni komplicirana procedura i stručnost, a kako je iskustvo sa pretprijetnim fondovima EU pokazalo, Hrvatska se nije pokazala vještom u ovome. Što se pak tiče saniranja duga pogledajmo primjer Grčke, koja je od središnjice EU dobivala više nego što je davala. No usprkos tomu ona je upala u tešku financijsku krizu. EU će joj pomoći da reprogramira svoj dug, ali pod uvjetom da Grčka vrati sve ono što joj je dužna. U međuvremenu zbog straha od platežne nesposobnosti i stečaja (tzv. „default") mnogi će investitori povući svoja ulaganja i ostaviti grčko gospodarstvo u velikoj nezaposlenosti i sa velikim gubitkom prihoda.

Regionalizacija i deetatzacija

U postupku brisanja državnih granica i ujednačavanja nacionalnog identiteta svojih članica EU provodi postupak mikro i makro regionalizacije. EU ne briše samo vanjske granice među svojim državama članicama, nego kao federacija sa tendencijom prema unitarnoj naddržavi ona usitnjava ili okrupnjava svoje članice u provincije ili regije. Za priznanje jedne države međunarodno pravo traži jasno određeno područje s vanjskim granicama, jasno određeno stanovništvo, i učinkovitost vlasti na tome području. Politikom regionalizacije EU pokušava oslabiti nacionalnu posebnost i cjelovitost nacionalnog identiteta svojih članica. U EU se stvaraju okrupnjene makro-regije, i usitnjene mikro-regije. Uzmimo kao primjer tzv. „Jadransku euroregiju" koja ima svoju zastavu,

skupštinu i predsjednika, i koju netko nazva Mletačkom republikom 21. stoljeća. Ili tzv. Zapadni Balkan, ili Jugosferu. No ovaj je pokušaj u krajnjoj liniji uzaludan, je ni u doba globalizacije nacionalna država nije zastarjela.



Pažljiv promatrač međunarodne scene zapaziti će, da i u naše doba tzv. „difuzije identiteta“, njegova rasplinjavanja i gubitka, kako osobnog, tako i nacionalnog, istodobno raste i duboka nostalgija za onim što nas kao pojedince i narode međusobno razlikuje. Narodi sve češće sebe određuju prema svojoj tradiciji, vjeri, povijesti, kulturi, običajima, institucijama. Ovaj je dinamizam vidljiv i u europskim državama. Stabilno se europsko zajedništvo može uspostaviti jedino integracijom nacionalnih država. Već sama različitost jezika ne dopušta utapanje u zajednički EU lonac, jer jezik nije samo sredstvo komunikacije, nego i specifičnost zapažanja, mišljenja i asocijacija. Osoba koja određeni predmet naziva „stablo“ ima lingvističko-povijesne, literarne, i podsvjesne asocijacije različite od onih osobe koja taj predmet naziva „baum“. Mi nosimo u sebi svoje genetske arhetipe, koji nas potpuno ne preodređuju, jer je čovjek slobodan, ali koji utječu na naše mišljenje i ponašanje. Taj osobni i nacionalni identitet ne može potpuno izbrisati ni globalizacija, ni provincijalizacija. No sam pokušaj brisanja toga identiteta u EU znak je nepoštivanja specifičnosti svakog ljudskog bića i svakog naroda. Superdržava, na koju EU sve više slični, velika je opasnost za demokraciju. Neoliberalistički trgovci bez granica

žele pretvoriti cijelu Europu u svoju farmu, i za to im smetaju nacionalni identiteti, tradicija naroda i država, državne granice. Superdržava je to opasnija, što je njezin totalitarizam manje transparentan. Stoga jedino ona međunarodna suradnja znači uzajamno obogaćenje, gdje su narodi zadržali svoj identitet, svoju posebnost, svoju kulturu. Protivnici su ovog etnopluralizma, s jedne strane, šovinizam, koji u uskogrudnoj samosvijesti ponižava druge narode i traži vladavinu nad njima, i, s druge strane, etnocidni i kulturocidni globalizam, koji je ideologija globalizacije. Jer prema divnim riječima Aleksandra Solženjicina:

„Nacije su bogatstvo čovječanstva, njegova poopćena osobnost. I najmanja među njima ima svoje posebne boje i utjelovljuje jedinstveni dragulj Božjega plana, pa bi nas nestanak nacija isto tako osiromašio, kao kad bi svi ljudi bili jednaki, imali jednaku narav i izgled”.

Euroskepticizam ili EU-skepticizam?

Budući da Europa nije isto što i EU ni po političkim i socijalnim strukturama, a ni po motivima i faktoru integracije, bilo bi točnije skeptičnost prema EU nazvati EU skepticizmom, nego euroskepticizmom. EU-skeptici bi bile osobe, koje možda i podupiru opću ideju o europskoj integraciji, ali koje sumnjaju da EU provodi integraciju koja čuva identitet svake države članice. EU-skeptici smatraju EU devijacijom temeljnih ideja o suradnji između europskih država i naroda, i oni nisu oduševljeni povećanjem ovlasti EU. Centar za politološka istraživanja u Zagrebu izdao je 2007. godine zbornik pod nazivom „Euroskepticizam”, u kojemu analizira razloge EU-skepticizma u pojedinim europskim državama.

Pogledajmo vrlo kratko te razloge. To su: opasnost za nacionalni identitet, strah od proširenja EU članstva, strah od pogoršanja socijalnog položaja i životnog standarda (plaće i zapošljavanje), gubitak kulturalnog identiteta (npr. u Švedskoj zaštita „nordijskih vrijednosti”), strah od nametanja zemljama kandidatkinjama ne samo 170.000 stranica tzv. „pravne stečevine” („acquis communautaire”), nego i mnogih drugih uvjeta koji se jedva spominju u odnosu na postojeće članice, neravnopravni međusobni

položaj pregovarajućih strana, gubitak nacionalne neovisnosti teško stečene nakon pada komunizma u Europi, strah od kapitalističkog globalizma nakon oslobođenja od komunističkog internacionalizma (Češka), strah od „drugorazrednog“ članstva (Poljska), ograničenje narodne suverenosti komuna i kantona prijenosom te suverenosti na bruxellesku birokraciju, prijatnija od stranog kapitala i strane radne snage zbog slobode kretanja radne snage i kapitala, što može dovesti u opasnost plaće, socijalnu sigurnost, radna mjesta i vlasništvo nad nekretninama, tako da bi vlastiti građani postali stranci u svojoj zemlji (Švicarska).



Posebno je interesantno pogledati motive ne samo EU-skepticizma, nego i euroskepticizma u Velikoj Britaniji, ili preciznije kod Engleza, čiji je veleposlanik u Hrvatskoj ovih dana održao predavanje u Splitu potičući Hrvate da uđu u EU. Kod engleskih političara i medija možemo naići na tvrdnje, da je EU prurušeni Treći Reich, da Njemačka, bivši agresor, sada dobiva poziciju lidera u EU, da su Britanci različiti od Europljana i slično. Izgleda da se britanski imperijalni identitet ni danas ne može pomiriti gubitkom carstva kojemu je pjesnik ushićeno pjevao „rule Britannia, Britannia shall rule the waves“, niti britanskim srozavanjem od svjetske sile do skoro beznačajne države na marginalnom europskom otoku. Bilo bi interesantno zapitati spomenutoga britanskog poticatelja, zašto se sve više širi rezerviranost prema EU na njegovom otoku, i zašto Ujedinjeno Kraljevstvo nije pristupilo monetarnoj euro-zoni?

Duhovno-kulturalne posljedice ulaska u EU

Hrvati su od svoga dolaska na ove prostore i pokrštenja bili i ostali dio duhovne i kulturalne Europe. Već samo putovanje jadranskom obalom od hrvatske Istre do Dubrovnika i južnije, predstavlja šetnju kroz arheološke, arhitektonske i umjetničke slojeve europske kulture i povijesti. To je slučaj i s hrvatskom književnošću, od one srednjovjekovne do današnje. Stoga je razumljivo da Hrvatska želi ostati u toj Europi u koju je ukorijenjena, i u njoj zadržati svoju specifičnost, svoj nacionalni identitet. No Europa nije isto što i EU. Već smo spomenuli, da se tradicija Europe temelji na starogrčkoj, rimskopravnoj i judeokršćanskoj baštini. Ova je europska specifičnost danas ugrožena u EU koju potresa duboka kriza moralnih vrijednosti, vrijednosni relativizam. Današnjoj EU nedostaje onaj integracijski faktor koji je u stanju uspostaviti i očuvati europsko zajedništvo usprkos povremenim međusobnim neslaganjima država članica. Taj integracijski cement ne može biti ni jedino, ni prvenstveno ekonomsko-financijske i vojno-obrambene naravi. On mora biti mnogo dublji: zajedništvo u temeljnim moralnim i duhovnim vrijednostima. Najveće jedinstvo Europe u njezinoj različitosti bilo je u vrijeme kršćanske Europe, a današnja se Europska Unija odriče toga i prihvaća vrijednosni relativizam, koji se očituje, među ostalim, u potpunoj liberalizaciji pobačaja (prema izvješću Europske komisije iz 2008. u EU se godišnje prekine život u majčinoj utrobi 1.200.000 djece), u ozakonjenju tzv. asistiranog samoubojstva, u eksperimentiranju ljudskim embrijem, u ljudskom kloniranju, u istospolnim brakovima, u sve većoj liberalizaciji droge, u ozakonjenju sodomije tj. spolnog odnosa među istospolnim partnerima, u agresivnim i izazovnim paradama homoseksualaca, što je teror manjine nad većinom novcem ove većine, koja kao porezni obveznik plaća falange zaštitnih policajaca. Iza ovog raširenog moralnog relativizma krije se globalizirana opasnost moralnog nihilizma. Čovjek potpuno subjektivizirane i psihologizirane savjesti nema odgovornosti pred svojom slobodom. On je uvjeren da mu je sve dopušteno.



Stoga ne čudi, što piše njemački „Der Spiegel”, da središnjica EU svakog dana pokrade građanima oko milijun eura, i da su članice EU 2006. godine prijavile središnjici u Bruxellesu 12,926 prijestupa, od čega je nastala šteta od 1 milijarde i 155 milijuna eura, a od toga je otpalo na prijevare 323 milijuna eura (vidi Gojko Borić, „EU je korumpiranija od Hrvatske”, „Hrvatski list” od 30.8.2007.). Licemjerje te i takve Europe osjetio je hrvatski narod kad je ginuo za nacionalno oslobođenje od Jugoslavije i ideološko oslobođenje od komunizma, dok mu je Europa umjesto pomoćnike slala promatrače. I Ratka Mladića je ta Europa tolerirala dok ga je trebala, a sada kad ga više ne treba ona mu sudi, iako su njezine vojne postrojbe njemu omogućile genocid u Srebrenici. Uostalom, složenije društvene i državne tvorevine u povijesti vrlo često nisu uspijevale riješiti probleme i eliminirati zla manje složenih tvorevina, nego su ih pokazivale na višoj i složenijoj razini. Nema spasa u promjeni struktura, nego u promjeni čovjekova mentaliteta, a promjenom struktura ne mijenja se automatski i osobni mentalitet. Stoga ovakva EU utemeljena na interesu velikih gospodarskih korporacija ne će eliminirati stare europske antagonizme, nego će ih samo transponirati i transformirati. U brisanju nacionalnih i kulturalnih identiteta, široke integracije globalnih tvorevina pretvaraju društvo u apstrakciju, a čovjeka kao osobu iskorjenjuju, pretvaraju ga u atomizirani individuum kojim se u hrpi kozmopolitske mase lako manipulira.



Na žalost, u Hrvatskoj se širi poruka, da je ovakva EU naša sudbina, da mi nemamo alternative. Među hrvatskim narodom se namjerno širi beznade, kako bi ga se sve više umrtvilo, a onda porobilo. Otudene, nesposobne i servilne partitokratske političke elite u Hrvatskoj misle da će ulazak u ovako strukturiranu i pravno uređenu EU biti lijek za današnje zanemareno socijalno pitanje, za sve veće siromaštvo, glad i nezaposlenost u Hrvatskoj, i da će njih taj ulazak amnestirati od odgovornosti za takvo stanje. No ovo su iluzije kojima oni zavaravaju sebe i narod Stoga, pred sudbinskim odlukama o EU danas Hrvatskoj nužno trebaju odgovorni i hrabri politički, vjerski i idejni vođe, koji će narodu govoriti istinu. Za to je također potrebno, da intelektualci u Hrvatskoj prekinu svoju hudu povijesno poznatu šutnju, i da dijele s narodom svoja saznanja, makar ih to koštalo u njihovoj karijeri. Oni ne smiju reći, da se ne žele baviti politikom, jer se politika bavi općim dobrom, i jedan je od najčasnijih poziva čovjeka. Intelektualci bi u ovom malobrojnom hrvatskom narodu morali biti savjest društva, i kad progovore morali bi izbjegavati kako onaj ekstrem, da zbog karijere povlađuju nepoštenim političarima, tako i onaj drugi, da oponiraju radi samog oponiranja.

Zaključak

Iz iznesenoga možemo izvesti nekoliko zaključaka.

Prije nego li on odluči o pristupu u EU potrebno je hrvatski narod objektivno i svestrano informirati o strukturi i funkcioniranju

institucija EU. To se do sada nije dogodilo putem bilo kojeg medija u Hrvatskoj. Dapače, svakim danom slušamo samo hvalospjeve EU kroz medije koji su u velikoj većini u rukama stranih centara moći. Otudene političke strukture u Hrvatskoj govore o pristupanju Hrvatske EU kao o svršenom činu, što koriste i kao argument u svoju korist u izbornoj godini.

Odluka o pristupanju ili nepristupanju EU toliko je sudbonosna za budućnost hrvatskih građana, da se ona mora donijeti jedino referendumom i to većinom svih upisanih birača, a ne samo onih koji su izašli na referendum. Potrebno je da svaki upisani birač izađe na referendum, jer bi svaki neizlazak na glasanje doprinio, da se odluka donese nerepresentativnim postotkom birača, kao što je to bio slučaj s izborima za predsjednika Hrvatske.



Iz iznesenoga je razvidno, da je EU, onako kako je ona sada strukturirana, neoliberalna federalna diktatura koja pogoduje krupnom kapitalu i političko-gospodarskoj eliti. No u doba interneta, facebooka, youtubea, twittera i drugih suvremenih oblika elektroničke komunikacije, problemi se ne mogu rješavati unutar zatvorenih elitnih grupa. Financijska nestabilnost, nezaposlenost, masovne migracije radne snage brzo poprimaju globalne razmjere, pa nas ne smije iznenaditi revolucija iz baze protiv začahurenog elitizma, kao što se to sada događa na bliskom Istoku i u sjevernoj

Africi. Ni europski gospodarski i politički elitizam, ako se ne demokratizira, ne će biti toga pošteđen.

Iluzija je da bi se Hrvatska ulaskom u EU oslobodila svojih političkih, društvenih i gospodarskih slabosti. EU ne će rješavati umjesto nas i za nas naše probleme, nego ćemo ih mi i unutar EU morati sami rješavati. Ako i uskoče privremeno kao pomoć europske financijske institucije kao uslugu će tražiti privatizaciju nacionalnog bogatstva i mjere restrikcije („austerity measures“), što će imati katastrofalne posljedice na standard i zaposlenost u Hrvatskoj. Ulaskom u EU kako je ona danas strukturirana Hrvatska bi uskoro postala dijelom europske periferije, jedna od onih „rimlands“, izložena na milost i nemilost velikih zapadnoeuropskih korporacija.

Nakon dugog vremena hrvatski se narod teško izborio za svoju državnu samostalnost, plativši krvav danak u mrtvima i ranjenima, kao žrtva etnocida i kulturocida agresivnog susjeda. Zar smo voljni sve to zaboraviti i odmah sve to poništiti? Zar nas te naše žrtve ne obvezuju da ih poštujuemo i da čuvamo ono za što su oni dali život ili zdravlje?

Ne zagovaramo izolaciju Hrvatske. Hrvatska je bila i ostala dio kulturalne i duhovne Europe, što su, među ostalim, posvjedočili i nedavni veličanstveni doček pape Benedikta XVI. u Hrvatskoj, kao i njegova poruka hrvatskome narodu. No Europa nije isto što i EU. Hrvatska će ostati otvorena prema pristupu i institucionaliziranoj zajednici Europe, ako bi ta zajednica bila udruženje država koje čuvaju svoj nacionalni identitet, a ne ukidanje tih država i gubitak njihova identiteta. Hrvatska ostaje i dalje privržena viziji Europe otvorene prema pluralizmu vrijednosti, ali one Europe koja njeguje i učvršćuje svoj temeljni kršćansko-humanistički duhovni humus, koja ne prešućuje u svom ustavu Svemogućega Boga. Jedino duhovne vrijednosti mogu stvoriti i održati duboko zajedništvo među europskim narodima.

Završimo jednim stvarnim događajem kao ilustracijom ove tvrdnje. Za vrijeme I. svjetskog rata, na jednom dijelu europskog fronta, iz rovova ozebljih i izmučenih neprijatelja, na Božić, dan Kristova rođenja, čuli su se povici „frohe Weihnachten“ i „merry Christmas“.

Pucnjava je utihnula, a Britanci i Nijemci su izašli iz svojih rovova, sreli se na pola puta i pružili ruku jedni drugima. Toj Europi, koja se ne odriče svoga povijesnog identiteta, nego koja na bogatoj i slojevitoj prošlosti gradi svoju sadašnjost i zacrtava svoju budućnost, toj Europi, koja nije jedina vrijednost u svijetu, ali koja je jedinstvena i nezamjenjiva vrijednost u svijetu, poželimo sretan život. Toj Europi je oduvijek pripadala i pripada Hrvatska. I neka nam tu vječno mladu princezu Europu više nitko ne otme, ni bik koji bi je odveo preko Atlantika prema zapadu, ni bik koji bi je odveo prema istoku, a ni onaj koji bi je učinio glasnogovornicom moralno osiromašenog europskog doma.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/8601-na-tragu-istine-o-europskoj-uniji.html>

Fašizam i komunistički antifašizam dvije simetrične paralize

24. lipnja 2011.

KOMUNISTIČKI „ANTIFAŠIZAM“

U Hrvatskoj se 22. lipnja slavi kao „dan antifašističke borbe“. Razmotrimo ovo sa povijesnog i ideološkog gledišta.

Pakt Ribbentrop-Molotov

Najprije povijesne činjenice. Komunisti su u Europi živjeli u miru sa nacional-socijalistima od 23. 8.1939. godine kada su nacistička Njemačka i SSSR sklopili pakt o uzajamnom nenapadanju (tzv. "pakt Ribbentrop-Molotov"). Komunisti su i u monarhističkoj Jugoslaviji surađivali s Hitlerom sve dok on nije napao SSSR 21. lipnja 1941. prekršivši taj pakt. Već sutradan nakon toga napada, tj. 22. 6.1941., grupice komunista u okolici Siska bježe u šumu od straha pred svojim dojučerašnjim saveznicima nacistima, i to kasnije nazivaju ustankom protiv fašizma („prvi sisački odred“).



Oni nisu ustali protiv fašizma (nacizma) kada je Hitler napao Jugoslaviju 6. travnja 1941., nego kada on napada SSSR. Komunistima, dakle, nije bilo do oslobođenja Jugoslavije, nego do obrane sovjetske Rusije, do toga da bi vezali neke nacističke vojne postrojbe u Jugoslaviji da ne odu na rusku frontu. Sa povijesnog motrišta komunistički antifašizam je pokušaj da se ovaj podanički čin prikaže kao spontani demokratski ustanak protiv fašizma. Glavna je zadaća razvikanog komunističkog antifašizma, osim očuvanja

vlasti bivših komunista, rehabilitacija komunizma (vidi Vladimir Mrkoci, „Lijeva inteligencija i antifašizam“, „Politički zatvorenik“, siječanj 2011.,str.19). „Ni jedan narod u svijetu, pa niti jedan od naroda bivše Jugoslavije, nije proglasio dan njemačkog napada na SSSR državnim praznikom, niti početkom borbe za slobodu, osim Hrvata... Do 22.lipnja komunisti i fašisti su bili saveznici, a toga dana su komunisti gurnuli narod u obranu SSSR-a i izazvali građanski rat. Time je hrvatski narod prikazan kao branitelj SSSR-a, ljubitelj Staljina i boljševizma (*ibid.*).

Lukavi fašistički demoni

Sada pogledajmo ideološki aspekt komunističkog antifašizma. Ideologija antifašizma shvaća Drugi svjetski rat kao „rat protiv fašizma“, i kao presudni događaj u trijumfu Dobra nad Zlom.



Opozicija prema fašizmu , ili patnja koju je nekome fašizam prouzročio, smatra se vrhunskom zaslugom. Protivnici ili žrtve fašizma zaslužuju najveće divljenje i simpatiju.Za to shvaćanje fašizam je demonsko izvorište metafizičkoga zla. No fašistička

demonologija pretpostavlja postojanje demona, jer bi ona inače bila nepotrebna kada bi fašistički demoni nestali, bili samo stvar prošlosti. Demoni su potrebni da bi njihovi protivnici poput arhanđela Mihaela stalno od njih spašavali čovjeka.

Radi toga suvremeni antifašisti moraju stalno pronalaziti i otkrivati otkrivene ili sakrivene fašiste. Oni fašiste prepoznaju po specifičnoj kapi, po ispruženoj ruci, po lukavoj zavjereničkoj uporabi riječi „dom“, osobito u sintagmi „za dom spremni“, po njihovu protivljenju homoseksualnosti i lezbijstvu, tim nesumnjivo „antifašističkim“ skupinama, u kojima muž mužu postaje žena, a žena ženi muž.

No fašistički demoni su vrlo lukavi, pa se čak uvlače u udžbenike povijesti, koje, stoga, treba temeljito pročistiti, tako da se u njima jasno ističu zasluge komunističkih antifašista. Nakon što ovi komunistički antifašisti u Hrvatskoj detektiraju te fašističke zloduhe, oni nad njima vrše egzorcizam, doduše ne zazivanjem Krista, nego Marxa i Tita, jer jedino sotona može istjerati sotonu.

Novi čovjek i novo društvo

Ponekad nakon istjerivanja fašističkih demona komunistički egzorcisti su viđeni da od veselja zacupkaju kozaračko kolo, ili zapjevaju onu egzorcističku „po šumama i gorama“. Nažalost, taj soj antifašista nije naročito sklon razmišljanju pa ne opaža, da je ideologija komunističkog antifašizma vrlo slična fašizmu. Evo nekih od tih sličnosti. I komunizam i fašizam su radikalni ljevičarski pokreti, koji sadržavaju mješavinu nacional-šovinističkih i internacionalističkih elemenata. Stoga možemo nazvati komuniste crvenim fašistima, a fašiste crnim komunistima.

Obje ideologije svojataju pseudoznanstvenu podlogu, komunizam je vidi u „znanstvenom marksizmu“, ili povijesnom materijalizmu, a nacizam u eugenici i rasnoj znanosti. Obje ideologije žele stvoriti „novoga čovjeka“ i „novo društvo“. Obje uspostavljaju partiju kao vrhovnu instancu kojoj država služi samo kao prijenosna vrpca da bi preko države partija ispunila svoje nakane. Obje gaje „načelo lidera ili vođe“ (führer, vožd, duce, caudillo, najveći sin naroda i narodnosti, veliki kormilar).



Obje pokazuju frapantnu sličnost svoje totalitarne elite sa profesionalnom kriminalnom mafijom. Obje ideologije stvaraju jaku partijsku nomenklaturu unutar koje se vrši međusobno razračunavanje. Obje žive od neprestane propagande koju ubrizgavaju u narod u uvjerenju, da često opetovana laž postaje istinom. Obje imaju neprijatelja (klasnog, nacionalnog ili rasnog) od kojega stalno „spašavaju“ svoje pristaše. Obje ove totalitarne ideologije žive od mržnje na klasnog ili rasnog neprijatelja, te ovom mržnjom homogeniziraju društvo. Neistomišljenici nisu za njih samo suparnici ili politički protivnici, nego dušmani i zlikovci koje treba „eliminirati“. Obje stvaraju trajno ozračje straha od uhićenja, zatvora, ubijanja, žbirova i špijuna, koncentracijskih logora. Obje pokazuju prijezir prema „dekadentnoj“ liberalnoj demokraciji. Obje se temelje na moralnom nihilizmu gdje cilj opravdava svako sredstvo.

Na temelju ovoga možemo zaključiti s kardinalom Bozanićem, da se povijesni hrvatski antifašizam bez povijesnog hrvatskog antikomunizma zatvara u ideologiju klasne mržnje i terora (iz propovijedi povodom 60. obljetnice komunističkih pokolja u maceljskoj šumi kod Krapine u svibnju/lipnju 1945. gdje su komunisti pobili od 13 do 30 tisuća ljudi). Jer su fašizam i komunistički antifašizam dvije simetrične paralize, jedan lijeve, a drugi desne strane društvenog organizma.

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/8614-faizam-i-komunistiki-antifaizam-dvije-simetrine-paralize.html>

Prof. dr. Branimir Lukšić: Istina o EU

19. siječnja 2012.

ISTINA O EU

Sudbinska i dalekosežna odluka je sada pred građanima Hrvatske: pristupiti ili ne pristupiti EU. Nažalost postoji u Hrvatskoj veliki deficit objektivnih i cjelovitih informacija o EU, jer su informacije o EU u javnim medijima jednostrane. Štoviše, vrši se iz najviših stranačkih krugova protuzakonit utjecaj na ishod referenduma, tako da se građanima ulaz u EU prikazuje kao gotov čin.



EU nije Europa

Najprije treba reći, da EU i Europa nisu istoznačni pojmovi. Hrvatska je oduvijek bila i ostaje dio duhovno-kulturalne Europe, koju povijesno tvore tri stupa: grčka intelektualna znatiželja, rimskopravna tradicija i judeo-kršćanska baština. Stoga bi bilo točnije skeptičnost prema EU nazvati EU-skepticizmom nego euroskepticizmom. EU-skeptici su osobe koje ne pokazuju znakove

ni euroforije, ni eurofobije, nego koje smatraju da EU kao nadržžava ne provodi integraciju, nego asimilaciju svojih članica rušeći njihov nacionalni identitet i samobitnost.

EU-Europa Najprije treba reći, da EU i Europa nisu istoznačni pojmovi. Hrvatska je oduvijek bila i ostaje dio duhovno-kulturalne Europe, koju povijesno tvore tri stupa: grčka intelektualna znatiželja, rimskopravna tradicija i judeo-kršćanska baština. Stoga bi bilo točnije skeptičnost prema EU nazvati EU-skepticizmom nego euroskepticizmom.

EU kao nedemokratska tvorevina

Iskonska vizija institucionaliziranog europskog ujedinjenja bila je Europska zajednica koja je čuvala nacionalni identitet članica. No nakon ugovora u Maastrichtu (1992), Amsterdamu (1997), Nici (2001) i najkasnije u Lisabonu (stupio na snagu 1.12.2009) Europska se zajednica pretvorila u neoliberalnu federalnu strukturu koju karakteriziraju manjak demokratičnosti u izboru članova političkih institucija, i utjecaj izvršne vlasti na zakonodavne postupke. Uzmimo ovdje samo jedan primjer. Europska komisija kao izvršno tijelo predlaže zakon i podnosi prijedlog Europskom parlamentu na čitanje, koji taj prijedlog sa svojim mišljenjem dostavlja Vijeću ministara. Ako Vijeće ministara, koje se sastoji od ministara vlada članica koji nisu birani, nego postavljeni, taj prijedlog ne usvoji ono napravi tzv. "zajedničku poziciju" i sve to dostavlja na drugo čitanje Parlamentu, koji tu „zajedničku poziciju" može prihvatiti, ili dati na nju amandmane, ili je odbaciti. Prijedlog konačno usvaja Vijeće ministara i tada on postaje zakon. Za to je potrebno, da prijedlog podrže ministri koji predstavljaju 55% stanovništva EU. Hrvatski ministar u Vijeću ministara predstavljao bi samo 0,8% stanovništva EU. Je li to parlamentarna demokracija ili diktatura neizabranih komesara?

Interes velikih korporacija EU: osvajanje tržišta

Jedno od temeljnih načela EU je sloboda kretanja ljudi, robe, usluga i kapitala. Osvrnimo se na slobodu kretanja ljudi. Ta sloboda

uključuje pravo useliti se nesmetano u svaku članicu EU, dakle i u Hrvatsku kad bi ona postala članica. Atraktivni su za naseljavanje hrvatska jadranska obala i otoci. Kada je Španjolska prije 14-ak godina ušla u EU imala je 425.000 stranaca. Danas ih ima pet i pol milijuna.



Ako stranac živi u Hrvatskoj više od 5 godina ima pravo dobiti hrvatsko državljanstvo, dakle može birati i biti biran (recimo i za gradonačelnika). Ovo posebno pogoduje migrantima iz Italije i Srbije, jer obje države dopuštaju dvojno državljanstvo. Što se tiče slobode kretanja kapitala taj bi nesmetan ulazak stranog kapitala u Hrvatsku otvorio vrata rasprodaji nacionalnog bogatstva Hrvatske, osobito vode, šuma, slavonskih ravnica i zemljišta na otocima i jadranskoj obali. Sloboda kretanja robe stvara mogućnost, da tržište gospodarski slabijih članica bude preplavljeno jeftinijim proizvodima gospodarski jačih, što bi imalo za posljedicu smanjenje BDP-a slabijih članica, povećanje nezaposlenosti u njima i pad kupovne moći njihovih građana. Ne zaboravimo da će bruxelleska središnjica propisati hrvatskoj industriji što će i koliko proizvoditi, hrvatskim ratarima što će i koliko zasaditi, stočarima i ribarima kvote uzgajanja odnosno ulova. Tako Hrvatska ne će upravljati svojim gospodarstvom, koje je glavna okosnica svake države. Neoliberalna načela kojima se EU u tomu rukovodi jesu: deregulacija i liberalizacija tržišta, rezanje javnih troškova, uvođenje tzv. restriktivskih mjera prilikom reprogramiranja nacionalnih

financijskih obveza svojih članica, što sve ne pogoduje zaštiti radnika.

EU je skupa

Proračun EU pune 4 vrste prihoda: (a) poljoprivredne pristojbe (sačinjavaju oko 2% EU proračuna) koje se prikupljaju od carina na uvoz poljoprivrednih proizvoda iz zemalja nečlanica, (b) carine (sačinjavaju oko 13% proračuna) na uvoz ostalih proizvoda iz nečlanica EU, (c) udio u prihodima iz PDV-a (oko 35% ukupnih proračunskih prihoda), te (d) uplate razmjernog dijela BNP, koje čine polovicu ukupnih sredstava proračuna EU. No tu postoji i tzv. „korekcija za Ujedinjeno Kraljevstvo". Slijedom toga svake se godine britanski doprinos umanjuje za dogovoreni iznos koji nadoknađuju ostale članice EU uplatom dodatnog iznosa. Tako npr. u proračunu EU za 2011. godinu kao „UK-korekciju" Slovenija mora uplatiti dodatnih 14,3 milijuna, Njemačka 182,2 milijuna, Italija 635,5 milijuna a Mađarska 39,8 milijuna eura.



Ponekad se čuje tvrdnja, da bi Hrvatska pristupanjem EU mogla „izvući" velik novac iz EU fondova i pokriti svoj rastući inozemni dug. To su iluzije. Kao članica EU Hrvatska bi morala uplatiti svoj doprinos u fondove EU. Iz tih bi fondova ona „izvukla" novac iz jedne osnove sigurno, a iz druge uvjetno. Sigurno određen iznos iz osnove članstva u EU, koji bi sada bio za nju manji od njezine uplate u fondove, a drugi iznos iz osnove projekata pod uvjetom da ih ona

bude imala i da budu prihvaćeni. Hrvatska će morati plaćati članarinu od 600 milijuna eura godišnje, a prema projekcijama EU-a Hrvatska bi trebala povući iz EU-a 170 milijuna eura za 2012. Ako EU prezaduženoj članici pomogne da reprogramira dug, to se – među ostalim- uvjetuje prodajom velikim privatnim kompanijama nacionalnih dobara prezadužene članice, i drastičnim smanjenjem njezinih rashoda, među ostalim rezanjem plaća, mirovina i povlastica iz socijalnog osiguranja. Osim toga, iz prezadužene članice mnogi će investitori povući svoja ulaganja i time u njoj povećati nezaposlenost. Napomenimo i to, da će se eventualnim ulaskom Hrvatske u EU dio otplate duga prezaduženih članica preliteri i na Hrvatsku.

Sloboda kretanja Jedno od temeljnih načela EU je sloboda kretanja ljudi, robe, usluga i kapitala. Osvrnimo se na slobodu kretanja ljudi. Ta sloboda uključuje pravo useliti se nesmetano u svaku članicu EU, dakle i u Hrvatsku kad bi ona postala članica. Atraktivni su za naseljavanje hrvatska jadranska obala i otoci. Kada je Španjolska prije 14-ak godina ušla u EU imala je 425.000 stranaca. Danas ih ima pet i pol milijuna

Duhovno-kulturalne posljedice ulaska u EU

Ponekad se čuje argument, da bi ulaskom u EU došlo do poboljšanja društvene etike u Hrvatskoj. Nažalost, korupcija je endemična pojava u EU. Prema pisanju njemačkog lista „Der Spiegel“ središnjica EU svakog dana pokrade građanima oko milijun eura, a članice EU su 2006. godine prijavile središnjici u Bruxellesu 12.926 prijestupa, od kojih je nastala šteta od 1 milijarde i 155 milijuna eura; od toga je otpalo na prijevare 323 milijuna eura (vidi Gojko Borić „EU je korumpiraniya od Hrvatske“, „Hrvatski list“ od 30.8.2007.).

No ulazak u EU bi napravio jednu pozitivnu promjenu u današnjem društvenom ozračju Hrvatske. Komunistički mentalni sklop je snažno nazočan u Hrvatskoj, jer su mnogi reciklirani vojnici Titove partije presvukavši košulju ušli u najintimnije pore hrvatske države gdje je sustavno ruše. Hrvatska bi u EU morala izvršiti katarzu svoje komunističke prošlosti nedvosmislenom osudom komunističkog

totalitarizma koji se danas semantičkim trikom pokušava rehabilitirati pod krinkom antifašizma, kao kada bismo krađu nazvali društvena preraspodjela imovine, i osudom komunističkog diktatora Tita koji je odgovoran za milijun i sto tisuća pogubljenih nakon završetka Drugoga svjetskog rata. To izričito zahtijevaju Rezolucija parlamentarne skupštine Vijeća Europe o mjerama za uklanjanje nasljeđa bivših komunističkih totalitarnih sustava (1996) i Rezolucija o europskoj savjesti i totalitarizmu (2009).

Zaključimo

Iz ovog vrlo sažetog prikaza možemo izvući slijedeće zaključke:



1. Prije referenduma o pristupanju ili nepristupanju EU apsolutno je potrebno hrvatske građane objektivno i svestrano informirati o strukturi i funkcioniranju EU. Ne samo da to nije učinjeno, nego do danas u medijima slušamo hvalospjeve o EU, a otuđene političke partitokratske strukture govore o pristupanju Hrvatske EU kao o svršenom činu koji nema alternative. Time je prekršeno jedno od osnovnih načela pluralističke demokracije, ono o slobodi informiranja i odlučivanja i zabrana medijske manipulacije. Osim toga ta bi se sudbinska i dalekosežna odluka morala donijeti većinom

svih upisanih birača, a ne samo većinom onih koji su na referendum izašli.

2. Iluzija je da bi se Hrvatska ulaskom u EU oslobodila svojih gospodarskih slabosti. EU ne će rješavati umjesto nas i za nas naše probleme, nego ćemo ih mi i unutar EU morati sami rješavati. Ulaskom u EU kako je ona sada strukturirana Hrvatska bi postala dijelom europske periferije, izložena na milost i nemilost velikih stranih gospodarskih korporacija, što bi imalo za posljedicu veću nezaposlenost, smanjenje kupovne moći hrvatskih građana, te gospodarsku i administrativnu diktaturu bruxelleske birokracije. Jer imajmo na pameti da je EU, onako kako je ona sada strukturirana, neoliberalna federalna diktatura koja pogoduje krupnom kapitalu i političko-gospodarskoj eliti. Hrvatska ima dovoljno prirodnih resursa i pametnih ljudi da može postati zemlja blagostanja za svoje žitelje.

3. Nakon dugog vremena hrvatski se narod izborio za svoju državnu samostalnost plativši krvav danak u mrtvima, ranjenima i porušenoj zemlji. Zar smo voljni odreći se državne samostalnosti i neovisnosti i ponovno ući u državne saveze kao „guske u maglu“? Zar nismo naučili lekciju od utapanja srbo-monarhističku, a zatim u srbo-komunističku Jugoslaviju?

4. Ne zagovaramo izolaciju Hrvatske. Hrvatska je bila i ostala dio kulturalne i duhovne Europe. Ali Europa nije isto što i EU. Hrvatska će ostati otvorena prema pristupu i institucionaliziranoj zajednici Europe, ako bi ta zajednica bila udruženje država koje čuvaju svoj nacionalni identitet. Hrvatska ostaje i dalje privržena viziji Europe otvorene prema pluralizmu vrijednosti, ali one Europe, koja se ne odriče svoje kršćansko-humanističke baštine.

5. I na kraju, zdravi razum nam kaže, da se ne ukrcavamo u brod u koji prodire more, barem dok ne vidimo hoće li potonuti ili ne. Da kao nacija ne bismo doživjeli sudbinu talijanskoga cruisera "Costa Concordia".

Prof. dr. Branimir Lukšić
Tekst izlaganja s Okruglog stola na temu EU, Split, 18. siječnja
2012

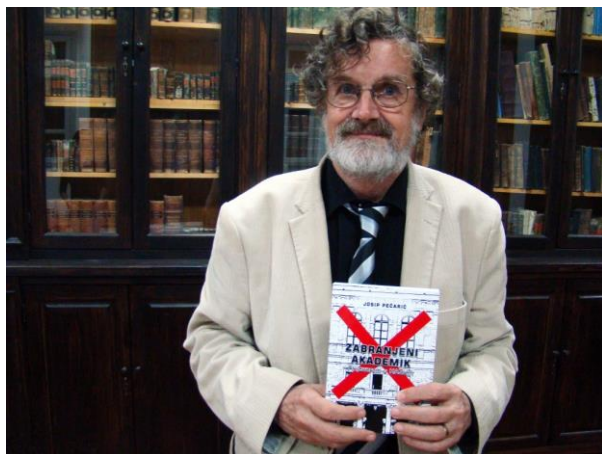
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/10321-prof-dr-branimir-luki-istina-o-eu.html>

B. Lukšić: Kroatofobni naboj obitelji Goldstein

29. listopada 2012.

PREZENTACIJA KNJIGE „ZABRANJENI AKADEMIK . PRIJEVAROM U HAZU ?!“ AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Knjiga koju prikazujemo autora akademika Josipa Pečarića nosi naslov „ZABRANJENI AKADEMIK, Prijevarom u HAZU ?!“ Ona je tiskana u Zagrebu u vlastitoj nakladi 2012. godine. Knjiga sadrži pisma autora upućena nekim medijima, HAZU, pojedinim osobama, zatim razgovore s autorom i zaključak pod rječitim naslovom „netolerantni revizionisti“. U prilogima knjige nalaze se doprinosi ovoj temi uglednih osoba znanosti i kulture u Hrvatskoj.



U ovom prikazu ne ću ulaziti u ocjenu znanstvene zasluge prof. dr. sc. Ive Goldsteina da bude primljen u HAZU jer je to izvan moje struke i profesionalnog bavljenja. No knjiga otvara neke teme koje su od šire važnosti za znanost uopće i za demokraciju, i na njih ću se večeras osvrnuti.

Povijesna je istina trajni dijalog s prošlošću, jer je povijest trajni proces interpretacije. Sama selekcija jednih, a ne drugih aspekata nekog povijesnog događaja ovisi o našoj prosudbi što je povijesno važno. U drugo vrijeme neki drugi aspekti jednog povijesnog događaja, do tada zanemareni, mogu biti važni. Stoga povijesnom događaju ne pripada samo njegova prošlost, nego i njegova sadašnjost i budućnost koja se ne očituje bez nas, nego s nama i kroz nas. Ali eventualno naglašavanje novih aspekata prošlih povijesnih događaja nikada ne smije uključivati iskrivljavanje njihovih već otkrivenih i poznatih aspekata, jer se tada povijest prekraja, krivotvori, i od znanosti pretvara u ideologiju. To ne bi bilo dijalogiziranje s prošlošću radi otkrivanja još neotkrivenih aspekata povijesne stvarnosti, nego silovanje povijesne stvarnosti.

Povijest je znanost, a ne sredstvo političke propagande

Srbija Samo između ožujka i svibnja 1942. u beogradskom logoru Sajmište bilo je ugušeno u posebnim plinskim kombijima približno 7500 Židova, polovica od svih srpskih Židova. U Nedićevoj Srbiji je do kraja rata ukupno stradalo oko 15000 Židova, tj. 94% od čitavog židovskog stanovništva Srbije, tako da su njemačke vlasti izjavile da je Srbija prva zemlja u Europi koja je „judenfrei“, slobodna od Židova.



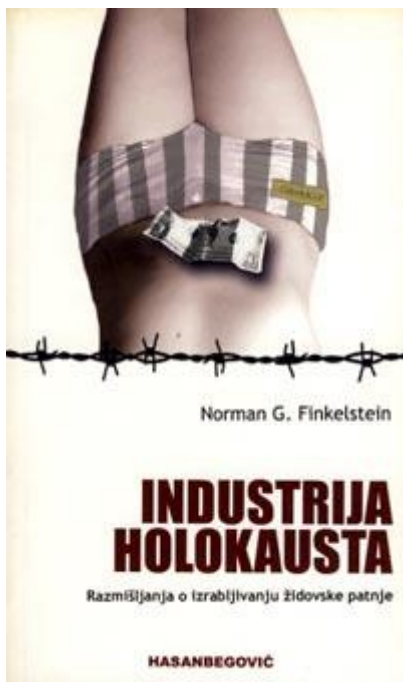
Uzmimo jedan primjer. Za vrijeme Drugoga svjetskog rata postojala su tri vojnopolitička pokreta na području Hrvatske: jugoslavenski četničko-rojalistički pokret za očuvanje kontinuiteta kraljevine Jugoslavije s granicama od Vardara do Alpa, jugoslavenski integralistički pokret na čijem su se čelu nalazili komunisti sa strategijom socijalističke revolucije i za sovjetsku komunističku Jugoslaviju od Makedonije do Julijskih Alpa i Koruške, i separatistički ustaški pokret za samostalnu hrvatsku državu. Na području Hrvatske ova su tri pokreta vodila građanski rat u uvjetima fašističke okupacije, u kojemu je svaki od njih počinio zločine. Uveličavanje zločina isključivo jedne zaraćene strane ne daje autoru ovakvog ideološkog iskrivljavanja povijesti oznaku profesionalnog povjesničara, nego ideološke propagandiste. Jer, kako kaže Vladimir Mrkoci u prilogu ove knjige, povijest je znanost, a ne sredstvo političke propagande. A tako Ivo Goldstein postupa.

Zar on ne zna da su npr. u Srbiji za vrijeme njemačke okupacije i pronacističke Nedićeve vlasti bila na zlu glasu osobito dva logora, Banjica i Sajmište. Samo između ožujka i svibnja 1942. u beogradskom logoru Sajmište bilo je ugušeno u posebnim plinskim kombijima približno 7500 Židova, polovica od svih srpskih Židova. U Nedićevoj Srbiji je do kraja rata ukupno stradalo oko 15000 Židova, tj. 94% od čitavog židovskog stanovništva Srbije, tako da su njemačke vlasti izjavile da je Srbija prva zemlja u Europi koja je „judenfrei“, slobodna od Židova. Zašto se ovo prešućuje kad se govori o stradanju Židova na ovim prostorima? S druge strane zašto Ivo Goldstein ostavlja dojam, da je čitav hrvatski narod odgovoran za zločine koji su se tijekom Drugoga svjetskog rata u tom Hrvatskoj dogodili? Kao hrvatski Židov Goldstein bi morao biti svjestan nepravde ako bi se cijeli židovski narod proglasio odgovornim za mučenje i smrt bogočovjeka Isusa Krista.

Industrija holokausta

Za Ivu Goldsteina nije problematična ni optužba o genocidnosti Hrvata kada se ta genocidnost povezuje s „Olujom“. On svaki pokušaj faktografske korekcije ovih krivotvorina naziva „revizionizmom“, nazivom iz rječnika komunističke terminologije.

Američki Židov Norman Filkenstein u svojoj knjizi, koja je pokrenula široke rasprave, pod naslovom „Industrija holokausta. Razmišljanje o eksploataciji židovske patnje“, kritizira, kako on kaže, „industrijalizaciju holokausta“. Imam dojam, da je ovoj industrijalizaciji podlegao i Ivo Goldstein. Stoga u knjizi koju prikazujemo istinito kaže Marko Curać, da povjesničari koji izvode zaključke iskrivljujući premise ne mogu biti znanstveno relevantni. Možemo zamisliti koja bi se halabuka s pravom digla da je neki židovski pisac napisao knjigu koja opisuje sve židovske zločine u izraelsko-arapskim ratovima prešućujući ili umanjujući zločine druge strane? Kako bi on bio dočekan u Izraelu?



Ivo Goldstein zna, da jednostrano, tendenciozno i iskrivljeno prikazivanje povijesnih događaja na tlu Hrvatske na štetu Hrvatske ima za posljedicu razdor i sprječavanje pomirbe među Hrvatima koje su kroz povijest nastojale međusobno zavaditi njima strane ideologije. Takvo iskrivljeno prikazivanje događaja iz hrvatske

povijesti je pokušaj da se razori i razmrvi hrvatsko narodno biće i da se kroz zajedničku krivnju svih naroda bivše Jugoslavije ponovno oživi krvava utopija o potrebi regionalne društveno-političke integracije slične onima, koje su zbog velikosrpskog etničkog ekspanzionizma katastrofalno završile za Hrvate. Već je Ivo Pilar označio ishod ovakvog krivotvorenja povijesti kad je kazao: "Oni (Srbi) postaviše teoriju, da su Hrvati i Srbi dva imena jednog naroda koji su nastali povijesnim diferenciranjem, dok srpsko-hrvatski nacionalizam zahtijeva integraciju, vraćanje na jedinicu...Ta je integracija dakako ispala po ovom shemi: biće srpstva nosi žig njihove vjere, pravoslavlja, osobito u političkom pogledu, što u Hrvata nipošto nije slučaj. Srbi bijahu tako u političkom pogledu nepromjenljivi, a Hrvati promjenljivi, i čitava „integracija“ bi išla na štetu hrvatskoga bića, tj. Hrvati bi se imali postupno posrblijivati i od zapadnjaka postati istočnjaci". (Südland -Pilar „Južnoslavensko pitanje“, Varaždin 1990.str.366.).



***Strategija** Takvo iskrivljeno prikazivanje događaja iz hrvatske povijesti je pokušaj da se razori i razmrvi hrvatsko narodno biće i da se kroz zajedničku krivnju svih naroda bivše Jugoslavije ponovno oživi krvava utopija o potrebi regionalne društveno-političke*

integracije slične onima, koje su zbog velikosrpskog etničkog ekspanzionizma katastrofalno završile za Hrvate.

Pilar je vrlo otvoren u slijedećem citatu: "Srpsko-hrvatski narod nije nikad postojao niti će ikad postojati, on je umjetna tvorevina mašte, koja nema veće vrijednosti od hrvatskog ilirizma i jugoslavenstva, i kojoj je suđeno, da se nakon duljeg ili kraćeg opstanka prizna srpstvom, ili pak hrvatstvom". (Südland-Pilar, op.cit. str. 312.). Osim toga tako jednostrano prikazivanje događaja na hrvatskom povijesnom, etničkom i kulturnom prostoru, kako to radi Ivo Golstein, ima za posljedicu stvaranje osjećaja kolektivne krivnje u hrvatskom narodu, kao i podržavanje i produbljivanje mržnje i neprijateljstva ne samo među narodima koji žive na ovim prostorima, nego i unutar hrvatskog etničkog tijela. Nakana je ovakvih povijesnih krivotvorina da se jedan ponosan državotvoran narod duge i bogate tradicije pretvori u međusobno otuđenu gomilu nesvjesnu svoje prošlosti, u gomilu bez korijena koja je k tomu opterećena kompleksom krivnje i manje vrijednosti, s kojom se gomilom onda lakše može manipulirati.

Kod ovog jednostranog i netočnog prikazivanja nedavne povijesti hrvatskoga naroda Ivo Goldstein se služi mantrom „antifašizma“, kako to veli profesor Vladimir Mrkoci u ovoj knjizi. No ne samo da se hrvatskome narodu ne može imputirati fašizam, nego kritika fašizma bez kritike komunizma je negacija demokracije. Jer, kako je rekla njemačka spisateljica Hanna Arendt, koju su u logoru nacisti mučili, nitko nema moralno pravo biti antifašist tko nije istodobno i antikomunist.

Borba protiv Bleiburga

U ovo ideološko iskrivljavanje i pristrano prikazivanje hrvatske povijesti od strane Ive Goldsteina spadaju i njegova borba protiv Bleiburga, njegove uskogrudne i nepovijesne ocjene o Stepincu i protukatolički naboj koji se očituje u njegovim uradcima, o čemu u prilogima ove knjige pišu Jure Krišto, Vladimir Geiger, Mario Jareb, Vladimir Mrkoci, Frano Glavina i drugi. Ivo Goldstein i njegov otac Slavko Goldstein napadaju zagrebačkoga nadbiskupa i hrvatskoga

mučenika Alojzija Stepinca u tipičnoj tradiciji komunističke historiografije predbacujući mu simpatije za NDH.



Pogledom na povijesni opus Ive Goldsteina nužno se nameće pitanje, otkud kod njega ovaj rušilački sindrom, ova pobuda za razaranje hrvatskog identiteta, koja namjerava sve hrvatsko raščovječiti, izobličiti, koja se proteže i na Rimokatoličku crkvu kojoj pripada preko 80% hrvatskoga naroda? Otkuda ova vizija hrvatske povijesti kroz stereotipne naočale koje stalno pokazuju sukob između „ustaša“ i „antifašista“ i to više od pola stoljeća nakon što su zemlje koje su bile kolijevke fašizma i nacizma izvršile svoju nacionalnu pomirbu? Čovjek se ne može oteti zaključku, da Goldsteinu i njemu sličnima ne smeta toliko nepostojeće i izmišljeno slovo „U“ koje oni vide na hrvatskom čelu koliko im smeta hrvatsko čelo.

Kroatofobni naboj

Evo na završetku ovoga prikaza jedan nedavni primjer koji bi mogao potkrijepiti ovaj zaključak, a koji je objavljen u mjesječniku „Nacija“ za listopada 2012. godine. Primjer govori o kroatofobnom naboju obitelji Goldstein. Otac Ive Goldsteina, Slavko Goldstein, koji nije nikad studirao povijest, niti je ikad završio ijedan fakultet, no koji je danas za ljevicu u Hrvatskoj ugledni i uvaženi povjesničar, nedavno je objavio knjigu pod naslovom „Četrdesetprva – godina koja se

vraća". Ovih je dana ta knjiga svečano predstavljena u Beogradu u prepunoj velikoj dvorani Kolarčeve zadužbine. Oni koji su došli na prezentaciju, a 1991. godine bacali cvijeće na tenkove koji su kretali na Vukovar i Hrvatsku, cvali su u dvorani od sreće. Goldsteinova im je knjiga napokon priznanje, da su 1991. pravilno nanjušili Hrvate i krenuli u sveti rat protiv ustaša. Autor ovoga teksta u „Naciji”.



Zvonimir Hodak, nastavlja: "Goldstein je Židov, pa zamislite da se neki židovski pisac domisli napisati knjigu koja opisuje sve židovske zločine u izraelsko-arapskim ratovima. Prezentaciju ovakve knjige zamislite da održi u nekoj dvorani koja se nalazi u pojasu Gaze, a u kojoj bi sjedili zajedno pripadnici Hamasa, Al Fataha i Hezbolaha! Nagradno pitanje glasi: kako bi on bio dočekan u Izraelu? Danas i apolitična mladež zna da je Srbija sa svojom JNA izvršila agresiju na Hrvatsku, okupirala trećinu hrvatskog teritorija, napravila teške zločine od Vukovara do Škabrnje tako da je čak i međunarodna zajednica bila prisiljena proglasiti Miloševića balkanskim krvnikom. Sve to ipak nije omelo nezavršenog studenta Goldsteina da odleprša u Srbiju i da svojom tobože povijesnom knjigom dade njima za pravo sve što su radili Hrvatima u Domovinskom ratu!"

Mediji Velika većina tiskanih medija u Hrvatskoj ne objavljuju ono što se protivi njihovom ideološkom obrascu, odnosno ideološkom obrascu njihovih inozemnih cenzora i pokrovitelja. Sloboda tiska u Hrvatskoj vrlo često znači podjelu društva u dvije skupine, u skupinu koja se smije publicistički izživljavati, i onu koja je izvrgnuta tom izživljavanju.



Tako piše Zvonimir Hodak u mjesječniku „Nacija“. Tako otac, a evo kako sin. Da uzmem samo jedan od mnogih primjera. Knjiga Ive Goldsteina „Hrvatska 1918-2008“ isto je jedan takav pamflet koji vrijeđa žive i mrtve Hrvate., kako to u prilogu knjige koju večeras prikazujemo piše profesor Slobodan Lang.

Čitatelji ove knjige koju večeras predstavljamo mogu postaviti pitanje, zašto njezin autor akademik Pečarić nije mogao sve ovo pojasniti i prikazati u tiskanim medijima u Hrvatskoj, nego je bio prisiljen napisati to u posebnoj knjizi koju je privatno izdao? Poznavatelju medijskog prostora u Hrvatskoj to je sasvim jasno. Velika većina tiskanih medija u Hrvatskoj ne objavljuju ono što se protivi njihovom ideološkom obrascu, odnosno ideološkom obrascu njihovih inozemnih cenzora i pokrovitelja. Sloboda tiska u Hrvatskoj vrlo često znači podjelu društva u dvije skupine, u skupinu koja se smije publicistički izivljavati, i onu koja je izvrgnuta tom izivljavanju.

Tako se ni „slučajni“ Predsjednik Vlade u Republici Hrvatskoj nije udostojao odgovoriti na preko deset pisama koja mu je uputio akademik Pečarić , a radilo se o najbitnijim i najhitnijim pitanjima nacionalne i državne opstojnosti . I u ovoj knjizi , kao i u svojim drugima, akademik Pečarić ukazuje na zablude koje su uhvatile

korijen u hrvatskome društvu, na zatornike hrvatske državne samobitnosti Zato čestitam akademiku Pečariću da je velikim naporom, pored svoga profesionalnog znanstvenog rada za koji je dobio priznanja i pohvale po cijelome svijetu, smogao snage da razotkrije neistine pseudopovjesničara i da putuje po Hrvatskoj i po Bosni i Hercegovini pronoseći povijesnu istinu usprkos onom upozorenju koje je izrekao Oscar Wilde, da onaj tko stalno govori istinu prije ili kasnije biva u tome uhvaćen. No završimo stihom hrvatskog pjesnika Ivana Mažuranića koji u ovoj knjizi navodi profesor Vladimir Mrkoci

„ Mišad grize , ali po tlih gmiže,
Sam sur oro pod nebo se diže".

Prof.dr. sc. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/13289-b-luksic-kroatofobni-naboj-obitelji-goldstein.html>

Dr. Branimir Lukšić: Zdravstveni odgoj i Katolička crkva

03. siječnja 2013.

ZDRAVSTVENI ODGOJ I KATOLIČKI NAUK

S obzirom na žučljive rasprave o modulu 4 programa zdravstvenog odgoja, koje su najčešće pune neutemeljenih pozivanja na „znanstvenost“ i neprikrivene mržnje na kršćansku vjeru, osobito na Katoličku crkvu, smatram potrebnim kao katolički vjernik dati sljedeća pojašnjenja.



Pedofilija, homoseksualnost, lezbijstvo su kao odstupanje od normalnog ponašanja prvenstveno psihijatrijski problem. Kao psihičke sklonosti njih vjera ne smatra grijehom, nego bolešću. Za njih kršćanska vjera ne traži kajanje, nego liječenje. Grijeh te sklonosti postaju tek tada, kad im se popušta i udovoljava. Kod homoseksualnosti (pedofilije, lezbijstva) razlikujemo tri stupnja: sklonost, privlačnost i djelovanje (udovoljavanje).

Sklonost je abnormalna predispozicija vjerojatno zbog genetskog ustroja, zbog psihofizičke podloge. Prema stajalištu kršćanske vjere tu nema mjesta moralnom osuđivanju. Što se pak tiče drugoga stupnja, osjećaja seksualne privlačnosti među istospolnim osobama, kršćanska vjera naučava da se tomu ne smije popuštati. Glede trećega

stupnja, homoseksualno (pedofilsko, lezbijsko) udovoljavanje je za kršćansku religiju, i ostale monoteističke religije, grijeh kojega se vjernici moraju kloniti, te ako ga počine za koji su oni odgovorni , i zbog kojega se moraju kajati.

Koliko je pak pojedinac za takav konkretan čin odgovoran, pitanje je njegove savjesti. Zbog toga vjernik takvima ne smije suditi. Što se pak kršćanske vjere tiče, osuda homoseksualnog (lezbijskog, pedofilskog) zadovoljavanja izrečena je u više navrata u kršćanskoj objavi i u nauku Crkve. Od mnogih osuda u Bibliji citiram samo jednu. "Nemojte se varati, ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni muške prostitutke, ni homoseksualci....ne će baštiniti Kraljevstva Božjega." (1. poslanica Korinćanima, 6:9).

Ideologija sekularizma

Crkva Kristova Crkva, dakle, stvara alternativno društvo koje mora pokazati što svijet nije, ali što će jednog dana biti. Crkva je društvo koje prima ljude svih rasa i društvenih klasa, društvo koje obilježava ljubav a ne polarizacija, koje u svijetu okuženom moralnom dekadencijom proklamira i zastupa prirodnu i Božju istinu, društvo u kojemu će se svi članovi natjecati da služe jedni drugima, a ne da jedni druge koriste kao predmet vlastita uživanja.



Ovom se stajalištu kršćanske vjere protivi relativistička i hedonistička etika neoliberalizma, kojoj je vrhovna vrijednost uživanje. To je etika ideologije sekularizma koju označuje gubitak odnosa čovjeka prema Bogu i naravnom zakonu. Ova se neoliberalistička stajališta brane pozivom na njihovu „znanstvenost“, što neodoljivo podsjeća na komunističko nametanje marksističke ideologije kao „naučnog pogleda na svijet“. Pri tomu se napada Crkvu kao „nesuvremenu, mračnjačku, zaostalu, primitivnu“?

Ovdje se očituje bitno nepoznavanje Crkve i njezinog poslanja. Ponajprije, Crkva u Hrvatskoj nisu samo kardinal Bozanić, biskupi i ostali članovi klera, nego su Crkva svi vjernici kao narod Božji. Kao što je rekao Karl Barth, jedan od najvećih protestantskih teologa prošloga stoljeća, Crkva postoji zato da u svijetu postavi novi znak koji se radikalno razlikuje od ponašanja svijeta, i koji tomu ponašanju protuslovi.

Kristova Crkva, dakle, stvara alternativno društvo koje mora pokazati što svijet nije, ali što će jednog dana biti. Crkva je društvo koje prima ljude svih rasa i društvenih klasa, društvo koje obilježava ljubav a ne polarizacija, koje u svijetu okuženom moralnom dekadencijom proklamira i zastupa prirodnu i Božju istinu, društvo u kojemu će se svi članovi natjecati da služe jedni drugima, a ne da jedni druge koriste kao predmet vlastita uživanja.

Kristova Crkva preko svojih članova mora proklamirati ova svoja temeljna načela i kritički se osvrtni na zablude, bile ove političke, gospodarske, socijalne ili neke druge naravi. To nije samo njezino pravo, nego i dužnost. Oni koji bi htjeli Crkvu strpati u sakristiju u narodu koji preko 80 posto pripada Crkvi, pokazuju sindrom mentalnih komunista, jer su i komunisti to isto nastojali za vrijeme njihova totalitarnog režima. Za tu je Crkvu njezin utemeljitelj Isus Krist rekao, da je vrata paklena, dakle ideološki i politički pritisci, ne će nadvladati.

I doista, Crkvu u Hrvata nisu uspjeli nadvladati, među ostalima, ni turski Sulejman, ni komunistički Broz. Oni su nestali u ropotarnici povijesti, a Crkva Kristova je još tu. Mislim da bjesnoća napada na Crkvu, čemu je program zdravstvenog odgoja samo povod, ima

upravo svoj korijen u tomu, što mentalni boljševici znaju, da je u hrvatskome narodu bitka protiv Crkve unaprijed izgubljena. Našim biskupima treba čestitati na neustrašivom iznošenju temeljnih kršćanskih istina, iako su svjesni, da kad govore istinu, mogu u tomu biti uhvaćeni.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/13839-dr-b-luksic-zdravstveni-odgoj-i-katolicka-crkva.html>

Dr. Branimir Lukšić: Moralni pluralizam i demokracija

14. siječnja 2013.

SEKULARIZAM, DEMOKRACIJA, NIHILIZAM

Aktualna debata oko programa zdravstvenog odgoja ima često svoje prešutne pretpostavke u krivo shvaćenom poimanju sekularizacije i u ideji moralnog pluralizma, na što bih se u daljnjem tekstu želio osvrnuti.

Sekularizacija i sekularizam

Pod sekularizacijom se podrazumijeva posvjetovljenje života u smislu procesa u suvremenome društvu, gdje religijske ideje i organizacije gube na utjecaju u odnosu na nereligijska tumačenja društvenih i prirodnih fenomena. Sekularizam, pak, kao i svaki „izam“, je ideologija sekularizacije, koja odbacuje kao iluziju religijsku viziju stvarnosti. Sekularizacija ne znači nužno okretanje od religije i širenje ozračja ateističkog sekularizma.

Sekularni humanizam nije nužno plod sekularističkog ateizma. Svjetovnost nije isto što i bezbožnost. Ako u kulturalno složenom društvu opadaju oblici tradicionalne religioznosti (odlazak u crkvu, pristupanje sakramentima i sl.) to ne mora značiti i opadanje subjektivne religioznosti, koja može postati izvaninstitucionalna, izvanckvena. Sekularizacija u odnosu na religiju ima za posljedicu promjenu društvene funkcije religije.

U društvu koje postaje sve kompleksnije i funkcionalno sve više diferencirano, napušta se ranija uloga institucionalne religije kao tutora društva, i vrši se odvajanje drugih društvenih struktura i institucija od religijskih struktura. Ovako rasterećena religija slobodnija je da se usmjeri ka svome pravom cilju, a to je totalno osmišljenje čovjekove egzistencije. Religija je sada slobodnija da

postane moralno-kritična instanca za sve sfere života, uključivši i politiku.



U politici npr. tako rasterećena religija sprječava fanatičnu vezanost čovjeka za političke ciljeve, sprječava, drugim riječima, da čovjek nešto relativno uzme kao apsolutno, da robuje idolima novca, uživanja, moći, uspjeha, gospodarskog tržišta, rase, klase, znanosti, stranke, nacije, vođe, da robuje idolu sveopćeg napretka, budućeg besklasnog društva i sl.

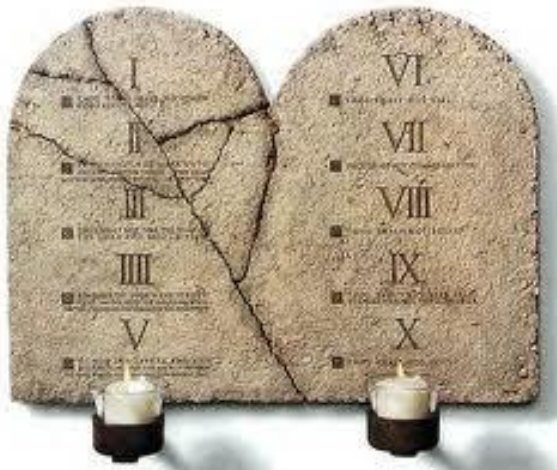
Tako rasterećenoj religiji ostaje da odgovori na čovjekova vječna pitanja o smislu života, trpljenja i smrti, pitanja o vrhovnim moralnim vrijednostima za pojedinca i društvo, da pokuša dati odgovor na iskonsko pitanje otkuda dolazi i kuda ide svemir i čovjek u njemu. Ovako shvaćena sekularizacija nije neprijateljska prema religiji, nego je upotpunjuje i rasterećuje. Paradigma budućnosti ne mora, dakle, biti antireligiozna ili areligiozna ideologija sekularizma, nego će vrlo vjerojatno biti sekularnost u religioznom horizontu.

Moralni pluralizam i demokracija

Naravni moral Ne samo moral svih monoteističkih religija, nego se i naravni moral temelji na apsolutnim i bezuvjetno obvezujućim vrijednosnim sudovima, koji ukazuju na ono što moramo činiti i čega

se moramo kloniti. Već se i onaj nukleus svakog naravnog i vrhunarnog morala, poznat kao deset zapovjedi Božjih, temelji na bezuvjetnom i apsolutnom razlikovanju dobra zapi zla. A Kristovo naučavanje je neshvatljivo bez te „diskriminacije“ grijeha od kreposti. Za razliku od političkog pluralizma, koji je preduvjet demokratskog društva, moralni pluralizam doprinosi krizi i konačnoj propasti demokracije, jer potkopava onaj minimum moralnog konsenzusa u društvu, bez čega nema demokracije. Moralni pluralizam uvodi potpunu relativnost svih drugih vrijednosti, uz potpunu apsolutnost vrijednosti slobode, nevezanost slobode za istinu. On niječe razlikovanje dobra i zla, koje je temelj svakog vjerskog, moralnog i pravnog poretka.

Ne samo moral svih monoteističkih religija, nego se i naravni moral temelji na apsolutnim i bezuvjetno obvezujućim vrijednosnim sudovima, koji ukazuju na ono što moramo činiti i čega se moramo kloniti. Već se i onaj nukleus svakog naravnog i vrhunarnog morala, poznat kao deset zapovjedi Božjih, temelji na bezuvjetnom i apsolutnom razlikovanju dobra i zla. A Kristovo naučavanje je neshvatljivo bez te „diskriminacije“ grijeha od kreposti.



Uzmimo samo jednu od njegovih mnogih izreka. "Tko na grijeh navede jednoga od ovih malenih što u me vjeruju, bolje bi mu bilo

da mu objese o vrat mlinski kamen, i da ga utope na dnu mora" (Matej 18:6). Koje li „diskriminacije"! Štoviše, potpuno „nediskriminiranje" između dobra i zla ima za posljedicu gubitak etičkih ideala, koji su bitna motivacija za stvaranje civilizacije.

Apsolutni moralni relativizam, prešutno ugrađen u tzv. rodnu ideologiju, koja načelno dopušta da se osoba opredijeli za rod različit od svoga spola, ima za posljedicu moralni nihilizam, jer je apsolutna sloboda negacija slobode. Potpuna nevezanost za bezuvjetno i univerzalno važeće moralne norme vodi u bezakonje i raspuštenost koji zatiru svaku slobodu. Moralni pluralizam se metafizički temelji na nijekanju Božje opstojnosti.

Ako nema Boga i apsolutnih vrijednosti koje se temelje na bitku, tada je svaki način života jednak, pod uvjetom da se njim ne krnji sloboda drugoga. No, na načelima takva „postmoralnog" čovjeka ne može se graditi civilizirano društvo. Tu ne pomaže ni načelo moralnog utilitarizma, da moja sloboda prestaje tamo gdje narušavam slobodu drugoga.

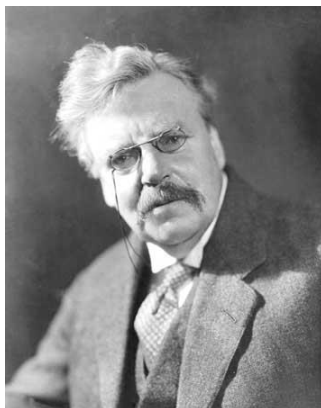
Jer se postavlja pitanje, kada ja narušavam slobodu drugoga, tek onda kad ga prisiljavam na devijantno ponašanje, ili već kad svojim hvaljenjem i propagiranjem takvog ponašanja ja drugoga motiviran na takvo ponašanje? Drugim riječima, kad sam ja odgovoran za poticanje drugoga na zlo, kad ga individualno nagovaram na to, ili kad ga kolektivno nagovaram putem elektroničkih i tiskanih medija?

Pledoaje za moralnu nesnošljivost

Današnji duh vremena traži snošljivost za sve osim za „političku nekorektnost", za koje nema snošljivosti. Tako je npr. politički nekorektno i nesnošljivo ako se glasnogovornicu („spokeswoman") oslovi izrazom glasnogovornik („spokesman"). Stoga treba rabiti kao politički korektan neutralan izraz „glasnogovornička osoba" („spokesperson"). Ili, da uzmemo drugi primjer, ako smatraš homoseksualnost devijantnim ponašanjem i bolešću ti si „homofob" i prema tebi nema snošljivosti.

Engleski pisac G.K. Chesterton je rekao, da je puka snošljivost ili tolerancija krepost onih ljudi koji više ni u što ne vjeruju. Onaj tko

je uvjeren da možemo spoznati istinu i da nije svaka naša spoznaja relativna, taj ne može biti snošljiv prema neistini, ali može i treba biti tolerantan prema osobama koje neistinu zastupaju.



U odnosu na neke osnovne vrijednosne sudove postoji istina i neistina. Istina je istina i kad je nitko ne zastupa, a neistina je neistina i kad je svi proklamiraju. Tako se npr. ne može izjednačivati stajalište koje zaštićuje život nerođenih sa stajalištem koje daje potpunu slobodu čedomorstvu. I nerođeno dijete ima pravo na život, pa sudbina djeteta u majčinoj utrobi ne smije biti prepuštena hiru njegovih roditelja. U suprotnom imamo ozakonjeno čedomorstva koje je npr. u Sjedinjenim Američkim Državama odgovorno za preko 1,5 milijuna pobačaja godišnje.

Atoru je ovoga teksta, kad je zastupao stajalište protiv ubojstva nerođenog djeteta u majčinoj utrobi, odgovorila jedna poznata novinarka, da tu ne smije biti dogmatike, jer da netko voli roditi, a netko više voli očistiti svoju utrobu. De gustibus non disputandum!

Postavlja se pitanje što možemo poduzeti protiv širenja ovog postmoralnog etičkog nihilizma, koji u duhu radikalnog sekularizma potpuno relativizira moralna načela? Ovdje govorim sa stajališta hrvatskog građanina i katoličkog vjernika, koji pripadam skupini od preko 80% državljana Republike Hrvatske.

Istina Istina je istina i kad je nitko ne zastupa, a neistina je neistina i kad je svi proklamiraju. Tako se npr. ne može izjednačivati stajalište koje zaštićuje život nerođenih sa stajalištem koje daje potpunu slobodu čedomorstvu. I nerođeno dijete ima pravo na život, pa sudbina djeteta u majčinoj utrobi ne smije biti prepuštena hiru njegovih roditelja. U suprotnom imamo ozakonjeno čedomorstva koje je npr. u Sjedinjenim Američkim Državama odgovorno za preko 1,5 milijuna pobačaja godišnje. Ponajprije treba potaknuti i podržati aktivniji angažman vjernika Katoličke crkve u Hrvatskoj, a to su ne samo kler, nego i laici. Jer kao što je rekao već citirani Chesterton, ne treba nam Crkva koja slijedi pravi put samo kad cijeli svijet slijedi pravi put, nego Crkva koja slijedi pravi put, kad cijeli svijet ide pogrešnim putem.



Treba one, čija se vjerska moralna načela krše ovakvim moralnim nihilizmom potaknuti na moralnu nesnošljivost. Tamo gdje se legalizirano čedomorstvo vrši i mimo „zakonskih indikacija“, gdje se oskvrnjuju kršćanski simboli, gdje se djeca u školama uče nastranim zadovoljstvima protiv volje svojih roditelja, gdje se agresivno propagiraju ponašanja koja su sa vjerskog motrišta zastranjena, tamo gdje se naša kultura utemeljena na teističkim i prirodno-moralnim načelima sustavno negira i truje, tamo moraju vjernici pokazati moralnu nesnošljivost i oprijeti se ovom rušenju moralnih načela svim demokratskim i zakonitim sredstvima.

I konačno, roditelji se trebaju odlučnije služiti svojim ustavnim pravima da samostalno odlučuju o odgoju svoje djece, jer djeca nisu radi države, nego je država radi djece.

Drugim riječima roditelji ne stvaraju djecu za državu, nego stvaraju državu da ona zaštićuje roditelje u njihovom odgoju djece. Ni škola, ni država ne smije lišiti roditelje ove njihove dužnosti i njihovog prava.

Zaključimo. Demokracija može postojati samo na temelju snažnog moralnog društvenog uređenja, koje se temelji na preddemokratskim i predpolitičkim institucijama kao što su zdrava obitelj i vitalna vjerska zajednica.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/13941-dr-branimir-luksic-moralni-pluralizam-i-demokracija.html>

Kardinal Alojzije Stepinac: svijetli uzor bogoljublja, domoljublja i čovjekoljublja

11. veljače 2013.

STEPINAC I KOMUNIZAM

Kad su došli na vlast u Hrvatskoj nakon 2. svjetskoga rata komunisti su likvidirali veliku većinu intelektualaca, profesora, pisaca, akademika, svećenika, redovnika i redovnica, koji su svojim znanjem i ugledom odskakali od komunističkog idealtipskog čovjeka, zbog navodne kulturne suradnje s okupatorom.



Konačno je došao red i na najvišu duhovnu vertikalnu , na zagrebačkoga nadbiskupa Alojzija Stepinca. Tada se obistinio jedan dio Stepinčeve proročke vizije koju je on zabilježio u svome dnevniku još 5. studenoga 1940. godine: "Pobjedi li Njemačka biti će grozan teror i propast za male narode. Pobjedi li Engleska ostatak će na vlasti masoni, Židovi, prema tome nemoral, korupcija u našim zemljama. Pobjedi li SSSR onda je đavo dobio vlast nad svijetom i pakao".

Još je u kolovozu 1940. Stepinac govorio, da se načela Katoličke crkve ne mogu složiti s komunizmom, jer komunizam želi otkinuti dušu od Boga. Komunistički nauk, kazao je Stepinac, osiromašuje

čovjeka, jer gubeći vjerski ideal čovjek gubi smisao za domovinu i za život. Život bez Boga je pakao. (M. Landercy; Kardinal Alojzije Stepinac, Đakovački Selci, 1989.,str.74.).

U svojoj propovjedi pred zagrebačkom katedralom 31.10.1943. na završetku pokorničke procesije Stepinac kaže, među ostalim, sljedeće: "Katolička crkva uvijek je osuđivala a i danas osuđuje svaku nepravdu u ime klasnih, rasnih ili narodnosnih teorija. Ne može se istrijebiti s lica zemlje Cigane i Židove, jer ih se smatra inferiornom rasom. Nitko nema pravo da na svoju ruku ubija i na koji mu drago način oštećuje pripadnike druge rase ili narodnosti.. Mi smo uvijek naglašavali u javnom životu principe vječnoga zakona Božjega, bez obzira radi li se o Hrvatima, Srbima, Židovima, Ciganima, katolicima, muslimanima, pravoslavicima ili kome drugome. Katolička crkva ne poznaje rase koje gospoduju i rase koje robuju".

O komunizmu

A o komunizmu on kaže sljedeće: „ Katolička crkva se ne može složiti sa sistemom koji ide za tim, da zemljoradniku otme zemlju, zanatliji kuću, posebno njegovo vlasništvo koje je pribavio u znoju lica svoga, radniku plod njegova rada i svakom čovjeku njegovu dušu... Ne možemo, nadalje, priznati sistema, koji bi negirao obitelj u kojoj Crkva gleda Božju instituciju i temeljnu stanicu svakog naroda. Htjeti muža i ženu učiniti bračnim drugovima samo na vrijeme dok postoje sjetilne veze, htjeti obitelji oduzeti sveti sakramentalni značaj i zapriječiti da bude izvor života i odgajalište djece, htjeti dijete oteti roditeljima i proglasiti ga vlasništvom države, znači pokolebati prirodni zakon života u njegovim temeljima, znači uništiti ne samo obitelj, nego i sam narod i državnu zajednicu. Ne možemo priznati sistema, koji bi htio negirati osobnoga Boga, Stvoritelja svijeta, a ispovijedanje vjere u Boga svesti unutar četiri zida, gdje te nitko ne vidi niti čuje".



***Komunizam** Još je u kolovozu 1940. Stepinac govorio, da se načela Katoličke crkve ne mogu složiti s komunizmom, jer komunizam želi otkinuti dušu od Boga. Komunistički nauk, kazao je Stepinac, osiromašuje čovjeka, jer gubeći vjerski ideal čovjek gubi smisao za domovinu i za život. Život bez Boga je pakao.*

Ovaj je govor pozitivno odjeknuo diljem Europe i Amerike, a vješto su ga iskoristili i partizani u šumi tiskajući ga okljaštrena u obliku letka i dijeleći ga borcima. No dolaskom na vlast u Hrvatskoj komunisti su nastojali svim sredstvima privoljeti Stepinca da raskine vezu Katoličke crkve u Hrvatskoj sa Vatikanom i da osnuje samostalnu hrvatsku katoličku crkvu, koja bi, poput srpske Pravoslavne crkve, postala državna crkva pod izravnim utjecajem komunističkih vlasti, što bi u budućnosti neizostavno vodilo sjedinjenju tih dviju crkava, a u daljnjem tijeku vrlo vjerojatno sjedinjenju hrvatskoga i srpskoga naroda u jedinstveni umjetni jugoslavenski narod, odnosno u stvari u velikosrpski narod.

Titova ponuda

Kad u tome komunisti nisu uspjeli uslijedilo je prvo zatvaranje Stepinca od 17.5. do 3.6.1945. Slijedećega dana nakon Stepinčevoga puštanja iz zatvora upriličen je sastanak Josipa Broza Tita i Stepinca. I kao što je Tito 1943. nudio Hitleru vojnu suradnju u okupiranoj Jugoslaviji, što je Hitler s prezirom odbio, tako Tito 1945. nudi Stepincu suradnju pod uvjetom da zagrebački nadbiskup raskine vezu hrvatske Katoličke crkve s Vatikanom, što je Stepinac odbio

(Pero Simić – Zvonimir Despot:TITO, strogo povjerljivo, Zagreb 2010, str.34,35.).



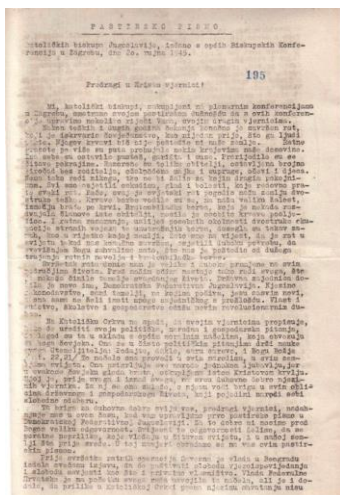
Interesantan je to bio susret. S jedne strane Tito, komunistički narcis, Staljinov poslušnik i istodobno Churchillov štićenik, neprincipijelni karijerist i istodobno boljševički dogmatičar, „cinkaroš" u Moskvi svojih partijskih kolega što je ove koštalo glave, agent Kominterne i suradnik NKVD-a, a, s druge strane, samozatajni asket, čovjek koji pred komunističkim sudom izjavljuje, da je za svoje kršćansko uvjerenje pripravan ne samo trpjeti, nego i umrijeti.

Kad Tito nije uspio nagovoriti Stepinca da odcijepi Katoličku crkvu u Hrvatskoj od Vatikana uslijedile su prijete, fizički napadi i pokušaj ubojstva Stepinca (u Zaprešiću kad je otvarao novu župu), blaćenje u medijima, pisanje klevetničkih parola po zidovima. Stepinca i Katoličku crkvu bjesomučno napadaju uz blagoslov Udbe masoni, osobito dr. Viktor Novak i Dušan Tomić.

Pastirsko pismo

Na sve ovo Stepinac šalje prosvjede zbog teških zlodjela koja su se dnevno zbivala, ubijanja svećenika, montiranih postupaka pred tzv. narodnim ***Susret*** *Interesantan je to bio susret. S jedne strane Tito, komunistički narcis, Staljinov poslušnik i istodobno Churchillov*

štićenik, neprincipijelni karjerist i istodobno boljševički dogmatičar, „cinkaroš“ u Moskvi svojih partijskih kolega što je ove koštalo glave, agent Kominterne i suradnik NKVD-a, a, s druge strane, samozatajni asket, čovjek koji pred komunističkim sudom izjavljuje, da je za svoje kršćansko uvjerenje pripravan ne samo trpjeti, nego i umrijeti. sudovima. U tim prosvjedima on ističe, da hrvatski narod nije trpio ni u vrijeme Turaka kao što trpi pod komunistima, da su na odstrjelu osobito hrvatski intelektualci samo zbog toga što su radili za vrijeme NDH i zaključuje: "Izgleda prema postupku sadašnjih vlasti, da se za vrijeme od 1941. do 1945. nije smjelo uopće živjeti".



No najžešća osuda komunističkih zlodjela uslijedila je u pastirskome pismu od 20. rujna 1945. u kojemu katolički biskupi, predvođeni zagrebačkim nadbiskupom, spominju, među ostalim, osude i smaknuća mnogih nevinih svećenika, zabranu katoličkog tiska, zatvaranje sjemeništa, ukidanje privatnih katoličkih srednjih škola, sprječavanje vršenja vjerskih dužnosti, pravljenje neprilika katoličkim ženskim redovima, barbarstvo komunista u odnosu na grobove, postupak u komunističkim logorima itd.

Nakon pastirskoga pisma uslijedilo je i okružno pismo Stepinca u studenome iste godine u kojemu on izražava bol što mu je komunistička vlast onemogućila da vrši svoj apostolat izvan Zagreba. U tome pismu Stepinac također iznosi, kako njega, biskupe, svećenike, redovnike i redovnice napadaju svim sredstvima na političkim skupovima, u medijima, natpisima po zidovima, kletvama i lažnim tumačenjem svećeničkih izvjava.

Nakon okružnoga pisma komunisti su odlučili Stepinca zatvoriti. Tito, koji je dobio bitku protiv kralja, nije mogao dopustiti da je izgubi pred jednim katoličkim nadbiskupom – i to u svojoj komunističkoj državi (R. Oraški). Zato je po nalogu toga vrlo vjerojatno visokopozicioniranog europskog masona (Mladen Lojkić: Masoni protiv Hrvatske, Zagreb , 2010. str.294.) uslijedio poznati montirani sudski postupak, čija je glavna rasprava otvorena 30.9.1946., a presuda na 16 godina prisilnog rada i 21 godinu gubitka građanskih prava izrečena 11.10.1946.

Dostojanstveno držanje pred sudom

Općepoznato je Stepinčevo dostojanstveno držanje na komunističkome sudu i njegova izreka, da on ne treba milosti, jer da mu je savjest mirna. Za vrijeme njegovog izdržavanja kazne u Lepoglavi počinje njegovo sustavno trovanje. Pretpostavlja se da su ga zračili iz susjedne ćelije, što je razaralo nadbiskupovu koštanu srž i dovelo do teškog oboljenja, policitemije.

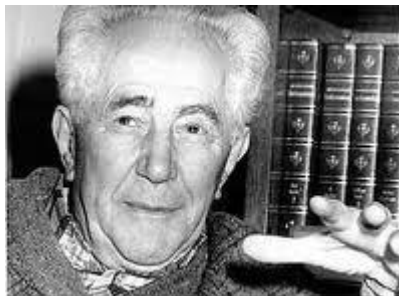
Kod te bolesti ulaze u krvotok velike količine nedozrelih eritrocita, a bolesnik osjeća umor, opću slabost, gubi apetit i postaje anemičan, rapidno mu slabi imunitet i umire. Pošto se Stepinac počeo osjećati vrlo loše, komunističke su se vlasti pobojele da će umrijeti u kaznionici, gdje bi međunarodna javnost mogla zatražiti obdukciju pod kontrolom stranih patologa, te je poslan u svoj rodni Krašić u kućni pritvor, gdje Stepinac umire 10.veljače 1960.



Prilikom balzamiranja njegova tijela na molbu tadašnjeg administratora zagrebačke nadbiskupije dr. Franje Šepera jedan od liječnika je sakrio kardinalovo srce koje je posebno balzamirano i sačuvano za potrebe crkve. Kad je nakon dvije godine Udba saznala za to, zaplijenila je kardinalovo srce i spalila ga u malom krematoriju SUP-ove ambulante u Zagrebu u Šarengradskoj ulici, a pepeo bacila.

Barbarstvo i mržnja

No barbarstvo i mržnja komunističkih vlasti išli su i dalje. Kad je 1993. godine izvršena ekshumacija kardinalova tijela da bi se potvrdilo njegovo sustavno trovanje, otkriveni su tragovi karbolne kiseline koja je uštrcana u vene pokojnika, tako da su posmrtni ostaci balzamiranoga tijela potpuno raspadnuti. Komunistički su vlastodršci time htjeli zametnuti tragove trovanja.



Mržnja No barbarstvo i mržnja komunističkih vlasti išli su i dalje. Kad je 1993. godine izvršena ekshumacija kardinalova tijela da bi se potvrdilo njegovo sustavno trovanje, otkriveni su tragovi karbolne kiseline koja je uštrcana u vene pokojnika, tako da su posmrtni ostatci balzamiranoga tijela potpuno raspadnuti. Komunistički su vlastodršci time htjeli zametnuti tragove trovanja.

Začudo, jedan od objektivnijih sudova o Stepincu dao je poslije rata Milovan Đilas kad je rekao Ivanu Meštroviću slijedeće: "Da vam pošteno kažem istinu, ja mislim, i nisam sam u tom uvjerenju, da je Stepinac čovjek neporočan, postojan karakter, koji se ne da slomiti. On je bio osuđen nevin, ali često biva u povijesti da pravednici budu osuđeni u cilju postignuća nekih političkih ciljeva...nemamo ništa protiv njegova hrvatskog nacionalizma, ali ne možemo podnositi njegovu privrženost rimskom papi. Mi uklanjamo sve što nam je na putu. Svrha posvećuje sredstvo...Da je samo proglasio hrvatsku Crkvu odcijepljenu od Rima, mi bismo ga do oblaka uzdigli." (Vladimir Horvat: Kardinal Alojzije Stepinac, Zagreb-Samobor-Krašić, 2008.str.196.).

Dopustite mi da na završetku citiram riječi blagopokojnog kardinala Franje Kuharića izgovorene u Rimu 13.prosinca 1990. godine, na skupu koji je organizirala Papinska međunarodna marijanska akademija u suradnji sa Hrvatskim zavodom sv. Jeronima i Hrvatskom zajednicom u Rimu. Tom prigodom je kardinal Kuharić rekao i ovo:" Između listopada 1946. i veljače 1960. Stepinac je napisao mnogo pisama, osobito biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama, koji su u većini spisi velike duhovnosti. Vrlo čvrst, zajedno s poticanjem na ustrajnost, on je izricao uvjerenje da komunizam ne će dugo trajati. Danas, dok mi gotovo jedva vjerujemo, to se događa pred našim očima. Ali, budimo uvjereni, da je to plod mnogih molitava, mnogih suza i mnogih patnja."

Evangelje ljubavi

Poput svoga Učitelja Stepinac je svojim životom posvjedočio evangelje ljubavi, kako nose naslov opsežne tri knjige o životopisu, dokumentima i svjedočanstvima koji su vezani za blaženog Alojzija Stepinca, a materijali sakupljeni od msg. Jurja Batelje.

Stepinac je dopustio da bude raspet od komunističkih Kaifa i Pilata 20. stoljeća. No, usprkos današnjeg pokušaja od strane recikliranih komunista da se te Kaife i Pilate rehabilitira pod oznakom antifašizma (i Staljin je bio uvjereni antifašist, ali što mu to vrijedi kad je bio komunist, dakle krvoločniji od fašista), ti Kaife i Pilati su sramotno nestali sa povijesne pozornice zajedno sa zločinačkom ideologijom komunizma, a Stepinac, poput svoga Učitelja, ostaje svijetli uzor bogoljublja, domoljublja i čovjekoljublja.

Kako je rekao američki biskup, poznati pisac i televizijski propovjednik Fulton Sheen, Stepinac je došao pred sud kao duhovni vođa Hrvata, a izašao je sa suda kao vođa svoga naroda i kao primjer za svijet.

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/14250-kardinal-alojzije-stepinac-svijetli-uzor-bogoljublja-domoljublja-i-covjekoljublja.html>

Prof. dr. Branimir Lukšić o knjizi "Programiranje istine Miroslava Tuđmana

01. ožujka 2013.

**PRIKAZIVANJE KNJIGE
"PROGRAMIRANJE ISTINE"
PROF. MIROSLAVA TUĐMANA U SPLITU
26.2.2013.**

Uvod

Knjiga prof. Miroslava Tuđmana koju prikazujemo nosi naslov „Programiranje istine – Rasprava o preraspodjelama društvenih zaliha znanja“. Nju je tiskala Hrvatska sveučilišna naklada u Zagrebu 2012. godine. Knjiga sadrži niz tematskih niti, od kojih spominjemo: informiranje, pseudoinformiranje i dezinformiranje u današnjem društvu, znanje i informacije, globalna informacijska infrastruktura, proizvodnja pristanka na virtualnu stvarnost, politička korektnost i intelektualni terorizam.



Autor obrađuje ove tematike u tri dijela knjige. U prvom dijelu koji nosi naslov „O društvenim preraspodjelama znanja“ on govori o društvu i znanju, o političkim prevratima u okviru preraspodjela

zaliha znanja, o preziru promotora globalizma prema nacijama i novonastalim državama, o tzv. usporednom društvu, o JNA kao agresoru bez države, o pobunjenim Srbima u Hrvatskoj kao akterima bez unitarne države, te o procjepu između univerzalnih i i globalističkih vrijednosti.

Drugi dio knjige nosi naslov „O istinitosti dezinformacija“. U njemu autor piše o medijskim tehnikama manipulacije javnim znanjem (tu su semantička inverzija i semantička disperzija, postuliranje nedogađaja i pseudodogađaja kao stvarnosti, poništavanje apsolutnog događaja kao stvarnosti). Sve ovo on ilustrira primjerima iz naše nedavne povijesti za nacionalno i ideološko oslobođenje.

U trećem dijelu knjige autor izlaže konstrukcijska pravila i maksime dezinformacijske paradigme, te prikazuje na primjeru raspada komunističke Jugoslavije doktrinu globalizacije, napad na nacionalnu državu, doktrinu informacijske tiranije, pojam tzv. nove pravednosti, te kolonizaciju povijesti koja se provodi pod geslom „zaboravite prošlost“.

Zbog ograničenog vremena zadržat ćemo se u ovom prikazu podrobnije na dvije teme koje autor obrađuje, na manipuliranje današnjim čovjekom putem informacija, pseudoinformacija i dezinformacija, i na borbu globalnog centra moći, novoga svjetskog poretka, koji autor naziva „carstvom“, protiv nacionalne države.

Dezinformacije i virtualna stvarnost

Suvremeni je svijet umrežen komunikacijskim i informacijskim tehnologijama koje tvore globalnu informacijsku infrastrukturu. Informacije su, kaže autor, oružje suvremenih imperijalnih politika čiji cilj nije više osvajanje *Novinari Mediji i novinari su imali u totalitarnom jugoslavenskom sustavu status „društveno-političkih radnika“ i ulogu čuvara društvenog poretka. Demokratskom preobrazbom hrvatskoga društva veći je dio medija inkorporiran u globalnu informacijsku mrežu, a većina profesionalnih novinara postali su profesionalci novog informacijskog poretka i promicatelji u Hrvatskoj tzv. političke korektnosti.* teritorija protivnika, nego kontrola njegova javnog znanja. Te imperijalne politike pobornika

novoga svjetskog poretka nude u komunikacijskom prostoru utopističke izmaglice postulirajući nove nadnacionalne vrijednosti i idole.



Ovo prikazivanje pseudostvarnosti kao objektivne stvarnosti traži lojalne profesionalce kojima je zadaća održavanje ovog nametnutog informacijskog poretka. Autor primjerima ilustrira preobrazbu informacijskih profesionalaca u tranzicijskim društvima. Uzmimo primjer komunističke Jugoslavije.

Mediji i novinari su imali u totalitarnom jugoslavenskom sustavu status „društveno-političkih radnika“ i ulogu čuvara društvenog poretka. Demokratskom preobrazbom hrvatskoga društva veći je dio medija inkorporiran u globalnu informacijsku mrežu, a većina profesionalnih novinara postali su profesionalci novog informacijskog poretka i promicatelji u Hrvatskoj tzv. političke korektnosti. Prema riječima jednog autora ovo stanje predstavlja jedinstven politički fenomen: primijenjeno na Hrvatsku imamo demokratsku državu bez slobode informiranja, gdje su se poraženi protivnici uspjeli nametnuti na vlast i koristiti je za svoju rehabilitaciju.

Kako smo se više puta osobno uvjerali mediji neke činjenice naprosto odbijaju objaviti, jer da se to navodno protivi njihovoj uređivačkoj politici. Citirani autor zaključuje: "Iako su se krvavom borbom

oslobodili ropstva, Hrvati su ostali i dalje, zahvaljujući sredstvima informiranja , u duhovnom ropstvu. Zbog toga rat za Hrvatsku još uvijek nije završen rat, borba za duhovnu slobodu, za istinu o prošlosti, za demistifikaciju komunizma-antifašizma, za nacionalni identitet, tek predstoji" (Vladimir Mrkoci, „Politički zatvorenik br.224, studeni 2010.str.11).

Ideološki konstruirana stvarnost

Mrkoci svoje zapažanje završava poražavajućom konstatacijom, da i nakon što se Hrvatska oslobodila komunizma, na čelu su joj ostali komunisti, da su i nakon Jugoslavije ostali Jugoslaveni, i nakon UDB-e da su ostali udbaši" (loc. cit.). Zato ne čudi, da je Hrvatska na 85. mjestu na ljestvici slobode informacija. No najveću štetu zemljama u tranziciji čini carstvo kada potkupi i pridobije za sebe političare tih zemalja i pomogne im da dođu na vlast.



Istina Prof. Tuđman u knjizi koju prikazujemo kaže, da je u komunističkim zemljama vrijedio Lenjinov stav, da je „istina malograđanska predrasuda“, pa su komunističke stranke svoje nasilje opravdavale u ime klasne borbe. On zaključuje, da se danas opet ne govori o objektivnoj istini u globalnom informacijskom prostoru, jer je istina postala zastarjela vrijednost kojoj više nema mjesta u globaliziranom svijetu, pa tako ni u medijima.

Ovi se političari tada toliko osile, da njihova gramzljivost za bogatstvom i njihova pohlepa za vlašću nemaju granica. Prof. Tuđman u knjizi koju prikazujemo kaže, da je u komunističkim zemljama vrijedio Lenjinov stav, da je „istina malograđanska predrasuda“, pa su komunističke stranke svoje nasilje opravdavale u ime klasne borbe.

On zaključuje, da se danas opet ne govori o objektivnoj istini u globalnom informacijskom prostoru, jer je istina postala zastarjela vrijednost kojoj više nema mjesta u globaliziranom svijetu, pa tako ni u medijima.

Od posljedica ubijanja objektivne stvarnosti u globalnom informacijskom prostoru autor spominje i dekonstrukciju društvenih institucija koje su bile garancija objektivnog znanja. Međunarodni se poredak sada postulira kao ideal, a sve se nacionalne institucije prikazuju kao neučinkovite, nesposobne i korumpirane.

Autor ovu ideološki konstruiranu stvarnost ilustrira promjenama iz komunističke Jugoslavije, gdje je svako odstupanje od „legitimiranog znanja“ bilo žigosano kao stajalište političkih delinkvenata, nacionalista, kontrarevolucionara, dogmatskih snaga, klerofašista, narodnih neprijatelja, neprijatelja samoupravnog socijalizma itd. Sluganski su novinari i ideolozi u komunističkoj Jugoslaviji napisali tone papira kako bi dokazali apsolutnu istinu komunističke dogmatike.

Nakon kraha komunizma, najkrvavije utopije u povijesti čovječanstva, i postignute hrvatske nacionalne slobode pod vodstvom karizmatičnog vođe dra Franje Tuđmana, sav je taj papir postao hrpa smeća. Prof. Tuđman kaže, da je taj lobi bivših apologeta komunizma, koji smatraju da nikad nije kasno stvoriti sebi novu prošlost, danas ukotvljen u medijskim, obrazovnim, znanstvenim institucijama, i zaštićen od odgovornosti za totalitarnu praksu u Jugoslaviji novim statusom nevladinih organizacija i civilnih udruga.

On zaključuje, da bi ti bivši hvalitelji jednoumlja morali zaniijekati sebe i svoj identitet pristajanjem na osudu komunističkih i Udbinih zločina u kojima su posredno ili neposredno sudjelovali.

Carstvo protiv nacionalne države

Čitajući ovu knjigu možemo se zapitati, što je „carstvo“ koje autor spominje kao protivnika nacionalne države, i koji je konačni cilj svih tih dezinformacija na štetu nacionalne države? Autor kaže, da su se nakon nestanka bipolarne podjele svijeta geostratezi bogatih opredijelili za učinkovitije i ekonomičnije imperijalne politike koje negiraju klasičan pojam pravednosti, i promoviraju tzv. „novu pravednost“.



Maksima te „nove pravednosti“ globalnog carstva tvrdi, da su u međusobnom sukobu sve strane pobjednici, da nitko nije kriv, odnosno da su svi krivi ako se ne drže sporazuma. Primijenjeno na naše prilike to znači, da srbojugoslavenski napad na Hrvatsku nije bila agresija, nego „zajednički zločinački pothvat“ za koji je podjednako odgovoran onaj koji napada, i onaj koji se brani, da nacija, nacionalna sloboda i domoljublje postaju zastarjele vrijednosti, i da se pred haškim sudom mora dokazivati nevinost, a ne krivnja.

Zašto carstvu smetaju nacija i nacionalna država? Da se odgovori na to pitanje treba se prisjetiti što je nacija. Naciju karakteriziraju zajednički životni interesi njezinih pripadnika, gospodarski, teritorijalni, kulturalni, ali nadasve zajedništvo sudbine i budućnosti. Nacija je politička individualnost koja je tijekom vremena dostigla zadovoljavajući stupanj etničke, jezične, kulturalne, teritorijalno-

političke i gospodarske integracije, da bi se oblikovala kao povijesni subjekt.

Stoga je nacija u stalnoj dinamici, ili se gradi, ili se razgrađuje. Prema poznatoj definiciji Renana, nacija je svakodnevni plebiscit svojih članova glede zajedničke budućnosti. Sada se vratimo na pitanje, zašto carstvu smeta nacionalna država, i je li nacionalna država zastarjela tvorba u doba globalizacije, kako to tvrdi globalni imperij?

Najprije konstatirajmo nepobitnu činjenicu, da u bezličnosti i amorfности sadašnjeg globalnog društva raste čežnja za ukorijenjenošću, za osobnim i nacionalnim identitetom. To potvrđuje i veliki porast broja nacionalnih država kao novih članica Ujedinjenih Naroda. Uzmimo primjer Europe. Ujedinjenje Europe se ne može ostvariti brišući nacionalne identitete, nego s njima kao jedinstvo u različitosti.

Suradnja nacionalnih država

Stabilno europsko zajedništvo se može uspostaviti jedino suradnjom nacionalnih država u njihovoj međusobnoj integraciji, a ne u njihovoj uzajamnoj asimilaciji. Za razliku od srednjovjekovne Europe, koju je, pored svih međusobnih različitosti njezinih naroda i plemena, ujedinjavala kao duboki integracijski čimbenik kršćanska vjera, moderna Europa nema zajedničkog integracijskog čimbenika dovoljno dubokog da bi stvorio to temeljno jedinstvo.



Suradnja Stabilno europsko zajedništvo se može uspostaviti jedino suradnjom nacionalnih država u njihovoj međusobnoj integraciji, a ne u njihovoj uzajamnoj asimilaciji. Za razliku od srednjovjekovne Europe, koju je, pored svih međusobnih različitosti njezinih naroda i plemena, ujedinjavala kao duboki integracijski čimbenik kršćanska vjera, moderna Europa nema zajedničkog integracijskog čimbenika dovoljno dubokog da bi stvorio to european union temeljno jedinstvo. temeljno jedinstvo.

Ne može se stvoriti istinsko ujedinjenje samo na zajedničkoj valuti, zajedničkom tržištu i zajedničkoj obrani. Današnja Europa nema zajedničkog moralnog kodeksa koji bi apsolutno i bezuvjetno obvezivao sve ljude i sve države članice. Moralne vrijednosti u suvremenom ozračju totalnog etičkog relativizma nisu u današnjoj Europi, da se poslužimo Kantovim rječnikom, kategorički, nego samo hipotetički imperativ.

Europski se narodi čak ne mogu složiti da spomenu Boga u svome ustavu kao temelja neotuđivih zajedničkih vrijednosti. Zato je pun pogodak carstva kada uspiju pronaći disidenta unutar klera svoje najljuće protivnice Katoličke crkve koji je spreman blatiti vlastito gnijezdo. Stoga se iza zahtjeva za nadnacionalnim ujedinjenjem skriva gospodarska, politička, vojna i kulturalna hegemonija jačega nad slabijim, novi kolonijalizam carstva.

Već je Nietzsche ove slutnje izrazio sljedećim riječima: "Demokratizacija Europe, bilo da je govor o „civilizaciji" ili o „napretku", usmjerena je na stvaranje čovjeka koji je podoban za ropstvo, i ta demokratizacija istodobno uzgaja tirane u svim značenjima ove riječi".

Meko ropstvo

Svijetu očigledno prijete budućnost univerzalnog apsolutizma, prijete budućnost globalne civilizacije materijalnog uživanja uz cijenu rastuće dehumanizacije, gdje će veliki inkvizitori carstva imati potpuni monopol vlasti i nadzora nad svakim čovjekom. Jedan se oblik ove dehumanizacije želi uvesti i u školski odgoj djece u

Hrvatskoj na način, da se na seksualne nastranosti prilijepi pseudoznanstvena etiketa prirodne seksualne orijentacije.

Jedan od najboljih poznavatelja totalitarnih sustava rekao je o današnjem svijetu slijedeće: "Najdublji izvor suvremenog totalitarizma nalazi se u totalnom tehničkom osvajanju prirode u čovjeku i izvan njega i u vladanju tom prirodom" (Ernst Nolte).



U tomu „mekom ropstvu" i „nenasilnom totalitarizmu" osobe i nacije su financijski, gospodarski, kulturalno, socijalno, evo vidimo čak i bioinženjerski manipulirane od vladara novoga svjetskog poretka.

Možemo postaviti pitanje, tko su moćnici toga carstva, toga novoga svjetskog poretka? Tko su ti koji promiču politiku informacijske i dezinformacijske dominacije na globalnoj razini, koji proizvode i šire programiranu istinu? Pišući o suprotnosti između pobornika globalne naddržave i onih nacionalne države u Hrvatskoj prof. Tuđman kaže, da su pobornici hrvatske nacionalne države pobijedili svoje protivnike 1990-ih godina, nakon čega se dio pobijeđenih čuvara jugoslavenskog „establishmenta" i socijalističkog internacionalizma umrežio u nove imperijalne strukture carstva i ovladao institucijama u Hrvatskoj.

Oni su se naprosto iz komunističkog internacionalizma prebacili u neoliberalni globalizam. Ti domaći plaćenici carstva stoje u sluganskom odnosu prema vladarima carstva, masonsko-iluminatskom stožeru koji umjesto Boga želi uzeti u svoje ruke sudbinu ljudske povijesti i nju krojiti po svojoj mjeri. Za to im je potrebno baciti pod noge naravni i nadnaravni moralni zakon i u potpunosti relativnosti etičkih vrednota stvarati novog Adama i novu Evu, ili Adama koji je istodobno i Eva.

Na kraju ovoga prikaza možemo kazati, da je knjiga profesora Miroslava Tuđmana koju prikazujemo vrelo važnih podataka, smionih i lucidnih razmišljanja, i da će ona ostati referentna literatura za proučavanje informacijske i dezinformacijske manipulacije u današnjemu svijetu kojemu prijete novi totalitarizam globalnih razmjera. Stoga je toplo preporučujemo, a autoru čestitamo na hrabrosti u iznošenju stvarne protiv programirane istine.

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/14475-prof-dr-branimir-luksic-o-knjizi-programiranje-istine-miroslava-tudmana.html>

Dr. sc. B. Lukšić: Unutarnja agresija na Hrvatsku

28. ožujka 2013.

S TRIBINE U SPLITU ODRŽANE 25. OŽUJKA 2013.

Na ovoj tribini je riječ o oslobađanju Hrvatske od unutarnje agresije. U čemu se sastoji ova unutarnja agresija i tko tu agresiju vrši? Kao što Domovinski stožer u svojim Strateškim polazištima za oslobađanje Hrvatske od unutarnje agresije navodi, posljedice unutarnje agresije se očituju u srozavanju gospodarskog, političkog, kulturalnog i vrijednosnog sustava Hrvatske.



Zbog toga propadaju hrvatska sela, nastaje depopulacija čitavih područja Hrvatske, jedva preživljavaju široki krugovi hrvatskoga pučanstva. Pomoću tzv. dalekosežnog prožimanja hrvatski se narod prisiljava da prihvati nestvarnu sliku o sebi kao o „zločinačkom narodu“ koji nije sposoban upravljati svojom državom.

Tko su akteri unutarnje agresije na hrvatsku nacionalnu državu? U spomenutim Strateškim polazištima navode se najprije vanjski ucjenjivači Hrvatske: briselska birokracija, bjelosvjetski financijski mešetari , slovenski kompleks „otvorenog mora“, talijansko

presizanje za istočnom obalom Jadrana, i bošnjački zaborav na hrvatski spasiteljski čin obrane bosansko-hercegovačkog ozemlja.

Hrvatskoj se ne mogu oprostiti dva smrtna grijeha: stvaranje nezavisne, demokratske hrvatske države i vjernost Hrvata Petrovom nasljedniku. Od unutarnjih rušitelja Hrvatske navedimo jugonacionaliste, nostalgičare za državom koja je kao neprirodna tvorevina bila instrument srbijanskog velikodravlja, zatim velikosrbe u Hrvatskoj zalučene velikosrpskom megalomanijom od „Načertanija" Ilije Garašanina, preko „Homogene Srbije" Stevana Moljevića, do srbijanskog Memoranduma 1 i 2.

Ostatci komunističkog sustava

Posebno maligni unutarnji rušitelji Hrvatske su jedan dio bivših komunista. Ovi brodolomci potonule utopije, najkrvavije u povijesti čovječanstva, brzo su uskočili iz komunističkog internacionalizma u militantni liberalni globalizam. Evo što o tim zatornicima hrvatske državne samostalnosti kaže u nedavnoj TV emisiji Z1 jedan bivši udbaš. Citiram ga:



"Devedesetih su se oni (tj. udbaši) samo pritajili . U sebi se nisu promijenili samo su se prilagodili. Oni su ljudi za sve sisteme i za sva vremena. Njih treba svaka vlast jer su zanatlije i profesionalci. Udbaši su danas u svim strankama, bez obzira na ideološki predznak, bez obzira radili se o HSS-u, HDZ-u, SDP-

u ili HNS-u. Njima je važno biti na vlasti ili barem pri njoj. Pogledajte tko drži medije. Glavna pera su udbaška pera.." (Citat iz „Političkog zatvorenika“, siječanj/veljača 2013.str.4.).

***Rušitelji** Od unutarnjih rušitelja Hrvatske navedimo jugonacionaliste, nostalgičare za državom koja je kao neprirodna tvorevina bila instrument srbijanskog velikodržavlja, zatim velikosrbe u Hrvatskoj zaluđene velikosrpskom megalomanijom od „Načertanija“ Ilije Garašanina, preko „Homogene Srbije“ Stevana Moljevića, do srbijanskog Memoranduma 1 i 2.*

Stoga je poznati američki novinar Jeffrey Kuhner u listu „Washington Times“ pod naslovom „Mit o hrvatskom fašizmu“ napisao sljedeće:

" Titovi su partizani shvatili, da se Jugoslavija može očuvati jedino tako da se izbrišu i sotoniziraju svi tragovi hrvatskog nacionalnog identiteta...Komunizam je pola stoljeća nastojao uništiti nacionalni identitet, međunarodni imidž i samu egzistenciju Hrvatske.... Rašireni nepotizam, posvudašnja korupcija, podilaženje stranim moćnicima poput onih u Bruxellesu, politička kultura lažljivosti i podmićivanja..... sve su to ostatci komunističkog sustava. Titov duh i dalje živi. I dok ga se egzorcizmom ne otjera Hrvatska će biti od toga duha progonjena i ukleta".

Potkupljivci, slugani...

Nadalje, unutarnji rušitelji stvaralačke snage hrvatskoga naroda su i oni političari Hrvatske koji svojom potkupljivošću, sluganstvom stranim moćnicima i nesposobnošću sustavno potkopavaju hrvatsku nacionalnu državu. Ovdje treba napomenuti, da mnogi od ovih spomenutih aktera unutarnje agresije stoje u izravnoj ili neizravnoj svezi sa vanjskim ucjenjivačima, uključivši i nadnacionalnu elitu Novoga svjetskog poretka koja želi vladati čovječanstvom. Da bi ta elita dominirala nad određenim narodom, treba taj narod najprije slomiti, pretvoriti u atomizirane jedinice, da bi ga se zatim kolektiviziralo i njime manipuliralo.



***Potkupljivci** unutarnji rušitelji stvaralačke snage hrvatskoga naroda su i oni političari Hrvatske koji svojom potkupljivošću, sluganstvom stranim moćnicima i nesposobnošću sustavno potkopavaju hrvatsku nacionalnu državu. Ovdje treba napomenuti, da mnogi od ovih spomenutih aktera unutarnje agresije stoje u izravnoj ili neizravnoj svezi sa vanjskim ucjenjivačima, uključivši i nadnacionalnu elitu Novoga svjetskog poretka koja želi vladati čovječanstvom. Da bi ta elita dominirala nad nspodređenim narodom, treba taj narod najprije slomiti, pretvoriti u atomizirane jedinice, da bi ga se zatim kolektiviziralo i njime manipuliralo.*

Sada par riječi odgovora na pitanje, koje oblike ta unutarnja agresija poprima? Modaliteti ove unutarnje agresije su različiti već prema tomu na kojem području državnoga i društvenoga života ta agresija djeluje. Ponajprije spomenimo zavođenje ljudi sustavnim dezinformacijama i uskraćenim informacijama. Tako je npr. nedavno u Splitu pred prepunom dvoranom prikazana knjiga novinara Dujmovića, jednog od najčitanijih novinara u Hrvatskoj, koji je zbog cjelovite istine u svojim kolumnama izgubio radno mjesto.

Lokalni list "Slobodna Dalmacija" nije ni slova o tomu skupu napisao. U zadnje vrijeme su osobito uočljiva dva načina rušenja biološke vitalnosti hrvatskoga naroda: agresija homoseksualaca, i rušenje morala mladeži njihovim upućivanjem u devijantno seksualno ponašanje. Uvode se školska djeca u spolne nastranosti,

koje su protivne ne samo vjerskom, nego i prirodno-biološkom moralu.

Nedavno je Državni zavod za statistiku objavio podatak, da je prošle godine u Hrvatskoj umrlo oko 10.000 ljudi više nego što ih se rodilo. Upućivanjem djece u kontracepciju, masturbaciju i istospolne snošaje očito se teži još bržem odumiranju hrvatskoga naroda. Pri tomu su zatornici hrvatskoga čovjeka naprosto demonski bijesni na Katoličku crkvu u Hrvata, čime dokazuju da je komunistički mentalitet jednoumlja i nesnošljivosti prema onomu tko drukčije misli još vrlo jak u Hrvatskoj.

Jedan od oblika agresije na Hrvatsku je i pokušaj uvođenja ćirilice u javni život Vukovara, grada u kojemu je jugosrbijanski agresor počinio nečuvene zločine genocida i urbicida. I ovo je jedan od pokušaja, da se prema uputama srbijanskog Memoranduma 2 postigne u miru ono što se nije moglo postići u ratu.

Kako se oduprijeti agresiji

I na koncu ovog uvodnog osvrtu da odgovorimo na pitanje, kako se oduprijeti ovoj unutarnjoj agresiji na Hrvatsku? Zahvaljujući volji i žrtvi velikoga dijela hrvatskog naroda, zahvaljujući hrvatskim braniteljima i političkoj karizmi dra Franje Tuđmana, uspostavljena je hrvatska država. No u Hrvatskoj nije provedena moralna katarza nakon polustoljetnog duhovnog pustošenja koje je komunizam počinio.

U komunizmu si se usrećio ako si rekao što ne misliš, i upropastio ako si rekao što misliš. Ta je katarza bitan preduvjet za prijelaz iz diktature u demokraciju. Isto je tako neshvatljivo, da u Hrvatskoj, koja ulazi u europsku zajednicu demokratskih država, nitko do danas nije odgovarao za stravična mučenja i pokolje koje su komunisti počinili nad hrvatskim narodom, vojskom, civilima, ženama, djecom u Drugome svjetskom ratu i nakon njegovoga završetka.



Cijela Hrvatska je prekrivena masovnim grobnicama ovih žrtava. Pokušaj da se barem identificiraju žrtve ovih pokolja i one dostojno pokopaju u obilježene grobove zaustavljen je iz samog političkog vrha Hrvatske.

Zaključimo. Zbog propusta duhovne katarze i zbog unutarnje agresije na Hrvatsku Hrvatska je još uvijek u demokratskom pogledu nedovršena država. Stoga možemo reći, da nam Hrvatska nije dana nego zadana. Hrvatska demokratska nacionalna država je trajan plebiscit, i za nju se svaki naraštaj mora opredijeliti.

Svjedočiti Evanđelje

Kako stoji u Strateškim polazištima za oslobađanje Hrvatske od unutarnje agresije Hrvati se uspješno mogu suprotstaviti unutarnjoj agresiji tako, da i dalje nepokolebljivo ostanu neustrašivi svjedoci Evanđelja. Kao „narod nade“ oni nikada ne smiju zaboraviti riječi pape Agatona koje govore, da je Isus „Bog Hrvata“. Kako stoji u spomenutim Strateškim polazištima samo vjera u Boga može suzbiti malodušje, zbnjenost, strah i paniku.



Crkva Zajedno s dubokom vjerom potreban je odgoj u odanosti hrvatskomu domu, odgoj u usvajanju bogate hrvatske kulturne baštine, što uključuje i njegovanje čistoće hrvatskoga jezika, znanje hrvatske povijesti očišćene od komunističkih i velikosrbijanskih mitova i laži. Narod koji se deklarirao preko 80% da pripada Katoličkoj crkvi dobro zna, da ga je ta Crkva stoljećima sačuvala u njegovoj narodnosnoj samobitnosti, i da ga ona može i sada najbolje sačuvati od unutarnjih i vanjskih neprijatelja.

Zajedno s dubokom vjerom potreban je odgoj u odanosti hrvatskomu domu, odgoj u usvajanju bogate hrvatske kulturne baštine, što uključuje i njegovanje čistoće hrvatskoga jezika, znanje hrvatske povijesti očišćene od komunističkih i velikosrbijanskih mitova i laži. Narod koji se deklarirao preko 80% da pripada Katoličkoj crkvi dobro zna, da ga je ta Crkva stoljećima sačuvala u njegovoj narodnosnoj samobitnosti, i da ga ona može i sada najbolje sačuvati od unutarnjih i vanjskih neprijatelja.

Jer povijest nas uči, da najbolje služe državi i narodu oni, koji se najprije staraju za njihove duhovne i etičke ideale. Za ovaj nacionalni preporod Hrvatskoj trebaju vođe karizme, sposobnosti i spremnosti na samozataju. Tada će Hrvati moći odigrati onu ulogu koja im je sudbinski namijenjena u krugu demokratskih i slobodnih naroda Europe. A koja je to uloga u Europi Hrvata, koji su se u velikoj većini

deklarirali kršćanskim vjernicima? Kažem Hrvata, a ne hrvatske države, koja u pluralističkoj demokraciji ostaje vjerski neutralna.

Ako je kršćanstvo stvorilo u prošlosti Europu kao duhovni kolektivitet , kao duboko jedinstvo u različitosti, i ako je ono od početka temelj njezina moralnog ustroja, Europa u obliku u kojemu je povijest pozna ne može preživjeti gubitak kršćanskoga moralnog i uljudbenog temelja.

Biti svjedok toga vjersko-moralnog temelja usprkos svim svojim nacionalnim slabostima, to je uloga Hrvata u Europi, ako se oni ne žele odreći svoga identiteta. Zato Domovinski stožer zaključuje u svojim Strateškim polazištima za oslobađanje Hrvatske od unutarnje agresije, da je braniteljska i vjernička Hrvatska jedina snaga njezina opstanka.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/14764-dr-sc-b-luksic-unutarnja-agresija-na-hrvatsku.html>

Prof. dr. B. Lukšić: Vrijeme je da se Tita pošalje na smetlište povijesti

05. svibnja 2013.

GOVOR DR. BRANIMIRA LUKŠIĆA NA PROSVJEDU ZA UKIDANJE TITOVA TRGA

Drage Hrvatice i Hrvati, poštovana gospodo!

Da je živ čovjek čije ime ovaj trg nosi, ako bismo uopće uspjeli doći na ovaj prosvjedni skup, mogli bismo doći samo jedanput; nakon toga bi nas ili udomio Goli otok ili pokrila crna zemlja. Zar smo zaboravili da je čovjek čije ime ovaj trg nosi utamničio više od 100.000 političkih zatvorenika, većinom Hrvata, čija je prosječna zatvorska kazna iznosila 4.2 godine po zatvoreniku?



Zar smo zaboravili da su oni, koji su se usprotivili diktatoru čije ime ovaj trg nosi i njegovoj totalitarnoj ideologiji, odrobijali ukupno oko pola milijuna godina robije? Jesmo li zaboravili da je cijela Hrvatska umrežena masovnim grobišnim jamama u koje su po Titovoj naredbi komunisti bacali žive i mrtve žrtve bez suda i suđenja? Točan broj žrtava tih komunističkih zločina ostat će nepoznat, jer su egzekutori

postupali s ljudskim bićima i njihovim posmrtnim ostacima kao s biološkim otpadom.

Trebamo li se podsjetiti da je Titova vojska ušla u nebranjeni grad Zagreb i tu počinila monstruozne zločine , među kojima spomenimo samo onaj počinjen nad 16 do 18 godišnjim djevojkama iz ženskog đaćkog doma na Preradovićevom trgu, koje su ubili? Zar da ovaj trg na kojemu se nalazimo nosi ime čovjeka, koji je odgovoran za genocid započet na Bleiburgu, i nastavljen u kolonama smrti koje su nakon toga uslijedile , u kojima su razoružani vojni zarobljenici, žene, djeca i starci najokrutnije mučeni i ubijani samo zato jer su pripadali hrvatskome narodu?

Rezolucija

Ono što stoji u Rezoluciji Skupštine Vijeća Europe od siječnja 2006. o zločinima komunizma može se primijeniti na Tita i njegov režim, da „komunističke totalitarne režime bez izuzetka karakteriziraju teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje , ropski rad i druge oblike masovnog fizičkog terora, progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja , slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma".



Genocid I dok je poricanje holokausta u kojemu je od nacista stradao židovski narod kazneno djelo u demokratskim državama, u

Hrvatskoj se sprječava saznanje o genocidu nad Hrvatima koji su počinili komunisti po zapovjedi čovjeka čije ime ovaj trg nosi, tijekom i nakon Drugoga svjetskog rata. Štoviše, sprječava se identificiranje i dostojno pokapanje žrtava komunizma, te najkrvavije utopije dvadesetog stoljeća.

I dok je poricanje holokausta u kojemu je od nacista stradao židovski narod kazneno djelo u demokratskim državama, u Hrvatskoj se sprječava saznanje o genocidu nad Hrvatima koji su počinili komunisti po zapovjedi čovjeka čije ime ovaj trg nosi, tijekom i nakon Drugoga svjetskog rata. Štoviše, sprječava se identificiranje i dostojno pokapanje žrtava komunizma, te najkrvavije utopije dvadesetog stoljeća.

Stoga spomenuta Rezolucija Skupštine Vijeća Europe traži, da nakon pada komunističkih režima uslijedi istraga njihovih zločina, i da se osude počinitelji, kao što je to bio slučaj sa zločinima nacional-socijalizma. U Hrvatskoj to nije učinjeno, niti je posthumno osuđen čovjek kojega je znanstvenik Klaus Jacobi svrstao na 10. mjesto na listi svjetskih megalobojica 20. stoljeća zbog milijun i 100 tisuća žrtava koje je dao pogubiti nakon završetka Drugoga svjetskog rata („Večernji list" od 13.9. 2004.)

Nacionalni mazohizam

To graniči s nacionalnim mazohizmom, da se trgu daje ime čovjeka koji je odgovoran za najveći pokolj civila i ratnih zarobljenika u Europi nakon završetka Drugoga svjetskog rata. Titova Jugoslavija je izašla iz Drugoga svjetskog rata kao „klaonica" naroda, a nakon rata se razvijala na podlozi policijskog terora, straha, ideološke indoktrinacije i političke manipulacije.

Uzmimo samo 2 podatka. U samo 4 godine, od 1981. do 1985., osuđene su 522 osobe po zloglasnom članku 133. KZ Jugoslavije zbog „verbalnog delikta". I ovaj podatak: Udba je još 1966. godine imala 1,300.000 dosjea o odraslim Hrvatima, otprilike o 67% odraslog stanovništva. Sve se to događalo pod glavnim nalagodavateljem čije ime ovaj trg nosi.



Postulatori Titove beatifikacije rado ističu njegov antifašizam . Istina je, Tito je bio antifašist, ali to su bili i Staljin, Ceaucescu, Mao Ze Dong, Pol Pot i drugi krvnici čovječanstva. Od tri krvave totalitarne ideologije koje su harale svijetom u 20. stoljeću, fašizam, nacional-socijalizam i komunizam, komunizam je poubijao u svijetu nekoliko puta više ljudi nego fašizam i nacizam zajedno. Stoga nitko nema moralno pravo biti antifašist, tko nije istodobno i antikomunist.

No jedan od razloga neskidanja imena Tita na ovome trgu je zacijelo i fenomen novog jugoslavenstva čiji je centar u Zagrebu u brojnim političkim, društvenim, kulturnim , medijskim i drugim institucijama. Duh toga novog jugoslavenstva se očituje u nastojanju, da se velikosrpska agresija na Hrvatsku prikaže kao građanski rat, u pokušaju povezivanja na regionalnoj osnovi bivših republika Jugoslavije, u popustljivoj, čak podložničkoj politici prema Srbiji od strane vrhova vlasti u Hrvatskoj.

Novo jugoslavenstvo

Taj se duh filokomunističkog novog jugoslavenstva manifestira u Zagrebu i u činjenici, da grad još uvijek ima Trg žrtava fašizma, ali ne i komunizma, i da ovaj trg, jedan od najljepših u Zagrebu, nosi ime komunističkog zločinca. Novo jugoslavenstvo ne želi kritizirati čovjeka, koji je do smrti bio protivnik samostalne hrvatske države.

One koji smatraju Tita simbolom demokratskog socijalizma treba pitati, kakav je to demokratski socijalizam u kojemu su rezultati izbora bili poznati nekoliko mjeseci prije održanih izbora, a partijski bi kandidat dobio negdje između 105 i 110 posto glasova birača? Kakav je to demokratski socijalizam u kojemu si se usrećio, ako si kazao što ne misliš, a upropastio, ako si kazao što misliš?



***Trg** Ovaj trg, simbol hrvatske kulture i visokog obrazovanja, u čijoj je blizini početkom 70-tih godina prošloga stoljeća čovjek čije ime ovaj trg nosi brutalno ugušio studentske krikove za slobodom, ne smije nositi naziv toga istog komunističkog diktatora, koji je uspio umrijeti, a da nije položio na zemlji račun za svoja zlodjela. Jer, kako je rekao Starčević, pošten narod ne smije poštovati svoga tlačitelja.*

U kojemu je komunistička partija znala volju naroda prije nego li je narod o tomu pitala? Kakav je to demokratski socijalizam u kojemu je bilo više špijuna i doušnika nego bolničarki, u kojem se u političkim sudskim procesima obrana uvijek slagala sa tužiteljstvom?

Drage Hrvatice i Hrvati! Ovaj je skup manifestacija građanske hrabrosti demokratske Hrvatske, izraz želje hrvatskoga naroda za istinom i pravdom. Pozivamo hrvatsku Vladu, hrvatski Sabor, Predsjednika Republike Hrvatske, gradonačelnika grada Zagreba i

gradske vijećnike da pogledaju istini u oči i da uklone s ovoga trga ime ratnog zločinca .

Ovaj trg, simbol hrvatske kulture i visokog obrazovanja, u čijoj je blizini početkom 70-tih godina prošloga stoljeća čovjek čije ime ovaj trg nosi brutalno ugušio studentske krikove za slobodom, ne smije nositi naziv toga istog komunističkog diktatora, koji je uspio umrijeti, a da nije položio na zemlji račun za svoja zlodjela. Jer, kako je rekao Starčević, pošten narod ne smije poštovati svoga tlačitelja.

Stoga, drage Hrvaticice i Hrvati, ako želimo odstraniti ljagu sa sebe i ne vrijeđati žrtve čiju je smrt on skrivio, skinimo s ovoga prekrasnog trga, srca grada Zagreba, barem sada kad ulazimo u uniju demokratskih naroda Europe, ime čovjeka koji je na 10. mjestu najvećih svjetskih megalomanih 20. stoljeća. Njegova je komunistička Jugoslavija otišla na smetlište povijesti. Vrijeme je da joj se tamo i on pridruži.

Prof. dr. Branimir Lukšić

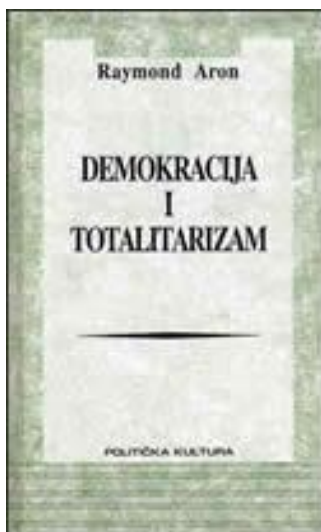
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/15043-prof-dr-b-luksic-vrijeme-je-da-se-tita-posalje-na-smetliste-povijesti.html>

Dr. B. Lukšić: Neuklonjeni ostatci komunističkog totalitarizma u Hrvatskoj

27. kolovoza 2013.

UZ 23. KOLOVOZA, DAN ŽRTAVA TOTALITARNIH I AUTORITARNIH REŽIMA

Narodi Europske unije sjećaju se danas, 23.kolovoza, žrtava svih totalitarnih i autoritarnih režima. Toj nakani i mi u Hrvatskoj, koja je postala članica Europske unije, posvećujemo ovo izlaganje u kojemu ćemo obraditi sljedeće teme: (a) što je totalitarizam, (b) je li marksistički komunizam, koji je vladao u Hrvatskoj pola stoljeća, totalitaristička ideologija, (c) koji su to neuklonjeni ostatci komunističkog totalitarizma danas u Hrvatskoj, (d) zamaglivanje očiju putem tzv. komunističkog antifašizma, (e) demokratska Europa traži potpunu „dekomunizaciju“ Hrvatske. Od svih totalitarističkih ideologija analiziramo marksistički komunizam jer je najduže trajao i prouzročio najviše zla u Hrvatskoj.



Što je totalitarizam?

Prema općenito prihvaćenoj definiciji totalitarizam je oblik političke vlasti koji se razlikuje od autoritarizma, autokracije, despotizma, apsolutizma i diktature po tomu, što on ispunjava sljedeće pretpostavke: (a) postojanje službene ideologije koja želi potpuno prožeti unutarnji i vanjski život čovjeka, (b) postojanje jedne jedine partije koja je potpuno predana toj ideologiji, i kojoj je na čelu partijska oligarhija, obično s vođom kao diktatorom, (c) svenazočan policijski i sigurnosni aparat, (d) monopolistička kontrola nad svim medijima, kao i nad svim društvenim, političkim, pravnim i gospodarskim organizacijama. Između totalitarizma i autoritarizma nije presudna količina primijenjene prisile, nego kakva se prisila može primijeniti.

Totalitaristički režim može zarobiti dušu podanika i tako, da je vanjska prisila nepotrebna, ili potpuno „mlaka“. Budući da totalitarizam traži i dušu i tijelo podanika, tipični su za totalitaristički režim tzv. „delikti mišljenja“, te potpuna politizacija i ideologizacija čak i najintimnijih osobnih odnosa.

Totalitaristička obilježja marksističkog komunizma



Ideologija i praksa marksističkog komunizma pokazuju sljedeća totalitaristička obilježja:

(a) marksistički komunizam sebe smatra jedinom spasonosnom ideologijom koja će čovječanstvo uvesti iz pretpovijesti u povijest. To je romantičarski motiv uspostave „razotuđenoga" čovjeka, koji se navodno povijesnom nužnošću kreće prema novom, sretnom, besklasnom društvu.

(b) Marksistički komunizam svojata znanstvene temelje i zasnovanost na zakonitostima prirode i društva, pa stoga smatra da su njegovi neprijatelji istodobno neprijatelji povijesnog napretka čovjeka i društva. To je prosvjetiteljsko-deterministički motiv, vjera u stroge povijesne i prirodne zakonitosti koje nužno vode prema sretnom besklasnom društvu.

(c) Marksistički komunizam stvara za tu svrhu preobražaja društva i uspostave novog čovjeka partijsku državu u kojoj je državni aparat sveden na status puke prijenosne vrpce putem koje se izvršavaju nalozi partije.

(d) U svojoj povijesnoj pojavnosti marksističko - komunistički režimi kulminiraju kultom jednog čovjeka, vođe, "führera", „ducea", velikog kormilara, najvećeg sina svih naroda i narodnosti i sl.

Mržnja *Budući da sebe smatra spasiteljem čovječanstva komunizam mora imati neprijatelja od kojega on čovječanstvo spašava. Zato je bitno za marksistički komunizam da ima unutarnjeg i vanjskog neprijatelja, i da u odnosu na njih stalno vrši negativnu homogenizaciju društva sotonizirajući, bestijalizirajući i konačno likvidirajući te neprijatelje. Iz ovoga slijedi, da se marksistički komunizam temelji na mržnji kao glavnom psihološkom pokretaču.*

(e) U marksističkom komunizmu cijela jedna kategorija događaja, osoba, ideja ili podataka ne smije biti izložena kritici, pa stoga možemo govoriti o komunizmu kao svjetovnoj sakralnosti, svjetovnoj religiji, gdje dominiraju vjera, mit i dogma. U tako ispolitiziranom društvu traži se „moralno - politička" podobnost za bilo koje radno mjesto.



(f) U komunističkom je društvu svatko špijun svakoga. Uzmimo kao nama najbliži primjer komunističku Jugoslaviju. Mogli bismo reći, da je titoizam bio najučinkovitije rasprostranjen policijski teror. Suprotno raširenom mišljenju, u komunističkoj Jugoslaviji nije malobrojno članstvo partije teroriziralo većinu nepartijaca, nego je većina pučanstva terorizirala manjinu.

Istina je da je bio manji postotak partijaca od onih koji to nisu bili, ali je većina nekomunista iz koristi ili ucjene surađivala s komunistima u poslovima špijuniranja, prokazivanja, davanja lažnih iskaza. Takvi su, demoralizirani pred vlastitom savješću, služili kao produžena ruka članova partije. Stoga je komunizam održavala također i panično ustrašena ili demoralizirana masa anonimnim građana, a ne samo partijska nomenklatura.

(g) Budući da sebe smatra spasiteljem čovječanstva komunizam mora imati neprijatelja od kojega on čovječanstvo spašava. Zato je bitno za marksistički komunizam da ima unutarnjeg i vanjskog neprijatelja, i da u odnosu na njih stalno vrši negativnu homogenizaciju društva sotonizirajući, bestijalizirajući i konačno

likvidirajući te neprijatelje. Iz ovoga slijedi, da se marksistički komunizam temelji na mržnji kao glavnom psihološkom pokretaču; prema riječima Milovana Đilasa u listu „Borba“ od 8.10.1942. godine, ta je mržnja „plemenita mržnja“.

(h) Da bi mogao putem ideologije i terora homogenizirati društvo i manipulirati pojedincima komunistički totalitarizam nastoji oslabiti nacionalni i obiteljski identitet; on osobito želi oslabiti ili potpuno zatrti vjeru u Boga, jer ostaviti na izbor članovima partije da vjeruju u Boga znači priznati suverenost individualne savjesti iznad partijskih smjernica, a za komunizam ne mogu postojati dvije metafizike spasenja. Bez ateizma marksistički bi komunizam izgubio snagu autoriteta u ime kojeg on kao jedini spasonosni nauk tumači stvarnosti.

(i) Dosljedno tomu, marksistički komunizam potpuno relativizira moral i etiku, da bi sebe uzdigao na pijedestal povijesne nužnosti, gdje cilj opravdava svako sredstvo.

Ostatci komunističkog mentaliteta u današnjoj Hrvatskoj

Skupština Vijeća Europe u svojoj Rezoluciji od 25.siječnja 2006. o osudi komunističkih totalitarnih režima ističe, da je svijest o komunističkim zločinima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7 Rezolucije). U Hrvatskoj je komunistički totalitarizam trajao skoro pola stoljeća i utjecao na način razmišljanja i ponašanja ne samo članova komunističke partije, nego i onih koji to nisu bili, ali koji su živjeli u tomu ozračju.

Jer, komunizam nije samo politički sustav, dogmatska ideologija, nego i specifičan način razmišljanja, specifičan mentalitet. I danas nakon pada komunističkog sustava, tragovi su komunističkog mentaliteta vidljivi u Hrvatskoj. Iako nije samo utjecaj komunizma taj koji truje današnje duhovno ozračje Hrvatske, ovdje ćemo u smislu zahtjeva EU prikazati poguban utjecaj mentaliteta komunističkog totalitarizma na društveni život u Hrvatskoj.



Američki publicist Jeffrey T. Kuhner je to sažeo sljedećim riječima koje je objavio u listu „The Washington Times“ pod naslovom „Mit o hrvatskom fašizmu“. Evo njegove prosudbe: "Komunizam je pola stoljeća nastojao uništiti hrvatski identitet, međunarodni image Hrvatske i samu njezinu opstojnost... Rašireni nepotizam, korupcija koja je zahvatila sve slojeve društva u Hrvatskoj, sluganstvo središtima moći poput onoga u Bruxellesu, politička kultura lažljivosti i podmićivanja, raširena društvena amoralnost, sve to prijete da Hrvatska propadne. Sve su ovo ostatci komunističkog sustava. Titov se duh još uvijek šepuri Hrvatskom. I dok ga se ne protjera egzorcizmom Hrvatska će i dalje biti proganjena i ukleta."

Komunistički totalitarizam na društveno - političkoj razini razmišlja u kategorijama „prijatelj- neprijatelj“, tako da je svatko tko nije s njima, tko ima različito političko mišljenje, komunistima neprijatelj, njima dušmanin, koga treba likvidirati. Marksistički komunizam ne pozna političkog suparnika, neistomišljenika, nego kod svakog idejnog neslaganja sumnja na zavjeru. Zar i danas u Hrvatskoj ne vidimo tragove ovog isključivog, netolerantnog i paranoidnog mentaliteta?



I u demokratskim sustavima postoji sukobljavanje s ljudima koji politički drukčije razmišljaju, ali ti sukobi ne idu do istrebljenja neistomišljenika. Spomenimo još jedan poguban utjecaj komunističkoga načina mišljenja i ponašanja na politički život danas u Hrvatskoj. Marksistička ideologija je potpuno relativizirala moralne norme. Za nju je moral nadgradnja i on ovisi o ekonomskoj bazi. Za komuniste je moralno sve ono što pomaže partiji doći na vlast i vlast zadržati.

***Etika** Političari odgojeni u ozračju marksističke ideologije ni danas vrlo često nemaju etiku odgovornosti koja je zasnovana na vlastitom uvjerenju. Ako su za vrijeme komunizma bili uvjereni komunisti a ne samo komunistički karijeristi, što je bio rijedak slučaj u komunističkoj Jugoslaviji, osobito u zadnjih nekoliko desetljeća njezina postojanja, pa su se razočarali u svojoj ideologiji, oni su danas uglavnom u političkom životu cinični karijeristi koji ne vjeruju u demokraciju.*

Ovaj se komunistički mentalitet potpunog relativiziranja etike danas očituje i u političkom životu Hrvatske, pa se politički oportunistam stavlja ispred vjernosti savjesti. Političari odgojeni u ozračju marksističke ideologije ni danas vrlo često nemaju etiku odgovornosti koja je zasnovana na vlastitom uvjerenju. Ako su za vrijeme komunizma bili uvjereni komunisti a ne samo komunistički karijeristi, što je bio rijedak slučaj u komunističkoj Jugoslaviji,

osobito u zadnjih nekoliko desetljeća njezina postojanja, pa su se razočarali u svojoj ideologiji, oni su danas uglavnom u političkom životu cinični karijeristi koji ne vjeruju u demokraciju.



Ako su pak i u komunizmu bili samo komunistički karijerist bez ideološkog uvjerenja, takvi su i danas u politici to ostali. Takvi političari rado surađuju sa svjetskim moćnicima. Bez ikakvih načela osim onoga, da je u načelu glavno biti na čelu, takvi se danas deklariraju globalistima, ili pripadnicima zapadnobalkanskoga „regiona“, jer je to karijeristički korisno. Nekada zbog karijere pripadnici komunističke internacionale, a danas zbog karijere pripadnici globalističke internacionale, lišeni kulture demokratskog dijaloga i snošljivosti, takvi su političari danas pošast hrvatskoga društva.

Danas je očito da hrvatska politika devedesetih godina prošloga stoljeća koja je omogućila bivšim udbašima da uzmu ključne položaje u hrvatskim tajnim službama, bivšim kosovskim kadrovima da imaju utjecaj na organiziranje hrvatske vojske, bivšim komunističkim tehnomenadžerima da vode državu (u vladi demokratskog jedinstva od tridesetak članova samo trojica nisu bila bivši članovi komunističke partije), politika koja je stvarala hrvatsku diplomaciju pretežito od bivših jugokomunističkih kadrova, danas je očito da je ta politika, koju je u dobroj namjeri provodila hrvatska

vlast devedesetih godina radi solidarnosti svih Hrvata u okupiranoj Hrvatskoj, radi kobnih posljedica embarga na uvoz oružja, radi mira, sloge i jedinstva u obrani i oslobođenju Hrvatske od jugokomunističkog i velikosrpskog agresora, da je ta politika dugoročno posijala metastaze komunističkog karcinoma u personalnom i doktrinarnom pogledu, koje danas ozbiljno ugrožavaju opstanak samostalne hrvatske države, pogotovo što nakon toga nije uslijedila u Hrvatskoj moralno i politički neophodna lustracija, ne kao kaznena mjera, nego kao mjera sprječavanja daljnje štete od totalitarnog mentaliteta.

Komunistički „antifašizam“ kao lijevi fašizam

Svjedoci smo u Hrvatskoj pokušaja, da se komunistički totalitarizam rehabilitira u tzv. „antifašističkom“ izdanju. Pri tomu se zaboravlja, da se društvena uređenja ne dijele na fašistička i antifašistička, nego na autoritarna, totalitarna i demokratska. Komunistički antifašizam je sukob dvaju totalitarizama, komunističkog i fašističko. Povijesno, komunistički antifašizam je imao dva lica, od kojih ni jedno nije demokratsko.



Ono prvo lice, solidarnost sa žrtvama fašizma, koje je oplemenilo mnoge borce u Drugome svjetskom ratu, bila je samo krinka pod kojom je ono drugo, krvavo lice komunizma osvojilo vlast i oduzimalo ljudima slobodu. Neosporno je da su mnogi u Hrvatskoj s uvjerenjem išli u borbu protiv fašizma, ali ako oni nisu bili

komunisti, kasnije su mnoge od njih komunisti eliminirali na bojišnici, ili izvan nje.

Komunistički antifašizam se danas u Hrvatskoj pretvorio u demonologiju. Demonologija pak pretpostavlja postojanje „demona“, jer bi bez „demona“ ona bila nepotrebna. Fašistički „demoni“ su potrebni da bi antifašisti stalno od njih spašavali čovjeka i društvo. Radi toga komunistički antifašizam mora stalno otkrivati „fašiste“. Njih on u Hrvatskoj prepoznaje po specifičnoj kapi, po ispruženoj ruci, po posjetu Thompsonovim koncertima, ili po uporabi riječi „dom“ u bilo kojem rečeničnom sklopu.

***Zločini** Brodolomci potonule komunističke iluzije u Hrvatskoj i izvan nje moraju znati da je došlo vrijeme kada će istina o njihovim zločinima, koju su pola stoljeća skrivali i krivotvorili, ugledati svjetlo dana, pa u Hrvatskoj pokušavaju to spriječiti ili barem odgoditi. No to im je uzaludno. Može se varati cijeli narod dio vremena, može se varati dio naroda cijelo vrijeme, ali se ne može varati cijeli narod cijelo vrijeme. Došlo je vrijeme ulaskom Hrvatske u EU kad demokratski svijet traži, da ni zakonodavna, ni sudbena, ni izvršna vlast Republike Hrvatske, ne smije gušiti pravdu i povijesnu istinu, ne smije štiti one koji su osumnjičeni da su počinili zločine u Hrvatskoj ili inozemstvu.*



Fašistički „demoni“ su vrlo lukavi pa se uvlače i u školske udžbenike povijesti, koje, stoga, treba temeljito pročistiti tako da se u njima spominju samo zasluge komunističkih antifašista, osobito njihovog „Big Brothera“ Tita, kojega njemački sociolog Klaus Jacobi stavlja na 10. mjesto liste svjetskih megaubojica 20. stoljeća. Ponekad se ti antifašistički egzorcisti skupe u Kumrovcu, gdje od veselja zacupkaju kozaračko kolo, ili zapjevaju onu egzorcističku „, po šumama i gorama“.

Na njihovu sreću ili nesreću oni nisu naročito skloni razmišljanju pa ne shvaćaju da je ideologija antifašizma u njezinoj komunističkoj inačici vrlo slična fašizmu. Ti komunistički antifašisti ponekad znaju tvrditi, da su se za samostalnu hrvatsku državu podjednako borili partizani u Drugome svjetskom ratu i hrvatski branitelji u Domovinske ratu. Ta tvrdnja nije samo zlonamjerno prekrajanje povijesti, nego i uvreda hrvatskim braniteljima.

Komunisti su se tijekom Drugoga svjetskog rata borili za sovjetsko - komunističku Jugoslaviju, a ne za samostalnu hrvatsku državu, pa su stoga kao pobjednici u ratu odgovorni za rušenje samostalne hrvatske države i za ponovno uvođenje Hrvatske u tamnicu hrvatskoga naroda zvanu Jugoslavija. Stalno podržavajući podjelu među Hrvatima na „lijeve“ i „desne“, na „ustaše“ i „partizane“, komunistički brodolomci i nakon potonuća svoje lađe u Hrvatskoj pokušavaju spriječiti jedinstvo hrvatskoga naroda, onemogućiti Hrvatima da se nakon saznanja potpune povijesne istine međusobno pomire i da nadvladaju svoju prošlost, kao što su to učinili i drugi narodi Europe.

Te su bivše pristalice najkrvavije iluzije u povijesti, nakon njezine propasti, ušli po zadatku u sve političke stranke Hrvatske gdje postaju izvor razdora i korupcije. No ulaskom Hrvatske u krug demokratskih naroda Europe te će im se nakane izjaloviti, a njihov će se antifašizam razotkriti kao „lijevi fašizam“.

Kako je rekao kardinal Juraj Bozanić u govoru koji je održao povodom 60. obljetnice pokolja u Macelju, gdje su Titovi partizani u svibnju - lipnju 1945. godine pobili bez suda i suđenja 13 do 16 tisuća Hrvata koji su se našli u kolonama Križnoga puta: "Povijesni

hrvatski antifašizam, bez povijesnog hrvatskog antikomunizma, zatvara se u ideologiju klasne mržnje i terora".

Brodolomci potonule komunističke iluzije u Hrvatskoj i izvan nje moraju znati da je došlo vrijeme kada će istina o njihovim zločinima, koju su pola stoljeća skrivali i krivotvorili, ugledati svjetlo dana, pa u Hrvatskoj pokušavaju to spriječiti ili barem odgoditi. No to im je uzaludno. Može se varati cijeli narod dio vremena, može se varati dio naroda cijelo vrijeme, ali se ne može varati cijeli narod cijelo vrijeme. Došlo je vrijeme ulaskom Hrvatske u EU kad demokratski svijet traži, da ni zakonodavna, ni sudbena, ni izvršna vlast Republike Hrvatske, ne smije gušiti pravdu i povijesnu istinu, ne smije štiti one koji su osumnjičeni da su počinili zločine u Hrvatskoj ili inozemstvu.

Što se misli pod „dekomunizacijom“ Hrvatske?

Komunizam, kao i svaki totalitarizam, nije samo ideologija, nego i način razmišljanja i ponašanja. Indoktrinacija u mladosti ostavlja trajan trag u starijim godinama. Rijetko netko mijenja uvjerenje ili mentalni sklop nakon 50 ili 60 godina života pa čak kada su mu dostupni podatci o zločinima koja je njegova ideologija počinila. Stoga „reciklirani“ komunisti žive danas u novoj sredini starim mentalnim sklopom.



Psihološki je shvatljivo, da je teško takvim komunistima priznati da su vjerujući u spasiteljsku ulogu marksističkog komunizma doživjeli razočaranje, jer bi tada jedan znatan dio njihova života bio potpuno izjalovljen, uništen. Lakše im je u takvim okolnostima pribjeći iluziji da je komunizam u teoriji dobar, ali da su ga u praksi iznevjerili

pojedinci koji su zastranili od njegove pozitivne humanističke biti. Alternativa bi im bila spoznaja svoje zablude i kajanje za svoja eventualna zlodjela počinjena za ostvarenje te zablude. A za to su sposobne samo duhovno velike osobe.

Kada bi bivši komunisti priznali da je komunizam isto tako poguban kao fašizam i nacizam, mnogi bi morali pred sobom i narodom opravdati svoju suradnju s tom ideologijom mržnje. Mnogi današnji stjegonoše tzv. otvorenog društva nisu nikada kao komunisti dopustili izražavanje različitog mišljenja, i bili su ratoborni branitelji jednoulmlja. U demokratskoj Hrvatskoj ne samo da nitko nije odgovarao, nego se nitko nije ni ispričao za stravični teror komunizma tijekom Drugoga svjetskog rata i poraća.

Štoviše, većina je takvih i nakon uspostave demokratske samostalne hrvatske države ostala na vodećim mjestima u političkom, medijskom, pravosudnom, školskom, diplomatskom, policijskom i vojnom životu hrvatske nacije. Ni današnji utjecaj tih zatornika hrvatske slobode nije demokratski, i oni zbog svoga komunističkog mentaliteta daju povoda EU da zahtijeva od Hrvatske katarzu hrvatskoga nacionalnog ozračja.

Uzroke današnjeg filokomunizma u Hrvatskoj treba tražiti i u širokoj disperziji titoističke vlasti i terora u komunističkoj Jugoslaviji. Titoizam je, mogli bismo reći, bila najšire rasprostranjena diktatura, jer je Tito dopustio sudjelovanje u svomu monopolu vlasti tisućama malih „ourovskih“ i samoupravnih titića, dobivši tako tisuće suradnika u zlodjelima, koji su ljubomorno čuvali svoj mali komunistički leno pod okriljem doživotnog predsjednika države i „najvećeg sina svih jugoslavenskih naroda i narodnosti“.

Zato se kaže da je komunistički totalitarizam „totalni teror svih protiv svijuu u svakom trenutku“. Mnogi su od ovih ljudi zadržali taj komunistički mentalitet i danas kojim sa odgovornih položaja truju duhovno i društveno ozračje Hrvatske.

Završne primjedbe

U okviru preporuka Rezolucije Skupštine Vijeća Europe od siječnja 2006. godine o osudi zločina komunističkih totalitarnih režima

potrebno je u Hrvatskoj izvršiti moralnu i pravnu katarzu neuklonjenih ostataka komunističkog totalitarizma od kojih smo neke nabrojili. Evo nekih od potrebnih mjera koje bi trebalo u tomu smislu poduzeti.

Treba zabraniti veličanje bilo koje totalitarističke ideologije kao i isticanje njezinih znakova i simbola, od kukastog križa pa do crvene zvijezde petokrake. Treba ukloniti sve spomenike koji veličaju, i sve oznake ulica, trgova i mjesta koje nose ime vođa i ideologa fašizma, nacizma ili komunizma. Nadalje, potrebno je posthumno osuditi komunističkog diktatora Josipa Broza Tita zbog njegove odgovornosti za mnoge ratne i poslijeratne zločine.



Kako je već rečeno, radi se o čovjeku kojeg njemački sociolog Klaus Jacobi stavlja na 10. mjesto na listi 20 najvećih svjetskih ubojica prošloga stoljeća. Nadalje, potrebno je iz Ustava Republike Hrvatske brisati spominjanje odluka ZAVNOH-a kao jedne od izvorišnih osnova hrvatske države, jer znamo da je ZAVNOH bio samo propagandna tribina za javnost one KPJ koja je borbu hrvatskih rodoljuba protiv fašističkog okupatora Hrvatske povijesnom krivotvorinom prisvojila kao svoju zaslugu, iako se ta KPJ borila za sovjetsku Jugoslaviju, a nikada za samostalnu demokratsku Hrvatsku.

Dekomunizacija „Dekomunizacija“ duhovnog i političkog ozračja Hrvatske nije samo preduvjet međusobne pomirbe hrvatskih građana, nego i demokracije uopće, jer su fašizam, nacizam i komunizam sijamski blizanci. Stoga nitko nema moralno pravo kritizirati fašističko i nacističko zlo, tko ne kritizira i komunističku pošast. Tvrditi da si „komunistički antifašist“ isto je kao da si rekao da si „teroristički antiterorist“.

Potrebno je, osim toga, radi čišćenja duhovnog ozračja Hrvatske od ostataka totalitarističkog mentaliteta zabraniti bivšim članovima KP zaposjedanje visokih, društveno važnih i odgovornih mjesta u politici, diplomaciji, državnim ustanovama, školstvu, medijima, pravosuđu, vojsci i policiji. Koja su to visoka mjesta treba posebno odrediti. Ovo nije kaznena mjera, nego građanskopravna mjera ograničenja štete za hrvatsku državu. I, konačno, osim dana kad se prisjećamo žrtava fašizma potrebno je uvesti jednom godišnje i dan žrtava komunizma.



Prema tomu, „dekomunizacija“ duhovnog i političkog ozračja Hrvatske nije samo preduvjet međusobne pomirbe hrvatskih građana, nego i demokracije uopće, jer su fašizam, nacizam i komunizam sijamski blizanci. Stoga nitko nema moralno pravo

kritizirati fašističko i nacističko zlo, tko ne kritizira i komunističku pošast. Tvrditi da si „komunistički antifašist“ isto je kao da si rekao da si „teroristički antiterorist“.

Da su u Hrvatskoj provedene ove mjere čišćenja mentalnog ozračja od ostataka komunističkog totalitarizma, ne bi se dogodilo ono što se dogodilo na zadnjim parlamentarnim izborima u Hrvatskoj. Ne bi narod, koji se preko 85 posto deklarirao vjerničko-katoličkim, omogućio dolazak na vlast stranci čiji čelnik kaže, da između Tita i Tuđmana on bira Tita, komunističkog diktatora odgovornog za mnoge ratne i mirnodopske zločine.



Ne bi u tomu konkretnom slučaju zabrinjavala pobjeda socijaldemokratske stranke, jer je u spektru političkog pluralizma ta stranka potrebna, kada ona, kao u Hrvatskoj, ne bi bila utočište mnogih kriptokomunista i filojugoslavena. Štoviše, dolaskom na vlast autentične socijaldemokratske stranke u uvjetima demokratskog pluralizma dala bi se mogućnost vodećoj stranci desnoga centra da se očisti od jugokomunista koji su se infiltrirali u njezine redove, od sebljubaca i srebroljubaca koji upropaštavaju i stranku i naciju, i da ponovno stavi u praksu svoja izvorna načela

kojima je ta stranka pod vodstvom predsjednika Tuđmana uvelike doprinijela na uspostavi samostalne hrvatske države.

Ovakvo ponašanje birača koji glasuju za stranku kriptokomunista posljedica je propusta da se hrvatsko društvo dekomunizira, propusta da se komunistički zločini javno i nedvosmisleno osude a zločinci kazne, kako to u više navrata traži EU. Da je građanima Hrvatske predočena cjelovita istina o zločinima komunističkog totalitarizma, mnogi se na izborima ne bi opredijelili za stranku čije čelništvo hvali komunizam, za stranku koja je uklonila sa svojih vodećih stranačkih položaja neke svoje članove koji su deklarirani antikomunisti, hrvatski rodoljubi i katolički vjernici.

I na kraju, kad je riječ o totalitarizmima moramo nadodati i sljedeće. Prisjetimo se onoga što je ranije rečeno, da ni jedan totalitarizam nije samo povijesna pojavnost na vanjskoj društvenoj razini, nego trajna napast ljudskog duha. Ako svjetski moćnici ustraju u tomu da žrtvuju društvenu pravednost u politici i ekonomiji zbog svojih sebičnih interesa, ako budu stvarali novi kolonijalizam financijske ovisnosti, ako trgovci bez granica žele pretvoriti svijet u svoju farmu brišući nacionalne, vjerske i kulturalne identitete malih naroda, tada možemo očekivati da će u bliskoj budućnosti ponovno doći na svjetsku pozornicu novi totalitarizam, ili kao protest protiv toga stanja, ili kao reakcija na takve proteste.

Jer totalitarističke se ideologije ne moraju vezati samo uz nacionalnu, klasnu ili rasnu isključivost; totalitarizam može nastati i u želji da jedna nadnacionalna financijsko - bankarska elita dominira svijetom. Taj mogući totalitarizam budućnosti ne bi se vjerojatno zvao ni fašizam, ni nacionalni socijalizam, ni komunizam, ali bi im bio sličan po inspiraciji i po krvavim plodovima. Takav totalitaristički ustroj u kojemu bi se možda čak koristile suvremena tehnologija i znanost za biološko a ne samo ekonomsko manipuliranje čovjekom, mogao bi nositi masku, recimo, globalističkog novog svjetskog poretka.

Jer u biti svaki je totalitarizam simptom najveće čovjekove napasti, želje da čovjek postane bog, da suvereno stvara sebe i da vlada svijetom na temelju vrijednosti koje on nametne. Ali, kako su

pokazali svi totalitarizmi naše nedavne prošlosti, jao čovjeku kojemu je drugi čovjek bog.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/15750-dr-b-luksic-neuklonjeni-ostatci-komunistickog-totalitarizma-u-hrvatskoj.html>

B. Lukšić: Odreknimo se političkog romantizma

05. prosinca 2013.

TRAGIČNI DOGAĐAJ U KAŠTEL SUĆURCU PRISILJAVA DA SE KAO NAROD ODREKNEMO POLITIČKOG ROMANTIZMA

(Izlaganje prof. dr. Branimira Lukšića održano na znanstvenom skupu "70. obljetnica savezničkog bombardiranja Kaštel Sućurca")

Poštovane dame i gospodo, drage Hrvatice i Hrvati!

Skupili smo se danas da se prisjetimo tragičnog događaja od 5. prosinca 1943. godine, kad je u savezničkom bombardiranju iz zraka život izgubilo više od stotinu mještana Kaštel Sućurca, od kojih 97 pod ruševinama župne crkve sv. Jurja Mučenika zajedno sa njihovim svećenikom.



Laži U ratnom dnevniku za ovu eskadrilu zrakoplova koji su se vratili u svoju bazu u Foggiji, Italija stoji „results of mission good“ (rezultati zadatka dobri). Da cinizam bude još veći, na spomen ploči koju je 1968. na stari zvonik postavio Savez boraca NOR, pisalo je da su poginule osobe žrtve fašističkog terora, a na spomenicima u

New Yorku za ove žrtve savezničkog pokolja piše da su to židovske žrtve stradale u Jasenovcu.

Istoga je dana bombardirana, među ostalim, i gusto naseljena četvrt Lučca u Splitu, gdje je, osim stotinjak mrtvih i mnogo više ranjenih splitskih građana, srušena i crkva sv. Petra.

U ratnom dnevniku za ovu eskadrilu zrakoplova koji su se vratili u svoju bazu u Foggiji, Italija stoji „results of mission good“ (rezultati zadatka dobri). Da cinizam bude još veći, na spomen ploči koju je 1968. na stari zvonik postavio Savez boraca NOR, pisalo je da su poginule osobe žrtve fašističkog terora, a na spomenicima u New Yorku za ove žrtve savezničkog pokolja piše da su to židovske žrtve stradale u Jasenovcu. Što reći o ovom ubijanju nevinih civila i o ovim napisima?

Što se tiče komunističkog lažnog napisa odgovor je jasan. Čitava se komunistička ideologija i politička praksa temelje na lažnim postavkama i lažnim obećanjima. Napis „žrtve fašističkog terora“ ima nakanu istaknuti komunistički antifašizam. Međutim, istina je to, da su komunisti od 1939. pa do 1941. bili vjerni saveznici nacista.

Saveznici

Oni su postali saveznici nacista 23. 8.1939., kada je Staljin s Hitlerom sklopio pakt o uzajamnom nenapadanju, pa su nacistima ostali vjerni sve dok Njemačka nije napala SSSR 21. 6. 1941. prekršivši taj sporazum. Nakon toga, po nalogu Kominterne, i jugoslavenski komunisti dižu ustanak protiv svojih saveznika nacista s kojima su do tada u okupiranoj Jugoslaviji živjeli u savezničkom suživotu.

***Namjera** Kako protumačiti savezničko bombardiranje nevinog civilnog pučanstva? Jesu li ta i takva bombardiranja bila posljedica namjere, nepažnje ili slučajnosti? Protiv pretpostavke o slučajnosti saveznika da pošalju u smrt ili ubiju nedužne civile svjedoče njihova slična ponašanja na drugim mjestima u Drugome svjetskom ratu.*

Jugoslavenski su komunisti bili saveznici nacista i fašista još 6. 4. 1941. kada je Hitler napao Jugoslaviju, i nisu tada ustali protiv te okupacije. No, postoje naznake da je Tito tražio od savezničkog zrakoplovstva da bombardira Split i okolice, što su ovi i učinili 5. prosinca 1943. godine.



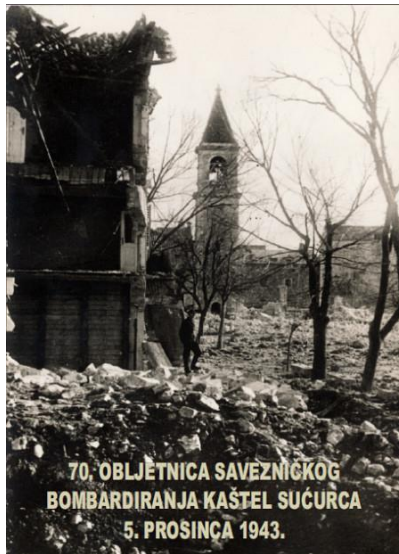
Pojedinosti o ovome iznijet će se u predavanju dra Tihomira Rajčića, koje će u organizaciji Hrvatske udruge Benedikt on održati u Splitu u prostorijama nadbiskupskog sjemeništa prekosutra 5. ovoga mjeseca u 19,30 sati.

Toliko o komunističkom lažnom napisu koji je postavio Savez boraca. No, kako protumačiti savezničko bombardiranje nevinog civilnog pučanstva? Jesu li ta i takva bombardiranja bila posljedica namjere, nepažnje ili slučajnosti? Protiv pretpostavke o slučajnosti saveznika da pošalju u smrt ili ubiju nedužne civile svjedoče njihova slična ponašanja na drugim mjestima u Drugome svjetskom ratu.

Tako npr. britansko vjerolomstvo suprotno načelima međunarodnog ratnog prava u izručenju velikog broja hrvatske vojske i civila koji su im se predali na Bleiburgu u svibnju 1941. iako su znali, da ih predaju u sigurnu smrt Titovim komunistima; ili bombardiranje Dresdena pred sam svršetak Drugoga svjetskog rata, gdje skoro nije bilo njemačkog vojnika, i gdje su saveznički vojni zrakoplovi počinili masakr nad nedužnim civilima.

Primjer Vukovara

Zar se tako ne ponašaju te iste države u sklopu tijela međunarodne zajednice i danas? Prisjetimo se događaja koji je nama prostorno bliži, i koji ukazuje na nespremnost tzv. demokratskih država da spriječe slična zlodjela. Dok su jugosrbijanski zločinci u Vukovaru vodili civile, žene, djecu i starce na klanje, i pjevali kako će jesti ljudsko meso, američki je predstavnik UN bio nazočan u Vukovaru i nije poduzeo ništa da se taj pokolj spriječi.



U pravu je poznato, da kad netko ima moralnu ili pravnu obvezu intervenirati u sprječavanju kaznenog djela pa to propusti, da se već i sama nazočnost te osobe na mjestu izvršenja toga kaznenog djela može okvalificirati kao sudioništvo u zlodjelu.

Evo još jednog novijeg primjera bešćutnosti tih demokratskih država prema zlodjelima počinjenima u Hrvatskoj. Za vrijeme dok su u tzv. UNPA zonama u Hrvatskoj upravljali predstavnici međunarodne zajednice ubijeno je na tim područjima oko 700 civila za što nitko nije odgovarao.

Da cinizam zlodjela koja su počinili saveznici u Drugome svjetskom ratu bude još uočljiviji, kada su Amerikanci bacili atomsku bombu

6.8.1945. na Hirošimu od koje je odmah stradalo oko 200.000 ljudi, nazvali su ratni zrakoplov iz kojega je bomba bačena, i koji je posijao masovnu smrt na zemlji, imenom majke pilota toga zrakoplova, žene koja je pilotu dala život, „Enola Gay”.

Prema službenim američkim izjavama atomska bomba je bačena da se slomi japanski otpor i spriječe daljnje ratne žrtve koje bi na američkoj strani navodno brojile između 30 i 60 tisuća ljudi. Prema riječima američkog vojnog stručnjaka admirala Williama Leahy atomska je bomba bačena i zato, da bi se ispitalo to oružje u koje su bile utrošene dvije milijarde dolara.

Utilitaristička etika

Ne znam je li jedna od motivacija bombardiranja civilnog pučanstva u Kaštelima imala tu istu znanstveno-istraživačku svrhu, niti mi poznato je li koji od ratnih zrakoplova iz kojih su bačene bombe na kaštelansku crkvu sv. Jurja Mučenika nosio ime majke nekoga od tih pilota. No ni u slučaju Hirošime i Nagasakija, kao ni u ovom pokolju u Kaštel Sućurcu, počinitelji ne mogu naći ni pravni, ni moralni legitimitet za te zločine.

Oni se povode u tome utilitarističkom etikom, kojoj cilj opravdava sredstvo. Ove nevine sućuračke žrtve koje su poginule sa svećenikom u crkvi, kao i žrtve drugih savezničkih masovnih bombardiranja u Kaštelima, Splitu, Solinu i na drugim mjestima, za pobornike toga ciničnog amoralizma samo su uzgredni, kolateralni gubitci, i njih opravdava cilj bombardiranja.



Utilitarizam *Oni se povode u tome utilitarističkom etikom, kojoj cilj opravdava sredstvo. Ove nevine sućuračke žrtve koje su poginule sa svećenikom u crkvi, kao i žrtve drugih savezničkih masovnih bombardiranja u Kaštelima, Splitu, Solinu i na drugim mjestima, za pobornike toga ciničnog amoralizma samo su uzgredni, kolateralni gubitci, i njih opravdava cilj bombardiranja.*

A što se pak cilja tiče, čuli smo: „results of mission good“. Ta nehumana potpuno relativistička etika, koja je i danas u temeljima postupaka istih država u Pakistanu, Afganistanu i drugdje, gdje npr. zrakoplovi bez pilota, tzv. „drones“ ili trutovi, uništavaju isto tako nedužne žrtve kao i vojne ciljeve, temelj je etičkog nihilizma, kulta slobode bez istine i odgovornosti. Među motivima nekih savezničkih pilota za rušenje katoličkih sakralnih objekata u Hrvatskoj, ne bih sa sigurnošću isključio i namjeru.

Protiv volje hrvatskog naroda

Uzmimo samo dva nedavna primjera koja bi mogla ukazivati eventualno i na to. Jedan je visoki američki diplomat izjavio prilikom odlaska sa svoje funkcije u Hrvatskoj, da je u svim ciljevima uspio osim u udaljavanju Hrvatske od Vatikana.

Nesklonost *Nesklonost saveznika prema volji hrvatskog naroda u Drugome svjetskom ratu da se uspostavi samostalna hrvatska država jasno se očitovala i u veljači 1945. kad su SAD i Velika Britanija uz*

pristanak SSSR-a odlučile na Jalti da se ponovo uspostavi Jugoslavija, i u nju uključe i hrvatske zemlje protiv volje hrvatskoga naroda i njegova prava na samoodređenje.



A britanska spisateljica Juliana Amery u svojoj knjizi „Approach March“, u kojoj piše o događajima na našim prostorima za vrijeme Drugoga svjetskog rata, kaže, da joj je jedan britanski političar rekao, da je Zagreb mnogo ljepši od Beograda, ali da je on odmah znao zašto više voli Beograd, jer da je Zagreb još uvijek dio katoličke Srednje Europe.

Stoga nas ne treba čuditi utjecaj Douglasa Hurda, britanskog ministra za vanjske poslove, lorda Carringtona i drugih na štetu Hrvatske tijekom Domovinskoga rata.

Uostalom nesklonost saveznika prema volji hrvatskog naroda u Drugome svjetskom ratu da se uspostavi samostalna hrvatska država jasno se očitovala i u veljači 1945. kad su SAD i Velika Britanija uz pristanak SSSR-a odlučile na Jalti da se ponovo uspostavi Jugoslavija, i u nju uključe i hrvatske zemlje protiv volje hrvatskoga naroda i njegova prava na samoodređenje.

Vrijeme prolazi. Evo već 70. obljetnice od ovoga tragičnog događaja u Kaštel Sućurcu.

No iako je hrvatski narod nakon sućuračkog bombardiranja doživio komunistički totalitarizam, tu najkrvaviju utopiju u povijesti ljudskoga roda, iako je doživio jugosrbijansku agresiju, te iako su se nakon katastrofa Drugoga svjetskog rata i osnivanja samostalne hrvatske države nove nedaće sručile na hrvatsku državu, da spomenemo samo neke od tih nedaća: velik se broj komunističkih pripadnika službe državne sigurnosti po zadatku uvukao u sve pore Hrvatske, pa danas sa tih državnih i društvenih položaja u maniri totalitarističkog sveznadarstva oni ne komuniciraju demokratski s narodom, nego mu šalju ultimatumе i prijetnje, rovale protiv idejnog pluralizma želeći ponovo uvesti u Hrvatsku jednoulje, ruše obitelj, taj temelj svakog društva, trude se raskinuti povezanost Hrvata sa rimokatoličkom Crkvom Katoličkom crkvom koja je stoljećima bila temelj civilizacijskih, kulturnih i duhovnih vrijednosti hrvatskoga naroda, ipak usprkos svim ovim nabrojanim nedaćama koje su i nakon sućuračkog bombardiranja zadesile ovu zemlju, hrvatski je narod uz pomoć Božju ostao uvijek spreman da obrani svoj dom, da sačuva svoj narodnosni identitet, svoju kulturu, svoju vjeru, i svoju državu.

Neuništiva snaga duha

Doista možemo reći s pjesnikom: „Tukli su nas vitri, nevere od rata, al' slomili nisu granu od Hrvata." Trajno označavanje temelja od savezničkih bomba porušene crkve sv. Jurja Mučenika simbolizira neuništivu snagu duha mučeničke hrvatske nacije.

To nas podsjeća na riječi Srbijanca Svetozara Pribičevića koji je o Hrvatima ipak morao priznati ovo: "Nema te sile na svijetu koja bi slomila hrvatsku ideju. Prije će se planina Velebit srušiti u more, i Drava i Sava isušiti, nego što će Hrvati odustati od svojih težnja koje podrazumijevaju očuvanje njihove individualnosti i razvoj bez ikakvih zapreka" („La dictature de roi Alexandre", Paris 1933.).



I na kraju, što se očekuje od nas koji se prisjećamo mučeničke smrti ovih kaštelanskih žitelja? Očekuje se naš zavjet. Naš je zavjet prema njima, prema našoj napaćenoj domovini i čitavom hrvatskom narodu, da ih ne ćemo zaboraviti, jer tko se ne sjeća prošlosti, taj nema ni budućnost.

Bleiburg, Vukovar, Škabrnja, Kaštel Sućurac i mnoga druga mjesta hrvatske Golgote upozoravaju nas, da ljubomorno čuvamo svoju slobodu i državnu nezavisnost, i da surađujemo sa svim demokratskim narodima u uzajamnom poštovanju, ali da nikome ne dajemo sustanarsko pravo u našoj domovini.

I ovaj nas tragični događaj u Kaštel Sućurcu prisiljava da se kao narod odrekemo političkog romantizma da će nas demokratski Zapad braniti zato što Hrvati pripadaju Zapadu. Ako nas među ostalim tragedijama hrvatskoga naroda i ova u Kaštel Sućurcu prisili da pokopamo naše idejno donkijhotstvo i da postanemo politički realisti, sućuračke žrtve kojih se danas prisjećamo, i koje se, uvjeren sam, sada nalaze u Božjem svjetlu, nisu bile uzaludne.

Prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/16485-b-luksic-odreknimo-se-politickog-romantizma.html>

B. Lukšić: Knjiga „Hrvatska tužba“ značajno je vrelo podataka o novijoj hrvatskoj povijesti

02. travnja 2014.

HRVATSKA TUŽBA

Poštovane gospođe i gospodo!



Čast mi je i zadovoljstvo predstaviti knjigu prof. dr. Zvonimira Šeparovića „Hrvatska tužba“. Iako je autor ove knjige općepoznat, dopustite mi da uvodno ipak rečem par riječi o njemu. Prof. emeritus Zvonimir Šeparović, bivši ministar pravosuđa i ministar vanjskih poslova RH, je pravnik i viktimolog svjetskoga glasa, koji je posvetio najveći dio svoga znanstvenog istraživanja problemu žrtava, ljudskih stradanja i ljudskih prava. 1984. on osniva prvu međunarodnu viktimološku školu, 1985. dovodi peti svjetski simpozij viktimologije u Zagreb i biva izabran za predsjednika Svjetskog viktimološkog društva, 1990. utemeljuje Hrvatsko žrtvoslovno društvo. On je član Europske akademije znanosti i umjetnosti i član Savjeta Međunarodnog instituta za kulturalnu diplomaciju u Berlinu. Profesor Šeparović je autor velikog broja knjiga i znanstvenih radova. Kao ministar pravosuđa RH on je podnio Međunarodnom

sudu pravde u Haagu tužbu protiv SR Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) o čemu svjedoči ova knjiga koju prikazujemo.

Hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) pred Međunarodnim sudom pravde u Haagu od 2. srpnja 1999.

Knjiga koju prikazujemo obuhvaća širu tematiku vezanu uz tužbu RH protiv SR Jugoslavije (kasnije Srbije i Crne Gore), dakle samu tužbu, analizu pojma genocida i pojma „etničkog čišćenja“, štetu počinjenu srpskom agresijom na Hrvatsku, prikaz idejnog cilja agresora stvaranje Velike Srbije, tužbu BiH protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore), memorandum Srpske akademije nauka i umetnosti (SANU), i ulogu u ovome Srpske pravoslavne crkve, da spomenemo same neke od tema koje se prikazuju u ovoj knjizi. Knjiga sadrži i vrlo interesantne priloge.



U ratu agresije JNA i srpskih vojnih i paravojnih snaga na Hrvatsku agresor je počinio masovna ubojstva, teške tjelesne povrede, silovanja, masovna progonstva, odvođenje u logore i nestanak zarobljenika, „etničko čišćenje“ prostora radi etničke homogenizacije, utjecanje na dostavu humanitarne i medicinske pomoći, zbog čega su mnoge osobe stradale, razaranje povijesno-kulturnog blaga, uništavanje vjerskih objekata, bolnica, hrvatske imovine, uništavanje identifikacijskih isprava pripadnika nesrpskog naroda, uništavanje hrvatske državne arhive. Autor navodi, da je

prema podacima Državne revizije za popis i procjenu ratne štete izravna ratna šteta u Hrvatskoj u razdoblju 1990.-1999. godine iznosila 37.119.679.000 US\$ i preko 15.000 ubijenih u Domovinskome ratu.

Radi vremenske ograničenosti zadržati ćemo se na optužbi protiv Jugoslavije (odnosno Srbije i Crne Gore, kad je prestala postojati država Jugoslavija) za zločin genocida i „etničkog čišćenja“ koje je Srbija počinila u Hrvatskoj. Ovdje moram napomenuti, da je Hrvatska odustala od progona Crne Gore, tako da je kao tužena ostala samo Srbija.

Što je genocid?

Prema članku II Međunarodne konvencije o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida (Rim 1948.) (u daljnjem tekstu nazvana „Konvencija o genocidu“) zločin genocida ima dvije sastavnice: specifičnu nakanu (*mens rea*) i inkriminirajući čin (*actus reus*). Specifična se nakana sastoji u tomu, da se želi u cjelini ili djelomično uništiti stanovitu nacionalnu, etničku, rasnu ili vjersku skupinu ljudi kao takvu, a zločinački čin mora biti jedan ili više od slijedećih: (a) ubijanje članova te skupine, (b) nanošenje njima ozbiljne tjelesne ili duševne štete, (c) namjerno stavljanje te skupine u životne uvjete u kojima će ista biti djelomično ili potpuno fizički uništena, (d) nametanje mjera koje imaju za svrhu da se spriječe porodi u toj skupini, i (e) nasilno premještanje djece te skupine u drugu skupinu.

***Dokazi genocida** Ponekad se specifična nakana genocidnog čina ne može utvrditi izjavama počinitelja koje su pratile taj čin ili njemu neposredno prethodile, nego je treba saznati kroz izjave počinitelja iz bliže ili daljnje prošlosti. Zato su npr. izjave srpskih političara i ideologa kroz čitavo razdoblje obiju Jugoslavija o stvaranju Velike Srbije važan dokaz o genocidnoj nakani njihovih zločina koje su počinili u Domovinskome ratu.*



Ponekad se specifična nakana genocidnog čina ne može utvrditi zjavama počinitelja koje su pratile taj čin ili njemu neposredno prethodile, nego je treba saznati kroz izjave počinitelja iz bliže ili daljnje prošlosti. Zato su npr. izjave srpskih političara i ideologa kroz čitavo razdoblje obiju Jugoslavija o stvaranju Velike Srbije važan dokaz o genocidnoj nakani njihovih zločina koje su počinili u Domovinske ratu. U ovome kontekstu je potrebno napomenuti, da nakana potpunog ili djelomičnog uništenja skupine ne mora biti početna nakana počinitelja, nego ona može sazreti i kasnije. Ozbiljna duševna ili tjelesna šteta može se prouzročiti i time, da se žrtvu prisili uzimati drogu ili narkotike, da se nju podvrgne silovanju ili seksualnom zlostavljanju. Ako se vrši ovakvo zlostavljanje u posebnoj gore iznesenoj namjeri, počinjen je čin genocida. Treba naglasiti, da genocid nije isto što i progon. Iako su i kod progona žrtve izabrane po pripadnosti određenoj skupini, kod progona nema namjere da se skupina uništi kao takva, pa se stoga i pojam „etničkog čišćenja“ ne podudara automatski s pojmom genocida. Što se pak tiče mjera koje su nametnute da bi se spriječili porodi moramo reći, da ovaj genocid ne uključuje i uspjeh tih mjera, koji može i izostati. Ove mjere nisu samo kastracija i sterilizacija, nego npr. i rastavljanje spolova, sprječavanje muškaraca i žena da sklapaju brak i da imaju djecu, ili prisilni pobačaji. Konvencija o genocidu ne spominje izričito motiv određenog čina genocida, nego inzistira jedino na

njegovoj specifičnoj nakani . Ipak je motiv neizravno spomenut u čl. II. Konvencije gdje je riječ o nakani potpunog ili djelomičnog uništenja određene skupine „kao takve“ (as such).



Treba reći i to, da počinitelj konkretnog čina genocida ne mora biti svjestan ovoga sveobuhvatnog motiva kada vrši genocidni čin, i da on može počinuti čin genocida iz cijelog niza drugih motiva, uključujući i onaj nezakonitog bogaćenja. I na kraju spomenimo, da se genocid može počinuti u vrijeme mira i rata, protiv stranog i vlastitog pučanstva. Potrebno je također naglasiti, da Konvencija ne inkriminira samo čin genocida, nego i druge kriminalne čine koji ge mogu pratiti, kao što su (a) urota da se počini genocid, (b) izravno i javno poticanje na genocid, (c) pokušaj da se počini genocid, te (d) sudioništvo u genocidu . Uzevši u obzir sve sastavnice zločina genocida autor ove knjige potpuno opravdano zaključuje, da je u agresiji Srbije na Hrvatsku agresor počinio zločin genocida.

Je li „etničko čišćenje“ genocid?

Izgleda da je izraz „etničko čišćenje“ prvi put rabljen 1981. u jugoslavenskim medijima u svezi s uspostavom „etnički čistih“ područja na Kosovu (William A. Schabas: *Genocide in International Law*, Cambridge University Press 2000, str.189/190). Nakon toga taj je izraz bio prihvaćen u ispravama međunarodnih tijela, najprije u

navodnicima, a onda i bez njih. Etničko čišćenje možemo opisati kao stvaranje etnički homogenog područja primjenom sile ili prijetnje, da će s toga područja biti udaljene ili protjerane osobe druge etničke pripadnosti. Komisija stručnjaka Vijeća sigurnosti osnovana 1992. da razjasni pojam etničkog čišćenja u svome je iskazu naznačila, da etničko čišćenje uključuje smaknuće, ubojstvo, mučenje, samovoljno uhićenje i zatvaranje, izvansudsku egzekuciju, spolno zlostavljanje, konfiniranje civilnog pučanstva u geto, prisilno udaljavanje, premještanje i deportaciju civilnog pučanstva, namjerno vojni napad ili prijetnju napada na civilno pučanstvo i civilna područja, te hirovito uništenje imovine. Možemo postaviti pitanje, je li etničko čišćenje, kako je gore opisano, čin genocida?

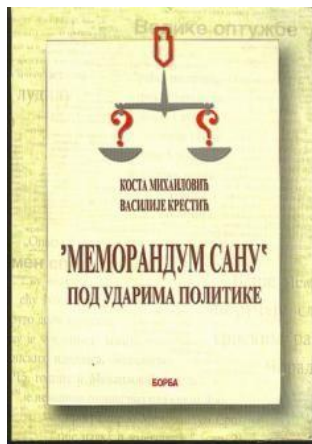


Mišljenja su podijeljena. Mišljenje da je etničko čišćenje doista genocid osobito je izraženo u nekim rezolucijama Ujedinjenih naroda. Drugi pak smatraju etničko čišćenje različitim od genocida (pobliže o tomu kod Branimir Lukšić: *Genocide and Command Responsibility*, objavljeno u Zborniku Pravnoga fakulteta Split, god. 38 (64), 2001.). I zločin etničkog čišćenja se može počiniti ne samo u ratnim, nego i u mirnodopskim uvjetima, nad vlastitim pučanstvom, kao i nad pučanstvom druge zemlje. Iako se u načelu razlikuje pojam genocida od pojma etničkog čišćenja mora se priznati, da se u postupku pretvaranja područja u etnički „čisto“ ili „očišćeno“ vrlo često počinu zločin genocida. S obzirom na opseg,

nakanu i krajnje nehuman postupak jugosrbijanskog agresora prilikom etničkog čišćenja okupiranih hrvatskih područja, treba se složiti s profesorom Šeparovićem, da se iza tog užasnog i nečovječnog eufemizam krio u ratu jugosrpske agresije na Hrvatsku zločin genocida.

Genocid je izvršen u Hrvatskoj

Pod tim naslovom profesor Šeparović navodi opsežne podatke o zločinima koje su JNA, Srbija i Crna Gora počinile u Hrvatskoj za vrijeme Domovinskoga rata. Postoji golem broj izvornih isprava koje jasno dokazuju specifičnu namjeru počinitelja ovih zločina, da u cijelosti ili djelomično unište hrvatsko nacionalno biće. Postoje i snimljeni razgovori srpskih emisara koji su još prije početka agresije na Hrvatsku prilikom posjete Hrvatskoj zagovarali koncept Velike Srbije prema Memorandumu Srpske akademije nauka i umetnosti (SANU). Postoje i isprave o operacijama „Štit“, „Proboj“, „Labrador“ i „Opera“, koje bjelodano ukazuju na genocidnu namjeru počinjenih zločina.



Namjera genocidnog „čišćenja“ hrvatskih krajeva radi stvaranja homogene Velike Srbije ima bogatu prošlost. Spomenimo samo srpskoga monaha Jovana Rajića koji je još 1794. tvrdio da su Dalmacija, Slavonija i BiH srpske zemlje. Spomenimo i oca srpskog etničkog čišćenja Vasu Čubrilovića, člana SANU, koji u spisu

„Iseljavanje Arnauta“ zagovara „čišćenje“ Srbije od stranih elemenata putem ucjene, prijetnje, fizičkog nasilja, podjele oružja srpskim kolonistima, putem četničkih terorističkih akcija, provociranih sukoba i vjerskih provokacija. A član četničke organizacije Stevan Moljević u spisu „Homogena Srbija“ iz 1941. godine kaže, da je iz zamišljene Velike Srbije potrebno silom protjerati oko 2,675.000 stanovnika, od toga oko milijun Hrvata i pola milijuna Nijemaca. U Veliku Srbiju bi ujedno trebalo useliti oko 1,310.000 stanovnika, od toga oko 300.000 Srba iz Hrvatske. Beogradski četnički komitet zalagao se tijekom Drugoga svjetskog rata za metode nasilnog „čišćenja“ od nesrpskog stanovništva s područja buduće Velike Srbije, kako iseljavanjem, tako i likvidacijom.



Autor u knjizi prikazuje i pokušaje sa hrvatske strane da se povuče tužba protiv Srbije za genocid. Ova nastojanja dolaze i od nekih vodećih političara aktualne hrvatske vlasti, koje autor poimence nabraja. To je sasvim razumljivo, jer te osobe nisu nikada ni htjele neovisnu hrvatsku državu. Ti zagovornici povlačenja tužbe su bili protiv samostalne Hrvatske još 1990. godine., pa su takvi i ostali. Što reći na to, da uoči zakazane rasprave u Haagu ministrica vanjskih poslova RH Vesna Pusić javno izražava u Beogradu žaljenje da nije došlo do povlačenja tužbe protiv Srbije za genocid? Ili na to, da Hrvatska otkazuje pravne usluge eminentnog profesora prava na

američkom sveučilištu Yale Mirjana Damaške ,koji je do tada bio na čelu hrvatskog pravnog tima za tužbu protiv Srbije, i na njegovo mjesto stavlja profesoricu prava sa riječkoga sveučilišta, koja je široj javnosti do tada potpuno nepoznata. Tragično je i sramotno to, da meke od osoba koje zagovaraju povlačenje tužbe protiv Srbije predstavljaju danas Hrvatsku u svijetu. Često se u takvim krugovima zastupa stajalište, da su Hrvati i Srbi dva imena jednog naroda, koja su nastala povijesnim diferenciranjem, i da njih treba integrirati. O toj tragičnoj zabludi već je Pilar rekao slijedeće: „Taj narod (srpsko-hrvatski) nije nikada postojao, niti će ikad postojati; on je umjetna tvorevina mašte, koja nema veće vrijednosti od hrvatskog ilirizma i jugoslavenstva, i kojoj je suđeno da se nakon duljeg ili kraćeg opstanka prizna ili srpstvom, ili pak hrvatstvom“(„Jugoslavensko pitanje“, Varaždin 1990. str.312). Velika je povijesna tragedija Hrvatske što je 1918. nakon Prvoga svjetskog rata, ušla u državnopravnu svezu sa Srbijom, jer je ta „integracija“ išla na štetu Hrvata, koji su se postupno morali posrblijivati i od zapadnjaka postati istočnjaci.

Zaključak

Ova je knjiga profesora Šeparovića vrelo značajnih povijesnih podataka potrebnih narodu, kojemu se još uvijek podmeće, čak i u školskim udžbenicima, krivotvorena prošlost, i kojemu se još uvijek serviraju legende o tzv. „bratstvu i jedinstvu naroda Jugoslavije“. Stvarnost je nažalost ta, da je svaka Jugoslavija, kako ona monarhistička, tako i ona komunistička, bila predvorje Velike Srbije. Stoga ovu knjigu toplo preporučam, a njezinom autoru, koji je i autor hrvatske tužbe za genocid podnesene Međunarodnom sudu pravde u Haagu, čestitam.

Prof. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/17345-b-luksic-knjiga-prof-separovica-je-vrelo-znacajnih-povijesnih-podataka-potrebni-hrvatskom-narodu.html>

B. Lukšić: Komunistički antifašizam – velika podvala

Objavljeno: 15. svibnja 2014.

KOMUNISTIČKI ANTIFAŠIZAM

„Nitko nema moralno pravo biti antifašist tko nije istodobno i antikomunist“

(Hannah Arendt, njemačka filozofkinja mučena od Gestapo-a)

Sablasi komunizma, toga najvećeg zla čovječanstva u prošleme stoljeću, koje je u svijetu poubijalo preko 150 milijuna ljudi, pokušava ponovno doći na društvenu scenu u Hrvatskoj pod maskom antifašizma. Ovo se događa usprkos žrtvama komunizma čije se kosti skoro dnevno pronalaze u jamama diljem Hrvatske, kao i usprkos upozorenju Vijeća Europe, da demokratske države moraju uklanjati nasljeđe bivših komunističkih totalitarnih sustava.

Genealogija komunističkog antifašizma



Komunizam i fašizam su se uzajamno pothranjivali od njihova povijesnog nastanka. Izgleda da je komunistički prevrat u Rusiji 1917. godine poslužio kao uzor Mussolinijevim talijanskim fašistima, koji su brzo učili od njih. Talijanski opći štrajk 1922. godine, predvođen komunistima, dao je Mussoliniju povod i izliku za njegov fašistički „marš na Rim“. Slično se dogodilo i u Njemačkoj.

Snaga komunista na izborima i ulicama u Njemačkoj prestrašila je njemačke konzervativce pa su predali vlast Hitleru. Već 20-ih godina prošloga stoljeća njemački su komunisti bili zabrinuti zbog činjenice, da su široke mase pristale uz nacizam. Još 1924. godine komunisti u Njemačkoj izlaze s tezom o „socijalfašizmu, o identifikaciji fašizma sa socijaldemokracijom, prema kojoj je postavci fašizam instrument buržoazije protiv revolucionarnog proletarijata.

Komunisti Snaga komunista na izborima i ulicama u Njemačkoj prestrašila je njemačke konzervativce pa su predali vlast Hitleru. Već 20-ih godina prošloga stoljeća njemački su komunisti bili zabrinuti zbog činjenice, da su široke mase pristale uz nacizam. Još 1924. godine komunisti u Njemačkoj izlaze s tezom o „socijalfašizmu, o identifikaciji fašizma sa socijaldemokracijom, prema kojoj je postavci fašizam instrument buržoazije protiv revolucionarnog proletarijata Dolaskom Hitlera na vlast 1933. godine jenjava napad komunista na socijaldemokraciju, a glavni neprijatelj sada postaje nacionalsocijalizam. Ovo se potvrđuje i na 7. kongresu Kominterne pod utjecajem Georgija Dimitrova. Tada nastaje u SSSR-u velika podvala. Komunistam sebe prema vani ne definira po onome za što je on, nego po onome čemu se on suprotstavlja.



Tada je skovana komunistička parola „antifašizam i antirat". Komunisti ovom parolom instrumentaliziraju pacifizam, da bi

prikрили svoje borbene načelo proleterske revolucije. Oni su ovom velikom podvalom također htjeli pred zapadnim svijetom dati demokratsku glazuru svome teroru klasne borbe. Htjeli su, i u to doba uglavnom su uspjeli, da komunizam u očima javnosti bude rodoljuban i nacionalan, iako je on u zbilji klasno-internacionalan.

Staljin je ovom velikom podvalom namjeravao odvratiti pogled Zapada od svojih genocidnih čistki i usredotočiti pogled međunarodne javnosti na Hitlerov Berlin. U to doba komunistička propaganda ne govori toliko o klasnoj borbi koliko o "narodnoj fronti". Ova epohalna Staljinova podvala imala je za posljedicu, da u očima naivnih na Zapadu antifašizam postaje nespojiv s antikomunizmom. Stvorio se dojam, da onaj tko kritizira Staljina radi za Hitlera. Iza te maske komunističkog antifašizma su se skrivali jednopartijska komunistička diktatura sa komunističkim terorom, masovnim ubijanjima, koncentracijskim logorima i izglednijanjem širokih razmjera pučanstva.

Bit komunističkog i fašističkog totalitarizma

Društvena uređenja se ne dijele na fašistička i antifašistička, nego na apsolutistička, autoritarna, despotska, totalitarna, liberalna i demokratska. Komunistički antifašizam je sukob dvaju totalitarizama, fašističkoga i komunističkoga. Kao potvrdu toga razmotrimo bit komunizma. Analitičari komunističkog totalitarizma nabrajaju njegova slijedeća bitna obilježja: (1) postojanje do tačina razrađene službene ideologije koja želi prožeti unutarnji i vanjski život čovjeka (stoga „delikt mišljenja“), (2) jedna jedina partija koju kontrolira partijska oligarhija, obično sa vođom kao diktatorom, (3) monopolistička kontrola nad svim aspektima društvenog, političkog i znanstvenog života, (4) potpuno razgranat policijski i obavještajni aparat.



Prema tome, sustav komunističkog totalitarizma ima sredstva nadzora i terora koja su bila nedostupna ranijim opresivnim režimima, kao što su apsolutizam i despotizam. Iz ovoga se, među ostalim, može zaključiti, da zla koja je Hrvatska pretrpjela od komunističkog totalitarizma nisu pojedinačni samovoljni „ekscesi”, zastranjenja navodno humane ideološke biti komunizma, nego da su sustavni, dalekosežno planirani, i bezdušno počinjeni zločini, koji imaju korijen u samoj biti komunističke totalitarne ideologije.

No postoji ipak stanovita razlika između totalitarne ideologije fašizma i komunizma. Za razliku od komunizma fašizam nema opsežnu intelektualnu razradu svoje političke filozofije, djelomično i zbog antiintelektualizma, koji je sastavni dio njegove ideologije.



Pojava *Pojava fašizma na političkoj i društvenoj sceni 20. stoljeća je predmet različitih tumačenja. Najčešće se navode socioekonomski faktori vezani uz krizu zapadnoga kapitalizma nakon završetka prvoga svjetskog rata, specifične političke karakteristike Njemačke i Italije sa relativno kasnom pojavom nacionalnog jedinstva i parlamentarne demokracije, te psihološka motiviranost fašističkih vođa i onih koji su ih podržavali.*

Evo nekih od glavnih postavki fašističke ideologije: ekstremni rasistički nacionalizam, antikomunizam u sklopu netolerantnosti prema svim ostalim političkim ideologijama, otvorena uporaba i slavljenje fizičkog nasilja i terora prema pripadnicima drugih ideologija, oslanjanje na masovnu partiju koja je organizirana oko moćnog vodstva, korporativizam srednjih slojeva građanskog društva, slavljenje militarizma, kult navodno muških kreposti, gdje su žene pretežno označene kao majke i one koje podržavaju muškarce.

Pojava fašizma na političkoj i društvenoj sceni 20. stoljeća je predmet različitih tumačenja. Najčešće se navode socioekonomski faktori vezani uz krizu zapadnoga kapitalizma nakon završetka prvoga svjetskog rata, specifične političke karakteristike Njemačke i Italije sa relativno kasnom pojavom nacionalnog jedinstva i parlamentarne demokracije, te psihološka motiviranost fašističkih vođa i onih koji su ih podržavali.

Moramo ovdje napomenuti, da neki povjesničari i politolozi prave razliku između fašizma kao autoritarizma i nacionalsocijalizma (nacizma) kao totalitarizma (npr. Sartori). Kratko rečeno, autoritarizam traži poslušnost čovjekova tijela, njegova vanjskog, društvenog života, a totalitarizam poslušnost čitava čovjeka, njegova tijela i duha, njegova vanjskog i unutarnjeg života. No ovo razlučivanje nije općenito prihvaćeno.

Tjeranje vruga pomoću Sotone

Iz onoga što je gore rečeno jasno je da je komunistički antifašizam sukob dviju totalitarističkih ideologija. Psihološka motivacija česte uporabe ove sintagme u današnjoj Hrvatskoj je bacanje magle u oči neupućenima, pokušaj opravdanja zločina koja su komunisti počinili u Jugoslaviji i Hrvatskoj u ratu i poraču, te zadržavanje bivših komunista i njihovih jataka na ključnim društvenim položajima u samostalnoj Hrvatskoj.



Pri tome se treba podsjetiti, da su i Staljin i Roosevelt bili antifašisti, ali je velika razlika između njihova antifašizma. Ja osobno ne bih želio živjeti pod onim prvi „antifašistom“. Budući, dakle, da su fašizam, nacizam i komunizam zločinačke, anticivilizacijske ideologije kako u teoriji, tako i u praksi, protivljenje fašizmu i komunizmu tvori dvije strane jedne te iste demokratske medalje.

Nitko ne može biti demokrat, ako brani fašizam, nacizam ili komunizam.

Oni koji danas pokušavaju rehabilitirati zločinačku sablast komunizma pod krinkom antifašizma, samo nastavljaju Staljinovu veliku podvalu. Izraz „komunistički antifašizam“ je slično pojmovno protuslovlje kao i izraz „teroristički antiterorizam“. Stoga je krajnje vrijeme, da se izvrši radikalna katarza hrvatskoga društvenoga života od ostataka komunističkog ideološkog mentaliteta, ako želimo biti pluralističko i demokratsko društvo u čiju smo Uniju država primljeni.

prof. dr. Branimir Lukšić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/17666-b-luksic-komunisticki-antifasizam-velika-podvala.html>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu kod Grocke te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 17974, H-index: 50; MathSciNet: publikacija: 1344, citata: 6452, H-index: 25; Scopus: publikacija: 792, citata: 6940, H-index: 36; WoS: publikacija: 799, citata: 6375, H-index: 34).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1

dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258

CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg)$$

$$\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p)$$

$$\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI mdpi.com/journal/mathematics
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć
Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202
<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>
[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu *Mathematics* 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu *Phys. Rev.*, A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", *Math. Bohem.* 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 135 publicističkih knjiga.

30/08/2022.